

DAVID K. BERNARD

# **A LELKI AJÁNDÉKOK**

Gyakorlati tanulmány Isten természetfeletti ajándékairól  
az Ő egyházában

*Az új életben járó szenteknek  
az Egyesült Pünkösdi Egyházban*

## ELŐSZÓ

A pünkösdi mozgalom egyik megkülönböztető jellemzője, hogy hangsúlyt helyez a Lélek természetfeletti ajándékaira, melyek ma is működnek az egyházban. A huszadik század végén minden felekezetből sokan magukévá tették ezeket az ajándékokat, előidézve ezzel a karizmatikus mozgalmat, majd pedig a „harmadik hullámot” (evangéliumi hívők, akik nem azonosították magukat sem pünkösdként, sem karizmatikusként, de vallották a jeleket és a csodákat). Különböző teóriák és gyakorlatok, köztük néhány visszaélés és túlkapás is társult a Lelki ajándékoknak eme újjáéledéséhez.

E könyv célja hogy összeállítson egy bibliai teológiát a természetfeletti ajándékokról az I. Korinthus 12. alapján azok számára, akik elfogadják a Szent Lélek csodálatos munkáját. A Szentírás, mint mérvadónk útmutatásával megkíséreljük meghatározni a Lelki ajándékokat, kinyomozni természetüket, és megtárgyaljuk helyes működésüket és használatukat.

Bár a tapasztalat nem szolgálhat útmutatóul, életbevágó szerepet játszik e tárgy gyakorlati felfogásának kidolgozásában. A huszadik század elején a korai pünkösdielők felfedezték a bibliai igazságot a Szent Lélek keresztségről, a nyelveken szólásról és a Lélek ajándékairól, majd törekedtek ezeknek az igazságoknak az elsajátítására és megvalósítására. Isten kitöltötte lelkét jelek kíséretében, s amiket korábban zavarosnak, titokzatosnak, vagy csupán elméletinek tartottak, hirtelen világossá és élő valósággá vált. Ahogy követték a Lélek vezetését, tévhitüket és hibákat igazítottak ki, visszatérve a Bibliához és a Biblia magyarázatához a lelki ajándékok céljáról és működéséről.

Nekünk is ugyanezt kell tennünk napjainkban. Minden tapasztalatot a Bibliával kell magyaráznunk, és minden gyakorlatnak a Biblián kell alapulnia. Ugyanakkor elemeznünk kell teóriánkat Isten Igéjének jelentéséről, megvizsgálva a Szent Lélek folyamatban lévő munkáját a világban, az egyházban és a mindennapi életünkben. A teóriánk és tapasztalatunk közötti kapcsolat segít majd megérteni, és újra elsajátítani a teljes, valódi jelentését a bibliai szövegnek. Ezzel a hozzáállással képesek leszünk összeegyeztetni hitvallásunkat és gyakorlatunkat Isten akaratával, ahogyan azt a Szentírás felfedi.

Miután 17 éves koromban visszatértem az Egyesült Államokba, hogy főiskolára járjak, egy nagy, többféle kultúrájú gyülekezethez tartoztam Huston szívében, majd később egy kis gyülekezethez a texasi Austinban. 1981-ben teljes idejű lelkimunkás lettem, először egy bibliaiskola munkatársaként és egy nagy gyülekezet tagjaként a mississippibeli Jacksonban, majd az Egyesült Nemzetközi Pünkösdi Egyház világközpontjában lettem munkatárs, és egy közepes nagyságú gyülekezet tagja St. Louis kertvárosában. 1992-ben feleségem és én alapítottunk egy gyülekezetet Austinban, melynek pásztoraként figyeltem a növekedését otthonunktól egy bérelt épületig. Ezt az épületet egy másik csoporttal osztottuk meg, mely saját rendeltetésére használta a négyezeröttszáz négyszögöles területen álló, ezerkétszáz négyzetméteres épületet.

1997-ig ötvennyolc országba volt lehetőségem ellátogatni, huszonhét rövid idejű missziói kiküldetésben vettem részt, és öt kontinens huszonnyolc országában szolgáltam. Jártam az Egyesült Államok mind az ötven államában, negyvenkettőben prédikáltam és tanítottam. Összesen közel 245 gyülekezetben vagy városban szolgáltam az Egyesült Államokban, és hetvenötben más országokon belül, többek között különböző konferenciákon, lelkigyakorlatokon, szemináriumokon, ifjúsági táborokban, és sátoros összejöveteleken.

Nem azért említettem ezeket a tényeket, hogy saját hitelességemet támasszam alá, vagy hogy annak igényével lépjek fel, hanem hogy felfedjem azt a hátteret és különböző megtapasztalást, melyek alapján hiteles és hatékony tanú lehetek abban, amit hirdetek. Részem volt abban a kiváltságban, hogy lássam valamennyi természetfeletti ajándékot működés közben, újra és újra számos kultúrában és környezetben, úgy itthon, mint külföldön, kis házi csoport-

toktól a zsúfolásig tömött stadionokig. A könyv során példákat idézek saját megfigyeléseimből és tapasztalataimból, nem azért, hogy magamat valami módon különlegesnek állítsam, hanem éppen ellenkezőleg: hogy első kézből tegyek bizonyosságot arról, minden hívő és lelkimunkás megtapasztalhatja napjainkban a Lélek természetfeletti ajándékait.

E könyv kezdeti vázlatát az a rendszeres teológia képezi, melyet öt éven át tanítottam a Jackson College of Ministries-en a mississippibeli Jacksonban. Az első fogalmazvány átirat volt a texasi Bible College levelező osztályának anyagából, melyet a Concordia University épületeiben tanítottak Austinban. Ha másképp nem jelöljük, a Bibliai idézetek a Károli-féle fordításból valók, az angol szavak meghatározásához pedig az *American Heritage Dictionary*-t hívtuk segítségül.

Szeretnék köszönetet mondani Claire Borne-nak az első átgépelésért, és édesanyámnak, Loretta Bernard-nak, közreműködéséért, mellyel megosztotta velem tapasztalatait és javaslatait. És mint mindig, megköszönöm feleségemnek, Connie Bernard-nak türelmét, támogatását, és felbecsülhetetlen segítségét úgy a családi életünkben, mint a szolgálatomban.

Nem mint a lelki ajándékok szakértője írtam ezt a könyvet, hanem mint aki hiszi, hogy minden keresztény működő ismereteket szerezhet ezekről az ajándékokról magából a Bibliából, hogy minden Lélekkel betöltött ember gyakorolhatja bármelyiket, ahogy Isten akarja és képessé teszi rá, és hogy Isten szándéka ezekkel az ajándékokkal az, hogy működjenek minden hívőben.

## Első fejezet

### LELKI AJÁNDÉKOK A BIBLIÁBAN

A Biblia azt tanítja, hogy minden hívő úgy működik, és úgy kell működnie, mint Krisztus testének létfontosságú része. Isten sok ajándékot helyezett el az egyházában. Különleges képességekkel ruházta fel a tagokat és a lelkimunkásokat a test, mint egész javára, úgy helyileg, mint világméretben.

Az Újszövetség három igeszakasza – a Róma 12., az Efézus 4., és az I. Korinthus 12. – felsorol néhány ajándékot, melyeket Isten adományozott az egyháznak. A Róma 12. képességekkel, tehetségekkel, vagy feladatokkal foglalkozik, melyeket Isten minden hívőnek megadott. Az Efézus 4. a vezetés sajátos tisztségeit határozza meg, és azokat a szolgálatokat, melyeket Isten adott az egyháznak. Az I. Korinthus 12.-ben azokat a természetfeletti jeleket és csodákat találjuk, melyek a Szent Lélek közvetlen működése és ereje által mutatkoznak meg. Az érthetőség kedvéért ezt a három felsorolást úgy fogjuk megnevezni, mint szolgálati ajándékok, szolgálati tisztségbeli ajándékok, és természetfeletti ajándékok. Ebben a fejezetben a szolgálati ajándékokról és a szolgálati tisztségbeli ajándékokról fogunk beszélni; a könyv további részét az I. Korinthus 12.-14.-ben felsorolt természetfeletti lelki ajándékoknak fogjuk szentelni.

Az ajándékok három felsorolása a következő:

#### Szolgálati ajándékok (*Róma 12,6-8*)

1. Írásmagyarázó (prófétálás)
2. Szolgáló
3. Tanító
4. Intő
5. Adakozó
6. Elöljáró
7. Könyörülő

#### A szolgálati tisztségbeli ajándékok (*Efézus 4,11*)

1. Apostolok
2. Próféták
3. Evangélisták
4. Pásztorok
5. Tanítók

#### Természetfeletti lelki ajándékok (*I. Korinthus 12,8-10*)

1. Bölcsesség beszéde
2. Tudomány beszéde (a továbbiakban Ismeret beszéde – új ford. szerint)
3. Hit
4. Gyógyítás ajándékai
5. Csodatévő erők
6. Prófétálás
7. Lelkek megítélése
8. Nyelvek nemei
9. Nyelvek magyarázása

Az I. Korinthus 12,28-30-ban ugyancsak találunk egy felsorolást, mely vegyíti az elemeket az alábbiak mindegyikének:

1. Apostolok
2. Próféták
3. Tanítók
4. Csodatévő erők (29. versben szintén)
5. Gyógyítás ajándékai
6. Gyámolok (hasonló a „szolgálóhoz”)
7. Kormányok (hasonló a vezetőhöz)
8. Nyelvek nemei
9. Nyelvek magyarázata (30. vers)

### **SZOLGÁLATI AJÁNDÉKOK**

*„Mert a nékem adott kegyelem által mondom mindenkinek közöttetek, hogy feljebb ne bölcselkedjék, mint ahogy kell bölcselkedni; hanem józanon bölcselkedjék, amint az Isten adta kinek-kinek a hit mértékét. Mert miképpen egy testben sok tagunk van, minden tagnak pedig nem ugyanazon cselekedete van: Azonképpen sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai vagyunk. Minthogy azért külön-külön ajándékaink vannak a nékünk adott kegyelem szerint, akár írásmagyarázás, a hitnek szabálya szerint teljesítsük; akár szolgálat a szolgálatban; akár tanító a tanításban; Akár az intő az intésben; az adakozó szelídségben; az előljáró szorgalmatossággal; a könyörülő vidámsággal művelje.” (Róma 12,3-8).*

Ebben az igeszakaszban Pál az által a kegyelem által szól, mely adatott neki, nevezetesen Istentől kapott apostoli elhívása jogán. Miközben így cselekszik, ő maga példájává válik saját üzenetének. Ihletett üzenete, mely minden egyes hívőnek szól, a következő: alázatosaknak kell lennünk, felismerve azt, hogy Isten a szerzője mindennek, amit lelkileg elértünk. Nem szabad túl nagyra értékelnünk magunkat, hanem józan ítélettel gondolkodjunk.

E komoly értékelést azzal a hittel összhangban kell végeznünk, melyet Istentől kaptunk. Nincs okunk többre becsülni magunkat, mint másokat, ha felismerjük, hogy Isten a hitünk forrása, és Isten mindenkinek adott hitet az egyházban.

### ***Kutatnunk kell, mely ajándékok részesei vagyunk***

Egy hasonlat alapján, az emberi testnek sok része van, de nem minden tagnak ugyanaz a rendeltetése. Egy test van, de sok tag – egy test, de különböző rendeltetések. Hasonlóképpen az egyház Krisztus teste, és a keresztények valamennyien ennek az egy testnek a tagjai. (Lásd még I. Korinthus 12,12-27.) Így mindenki része a másinak; mindenki kölcsönösen függ a másiktól.

Az egyház különböző tagjainak különböző tisztségei és ajándékai vannak, éppen úgy, ahogy a testrészek különböző rendeltetései vannak. Ennek okán ne merjük magunkat magunkhoz hasonlítani. (II. Kor. 10,12), hanem ismerjük fel a rendeltetések sokféleségét, és ismerjük el a test különböző tagjainak az értékét. Kutatnunk kell, mely ajándékok részesei vagyunk, és gyakorolnunk kell azokat legjobb képességeink szerint az egész test javára. Ahelyett, hogy minden lehetséges feladat elvégzésére törekednénk a testben, azokra a sajátos rendeltetésekre kell összpontosítanunk, melyeket Isten adott a számunkra, és azoknak felelünk meg jól.

***Azokra a sajátos rendeltetésekre kell összpontosítanunk, melyeket Isten adott a számunkra, és azoknak feleljünk meg jól***

A görög „ajándék” szó itt a *charismata*, a *charisma* többes száma. Ez a szó szerepel a kilenc lelki ajándékokra vonatkozóan, az I. Kor. 12-ben. Rokonságban áll a *charis* vagy „kegyelem” szóval, mely Isten ingyenes, meg nem érdemelt áldásaira és munkájára utal. A mellékértelmezés szerint ezek az ajándékok ingyenesek, ki nem érdemeltek, és csodálatos képességek Istentől.

A szövegösszefüggésben Pál hét példát idéz alaptételéhez. A bemutatás stílusa nyilvánvalóvá teszi, hogy az ajándékok felsorolása itt nem teljes, hanem mintaként szolgál, vagy illusztrálja azokat a módokat, ahogy Isten használja az egyéneket az egyházában. Sok más oldala is van a keresztyén szolgálatnak, melyeket ez az ígerész nem jelöl meg kifejezetten.

Úgy is leírhatjuk ezeket a szolgálati ajándékokat, mint lelki funkciókat vagy szolgálatokat az egyházban. Egyetlen személy számos ajándékot gyakorolhat közülük, és lehetnek némi átfedések.

Ezek valóban ajándékok Istentől, és nem pusztán emberi képességek. Míg van néhány olyan emberi képesség is, mely megfelel ennek a felsorolásnak, legalábbis részben, még azoknak a tehetségeknek is, melyeket a természettől és nevelés által kaptunk, a végső forrása Isten tervezésében, céljában és kegyelmében rejlik. Továbbá Isten kegyelmi munkája a keresztyénben képessé teszi az egyént arra, hogy lelki területen gyakorolja képességeit, és az egyház javára, túllépve saját testi, emberi képességeinek határait. Isten megszentelheti azt a tehetséget, mellyel az ember már akkor rendelkezett, mielőtt Istenhez jött. Isten építhet erre a tehetségre, kibővítheti, vagy adhat egy teljesen új képességet. Bárhogyan is van, ezek az ajándékok mindenképpen Isten kegyelméből származnak.

A felsorolásban az első, az *írásmagyarázás*, (vagy *prófétálás*) jelentése Istentől ihletett kijelentés, vagy isteni kenet alatt való beszéd mások építésére. Nem szükségszerűen foglalja magában a jövőndölést. Utalhat kifejezetten egy természetfeletti, nyilvános üzenetre a hallgatóság nyelvén (I. Kor. 14,29-31), de úgy tűnik, itt általánosabb értelemben felkent bizonyosságtételt, kinyilatkoztatást, vagy igehirdetést jelent. (Lásd Ap. Csel. 2,17; I. Kor. 14,3; Jel. 19,10.) A nem hivatásos igehirdetők, köztük azok, akik különböző intézményekben szolgálnak, mint pl. börtönök, vagy anyasegítő központok, jó példát adnak ennek az ajándéknak a működésére.

Ha valaki rendelkezik ezzel az ajándékkal, hitének arányában kell gyakorolnia – amennyire hitének mértéke képessé teszi őt erre. Ez a megállapítás talán azt jelenti, hogy hitével összhangban kell bizonyosságot tennie, vagy prédikálnia (a hit szabálya szerint).

A *szolgálat* a mások felé való szolgálatot jelenti, elsősorban az egyházban végzendő szolgálatot. Vannak, akik különösen fel vannak ruházva a szolgáló magatartás és képesség ajándékával bizonyos területeken. A görög *diakonia*, mely egy tág értelmű szó, magában foglalja a különféle szolgálatot, munkát, vagy közreműködést. Ugyancsak utalhat kifejezetten a diakónus munkájára, aki segítséget nyújt a helyi gyülekezet üzleti és szervezési tevékenységében. (Lásd Ap. Csel. 6,1-6; I. Tim. 3,8-13.)

Ezután következik a *tanítás*, vagy tanácsolás ajándéka. Az otthoni bibliakörök és a vasárnapi iskola tanítói modern példái azoknak, akikben működik ez az ajándék.

Az *intés* bátorítást vagy vigasztalást jelent. Néhányan nyilvános bizonyosságtétel során gyakorolják ezt az ajándékot, míg mások elsősorban a személyes kapcsolat különböző formái által, köztük baráti kapcsolattal, telefonhívással, levelek és képeslapok útján. József olyan jól ismert volt erről az ajándékaról, hogy az apostolok a Barnabás vezetéknévét adták neki, ami azt jelenti, „Vigasztalás Fia”. (Lásd Ap. Csel. 4,36; 9,26-27.)

Az *adakozás* ajándéka az anyagi áldások megosztását jelenti másokkal és az egyházzal. A Károli fordításban az áll, hogy „szelídséggel” műveljük, az angol fordítás szerint „egyszerű-

séggel”, de a legtöbb bibliamagyarázó úgy értelmezi az alapjául szolgáló görög szót, hogy „nagyvonalúan, bőkezűen.” Jelentheti még azt is, hogy „tisztaszívúen, őszinte törődéssel”. Vannak, akik sokkal inkább meg vannak áldva, mint mások, azokkal az eszközökkel és lehetőségekkel, melyekkel adakozhatnak Isten céljaira. Nem szabad úgy tekinteniük anyagi áldásaikra, mint amely a felsőbbség jele, hanem Isten ajándékának kell azt tekinteniük, hogy támogassák Isten országát egy sajátos módon. Nem szabad önzőknek lenniük, hanem legyenek nagyvonalúak, felismerve, hogy Isten tervében nekik nagyobb képességük és felelősségük van az adakozásra, mint sok más embernek.

Az *előljáró*, vagy kormányzó az angol verzióban az irányításról, tanácsolásról, és az egyházon belüli befolyásról beszél. A vezetőknek szorgalommal, gondosan és komolysággal kell betölteniük feladatukat. Isten rendelte az irányítókat és a vezetőket az Ő egyházába. Fontos, hogy elismerjük az emberi tekintélyt az egyházban (Zsid. 13,17), amíg az emberi vezetők tekintélyüket Isten alá vetik, összhangban az Ige útmutatásával. Az egyháznak szüksége van különböző emberekre, akik vezetői és igazgatási képességgel rendelkeznek. A pásztor és a pásztori alkalmazottak mellett a sikeres gyülekezet rendelkezik tehetséges vezetőkkel, akik a különféle területeket és tevékenységeket irányítják, csakúgy, mint befolyásos tanácsadókkal és mintaadókkal, akik vagy betöltenek valamilyen tisztséget, vagy nem.

A *könyörülő* irgalmast és kedvest jelent másokhoz. Ez magában foglalja a betegek látogatását, a szegények segítségét, az özvegyek és árvák gyámolítását. (Lásd Máté 25,31-46; Gal. 2,10; Jakab 1,27; 2,15-17.) Annak, aki ezt a feladatot tölti be, vidámsággal kell tennie, nem sajnálkozva, gyászosan, vagy pártfogó módon.

### ***Bizonyos mértékig minden érett kereszténynek be kell tudnia tölteni a fentebb felsorolt hét területet***

Bizonyos mértékig minden érett kereszténynek be kell tudnia tölteni a fentebb felsorolt hét területet. Minden kereszténynek hatékony bizonyosságtevőnek kell lennie a szolgálathoz, a bátorításhoz, az adakozáshoz és a könyörület gyakorlásához. Mindegyiknek kell lennie bizonyos alapvető képességének arra, hogy tanácsolja a hitetleneket az üdvösség tervében, és hogy irányítsa az új megtérőket az Úr útján. Ez az ígérés azonban azt mondja nekünk, hogy minden egyes kereszténynek van bizonyos területre vonatkozó, sajátos ereje, melyet Istentől kapott. Míg mindenkor „minden jó cselekedetre készen kell lennünk” (Titus 3,1), szükségünk van annak megkülönböztetésére, merre irányul erőnk, és hatékonyan használnunk kell azt.

Összefoglalva, minden kereszténynek van egy különleges ajándéka, rendeltetése vagy feladata az egyházban, vagy esetleg több is. Bármilyen tevékenységre is hívta el Isten, képességeinek teljes latba vetésével kell azt gyakorolnia, de ugyanakkor mindig alázattal is.

## **A SZOLGÁLATI TISZTSÉGBELI AJÁNDÉKOK**

*„Ezokáért mondja az Írás: Fölmenvén a magasságba foglyokat vitt fogva, és adott ajándékokat az embereknek... És ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: A szentek tökéletesbbitése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére: Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére: Hogy többé ne legyünk gyermekek, kiket ide s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármi szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszságához való csalárdság által; Hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva neveddjünk Abban, aki a fej, a Krisztusban; Akiből az egész test, szép rendben egyberakativán és egybeszerkesztetvén az Ő segedelmének minden kapcsaival, minden egyes tagnak mértéke szerint*



*való munkássággal teljesíti a testnek nevedését a maga fölépítésére szeretetben.” (Efézus 4,8; 11-16).*

Ez az igeszakasz azokat a tisztségeket mutatja be, melyeket gyakran ötféle szolgálatnak nevezünk. Az öt felsorolt szolgálat nem egyszerűen Isten ajándékai az egyének számára az egyházon belül, hanem Isten ajándékai (görögül *domata*) az egyház, mint egész számára. Míg a Róma 12. képességekről vagy rendeltetésekről beszél, egyaránt használva főnevet és igét a szolgálati ajándékok működésének leírására, addig az Efézus 4. tisztségekről szól, főnevekkel jelölve meg azokat. Ez a jelzés arra utal, hogy az Efézus 4. ajándékai hivatalosabb vagy meghatározottabb szolgálatok az egész egyházban, illetve az egyház számára. Amikor Jézus fel szállt a mennybe, ajándékokat adott az egyháznak – az evangélium szolgálatait.

***Azok az emberek, akik ezeket a tisztségeket betöltik, vezetőknek tekintendők az egyházban, felelősek mások tökéletesbbitéséért***

Ahogy az igeszakaszból látjuk, azok, akik ezeket a tisztségeket betöltik, vezetőknek tekintendők az egyházban, felelősek mások tökéletesbbitéséért, és így segítik az egyházat, hogy hatékonyabban működjön, felnövekedjen az érettségig, és megalapozódjon a tanbeli igazságokban. Munkájuk természete megköveteli, hogy legyenek az evangélium hirdetői. Modern kifejezéssel szólva, jellegzetesen lelkimunkásoknak nevezzük őket, sajátos értelemben használva ezt a megjelölést, még ha az angol fordításokban a *szolgáló* kifejezés általános értelmű szó is, mely szolgát, vagy munkást jelent.

A „némelyek” szó négyszer fordul elő a 11. versben, elkülönítve egymástól az „apostolok”, „próféták” és „evangélisták” tisztségét, de egységesként jelölve meg a „pásztorok és tanítók” hivatalát. Ezzel arra kíván utalni, hogy ugyanaz a személy egyszerre betöltheti a pásztor és a tanító szerepét. Valóban, míg a pásztornak „az evangélista munkáját kell cselekedni” (II. Tim. 4,5), az ő elsődleges feladata az Ige szolgálatában a tanítás. „Alkalmatos”-nak kell lennie a „tanításra” (I. Tim. 3,2; II. Tim. 2,24). Néhány lelkimunkásnak kifejezetten a tanításra van elhívása és képessége, de minden pásztornak tanítónak is kell lennie.

Egy *apostol* (görögül *apostolos*) szó szerint olyasvalakit jelent, akit küldetéssel bíztak meg, küldöttet, követet, megbízottat jelöl. Noha senki sem foglalhatja el a helyét a Bárány tizenkét apostolának (Jelenések 21,14), akik szemtanúi voltak Krisztusnak, mások is betölthetnek apostoli hivatást, ha pionír misszionáriusként és más lelkimunkások vezetőiként szolgálnak.

Az antiochiai egyház például kiküldte Pált és Barnabást, mint pionír misszionáriust, és ők apostolokként váltak ismertté, noha egyikük sem tartozott a Tizenkettő közé. (Lásd Ap. Csel. 13,2-4; 14,14; I Kor 9,2.) Hasonlóképpen Jakab, az Úr testvére is apostol volt (Galata 1,19). Habár nem tartozott a Tizenkettő közé, a Jeruzsálemi egyház vezetője volt. (Lásd Ap. Csel. 15,13; 21,18.) Andronikus és Junia ugyancsak nyilvánvalóan apostolok voltak (Róma 16,7).

*Próféta* az, aki különleges üzeneteket vagy útmutatásokat kap Istentől. (Lásd Ap. Csel. 11,27; 15,32; 21,10.) Míg az egyházban sokan profétálhatnak időről időre, a proféta hivatalát olyasvalaki tölti be, akit Isten következetesen használ ezen a módon a nyilvános szolgálatában. Minden prédikátornak Isten Igéjét kell hirdetnie, és a Szent Lélek kenete alatt kell prédikálnia, de a proféta kifejezetten arra van elhívva és képessé téve, hogy kijelentse Isten különleges szándékát, célját és tanácsát Isten népe számára. Gyakran közöl üzeneteket Isten tervéről a jövőre vonatkozóan, vagy hogy milyen lépéseket szükséges tennie az egyháznak Isten tervében.

***Fel kell ismernünk, bátorítanunk kell, és fel kell karolnunk az apostoli és profétai szolgálatot magunk között***

Az Apostolok cselekedeteinek példája alapján nyilvánvaló, hogy az apostoli és a prófétai hivatal minden időre vonatkozik az egyházon belül. A századok során sok hamis apostol és próféta jelent meg, maguknak igényelve ezeket a tisztségeket, így próbálva felsőbb tekintélyhez jutni az egyházban (I János 4,1; Jel 2,2). Ám a Biblia a mi kizárólagos tekintélyünk az üdvösségre és a keresztény életre vonatkozóan, és azok, akik bármilyen más evangéliumot hirdetnek, átkozottak (Gal 1,8-9; II. Tim. 3,15-17). Ezért nem lenne bölcs senkitől, hogy apostolnak vagy prófétának kiáltsa ki magát, sem másoktól, hogy annak nyilvánítsák. Mindazonáltal fel kell ismernünk, bátorítanunk kell, és figyelemmel kell kísérnünk az apostoli és prófétai szolgálatot magunk között.

Az *evangélista* szó szerint az evangélium hirdetője. Hirdeti a jó hírt a hitetlenek javára. (Lásd 21,8; II. Tim 4,5.) Ez a bibliai kifejezés nem korlátozódik a vándor prédikátorra, aki e célból összejöveteleket tart. Inkább arra a lelkimunkásra vonatkozik, aki különösen hatékony a lelkek megnyerésében, akár személyesen akár nyilvánosan prédikál.

A *pásztor* az, aki vezeti és gondozza Isten népét. A Biblia úgy is említi, hogy püspök (szó szerint „felvigyázó”) és vén. (Lásd Ap. Csel. 14,23; 20,17; 28; I. Tim. 3,1-7; Titus 1,5-9.)

Az I. Péter 5,1-4 leírja a pásztor vezető, felvigyázó és tanácsoló szerepét a gondoskodása alatt lévő hívek között: „A köztetek lévő presbitereket kérem én, a presbitertárs, és a Krisztus szenvedésének tanúja, és a megjelenendő dicsőségének részese: Legeltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömet; sem nem rút nyereszkeskedésből, hanem jóindulattal; Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példányképei a nyájnak. És mikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőségnek hervadatlan koronáját.”

Az Újszövetség a vénekről mindig többes számban szól, jelezve, hogy minden városban a gyülekezeteket egy pásztori csoport vezette. A Szentírás, a történelem, és a józan értelem mind azt támasztja alá, hogy volt egy idősebb pásztor vagy elnöklő vén. (Lásd Jel. 2-3, melyben Jézus a kisázsiai hét gyülekezetnek írt levelek mindegyikét a gyülekezet „angyalá”-nak, szó szerint „küldöttjé”-nek címezi.) Ma úgy vélekedhetünk a gyülekezet véneiről egy városban, mint egy helyi gyülekezet legidősebb pásztoráról és pásztori vezetőiről, vagy a különböző felekezet pásztorairól egy városon belül, akik ugyanazon szervezet részeként működnek együtt.

A *tanító* az, aki Isten Igéjében tanácsol. (Lásd Ap. Csel. 13,1.) Amint láttuk, ebben a szövegösszefüggésben kifejezetten egy felvigyázó prédikatori és tanítói szerepének leírását találjuk egy helyi gyülekezetben. Míg az egyházban sokan rendelkezhetnek a tanítás ajándékával, és hatékonyan taníthatnak a különböző területeken, mint pl. a vasárnapi iskola és az otthoni bibliatanulmányozó alkalmak, addig a pásztor-tanító mindezek fölött áll. A pásztor-tanító a vezető prédikátor és az Ige tanítója. Isten nem csupán a tanítás ajándékát adta neki, hanem őt magát is ajándékolta az egyháznak, hogy annak tanítója és felvigyázója legyen.

A 12. vers megmagyarázza a célt, amiért Isten apostolokat, prófétákat, evangélistákat, pásztorokat és tanítókat adott az egyháznak. A magyar fordításban (és az angolban is – a ford.) a szavak közötti vesszők nyomán úgy magyarázhatja valaki a verset, mint amely három lelkimunkás három, egymástól elkülöníthető feladatát írja le, de a pontuáció (vesszők) nem szerepel a Szentírás eredeti szövegében. A fordítók toldották be a pontuációt, az olvasás és a megértés megkönnyítésére. Ebben az esetben a görög szöveg és a különböző fordítások tanulmányozása teszi világossá, hogy egyetlen célt szolgál egy hármasság, úgy, mint:

1. Isten szolgálati tisztségeket adott az egyháznak a hívők „tökéletesebbítésére” vagy „építésére” (angol ford.)

2. A szentek tökéletessé válva képessé lesznek a „szolgálat munkájára”. Itt a „szolgálat” az egyházban betöltendő valamennyi feladatot jelenti. Minden hívőnek lennie kell szolgálatának – nem szükségszerűen nyilvános prédikatori szolgálat ez, hanem a szolgálat egy sajátos területe a Krisztus testében. Ilyen az apostolok, a próféták, az evangélisták, a pásztorok és a taní-

tók feladata, mellyel segítenek minden szentnek, hogy megtalálja saját szolgálati munkáját, majd pedig megfelelően kiképzik annak a feladatnak a betöltésére a testen belül. Azok, akik az öt szolgálati tisztséget viselik, bátorítják, buzdítják, tanácsolják, és felkészítik a szenteket, hogy mindenki tevékeny, hasznos tagjává legyen a testnek.

3. Amikor a test minden egyes tagja betölti a neki megfelelő feladatot, az egész test fel fog épülni. A cél az érettség elérése Krisztusban. Kezdve a „lélek egységével a békesség kötelékében” (Efézus 4,3), igyekezzünk eljutni az „Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére.” (Efézus 4,13).

Az Efézus 4,14-16 szerint minden helyi test híveinek törekednie kell számos jellemző tulajdonságra az érettségre való növekedésük során:

1. A hitben való megalapozottságra, hogy ne ingadozzon hamis tanítások és hamis tanítók hatására.

2. Igazság beszédére, szeretetben. Megtanulnak egymás és a hitetlenek felé szolgálni, megtartva az egyensúlyt az őszinteség és az együttérzés között, egyformán fontosnak tartva és ki nyilvánítva az igazságot és a szeretetet.

3. Alávetettségre Jézus Krisztus uralmának minden dologban, és az Ő isteni gondoskodásától való függőségre ugyancsak mindenben.

4. Mindenki megtanul hozzájárulni saját részével az egyház munkához, hogy a test növekedhessen és felépülhessen szeretetben.

### **Összefoglalás**

A Róma 12.-ben leírt szolgálati ajándékok példázzák, miként ad Isten az egyház minden egyes tagjának egy vagy több sajátos képességet, hogy termékenyen tudjon működni a testben. Az Efézus 4. szolgálati tisztségbeli ajándékai Isten adománya a helyi és az egész egyház számára a tagok tökéletesítése céljából, hogy a számukra kijelölt feladatokat betölthessék.

Mindemellett Isten az I. Korinthus 12-ben felsorolt természetfeletti lelki ajándékokat is az egyháznak adta, mint csodálatos jeleket az egyház munkájának hitelesítésére, és mint csodálatos felhatalmazást az egyház további munkájára. Most pedig fordítsuk figyelmünket a kinyilatkoztatás, az erő, és a kijelentés ezen ajándékaira.

## Második fejezet

### A TERMÉSZETFELETTI LELKI AJÁNDÉKOK

*„A lelki ajándékokra nézve pedig nem akarom, atyámfiak, hogy tudatlanok legyetek... A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a Lélek. A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr. És különbség van a cselekedetekben is, de ugyanaz az Isten, aki cselekszi mindezt mindenkinben. Mindenkinnek azonban haszonra adatik a Léleknek kijelentése. Némelyiknek ugyanis bölcsességnek beszéde adatik a Lélek által; másoknak pedig tudománynak beszéde ugyanazon Lélek szerint; Egynek hit ugyanazon Lélek által; másnak pedig gyógyítás ajándékai azon egy Lélek által; Némelyiknek csodatévő erőknek munkái; némelyiknek pedig prófétálás; némelyiknek pedig lelkeknek megítélése; másoknak nyelvek nemei; másnak pedig nyelvek magyarázása: De mindezeket egy és ugyanaz a Lélek cselekszi, osztogatván mindenkinnek külön, amint akarja. (I. Kor. 12,2; 4-11).*

Az I. Korinthus 12. úgy szól az „ajándékokról” mint csodálatos adományokról, melyek a Szent Lélek ereje által működnek. Nézzük meg a jellemzőit ezeknek a természetfeletti lelki ajándékoknak.

#### AZ AJÁNDÉKOK EREDETE

Először meg kell értenünk, hogy ezek az ajándékok a Szent Lélektől erednek. A Lélek Maga Isten, sajátos vonatkozással az Ő szellemi lényegére és szellemi tevékenységére. (Lásd I. Mózes 1,1-2; János 4,24.) Ebben a szövegösszefüggésben a Lélek Isten, Aki az emberi életben munkálkodik.

Az I. Kor. 12,4-7 világossá teszi, hogy ezeknek az ajándékoknak Isten a forrása. Noha az ajándékok különbözőek, és működési módjuk is különböző, valamennyinek az egyetlen igaz Isten a szerzője. Isten az, Aki adományozza azokat, és Isten az, Aki véghezviszi a munkát.

#### AZ AJÁNDÉKOK TERMÉSZETFELETTI TULAJDONSÁGA

Ezek az ajándékok kimondottan jellegzetesen természetfelettiak. Ez az igeszakasz úgy írja le azokat, mint Isten „cselekedeteit” és mint „a Lélek kijelentését”. A kijelentés bemutatást vagy megjelenítést jelent; a „kijelentés” ige megnyilvánulást vagy nyílt megmutatást jelent.

Tévedés tehát természetes emberi képességek fogalmaival meghatározni ezeket az ajándékokat, ahogy némely biblíamagyarázó próbálja tenni, akik nem hisznek a ma is működő csodákban. Például úgy határozzák meg a bölcsesség beszédét, mint akinek jó ítélő és tanácsadó képessége van, a gyógyítás ajándékát, mint képességet arra, hogy valaki jó orvos vagy nővér legyen, a nyelvek ajándékát, mint képességet idegen nyelvek jó elsajátítására. De az ilyen meghatározások alapján azok, akik soha nem érezték Isten jelenlétét, még kevésbé részesedtek Isten Lelekéből, épp oly hatékonysággal gyakorolhatják ezeket az ajándékokat, akár csak a hívők.

Természetesen általános értelemben minden képesség és tehetség Istentől származik. Saját képére teremtette az embert, mint lelki, erkölcsi, értelmes lényt, mindazon képességgel, melyeket ez a leírás magában foglal. Ez az igeszakasz azonban nem csupán általánosságban szól azokról az ajándékokról, melyek Isten kegyelméből származnak, (melyet fenntarthatunk a Róma 12.-ben felsorolt szolgálati ajándékokra vonatkoztatva is). Az I. Kor. 12. inkább a természetfelettihez összpontosít, „lelki”-nek nevezve ezeket az ajándékokat.

A Zsid. 2,3-4 aláhúzza a „Szent Lélek ajándékai”-nak természetfeletti jellemzőjét: „Mimódon menekedünk meg mi, hogyha nem törődünk ily nagy idvességgel? amelyet, miután kezderben hirdetett az Úr, azok akik hallották, biztosítottak számunkra, Velök együtt bizonyosságot tevén arról az Isten, jelekkel meg csodákkal és sokféle erővel s a Szent Léleknek közléseivel az ő akarata szerint?”

Az nyelvek ajándéka jó példa erre. Az I. Kor. 14.-ben világosan látjuk, hogy ez nem nyelvek tanulásának ajándékát jelenti, hanem csodálatos módon olyan nyelveken való beszédet, melyeket sem a beszélő, sem a hallgatóság nem ért.

### **ISTEN AKARATA SZERINT ADATOTT**

A fent említett ajándékok természetfeletti eredetének és tulajdonságának megértése elengedhetetlen ahhoz, hogy pontosan határozzuk meg, és helyesen gyakoroljuk őket. Például egy karizmatikus csoport feladott egy hirdetést, melyben közölte, hogy próféta iskolát működtet. Azt ígérte, hogy minden tanulót megtanít prófétálni, valamint azt is, hogy minden tanuló személyes próféciaát fog kapni, mielőtt a tanfolyam véget ér.

Ha azonban az ajándékok Isten akarata szerint működnek, hogyan garantálhatják emberek, hogy ki és mikor fogja gyakorolni ezt a sajátos ajándékot? Igen értékes tanulni a lelki ajándékokról, és megtanulni alávetni magunkat Isten Lelkének, hogy használhatóvá váljunk Isten számára. Merész dolog azonban azt állítani, hogy bármely ember garantálhat ilyen ajándékot valakinek, vagy hogy bárki gyakorolhat ilyen ajándékot saját tetszése szerint. Senkit sem taníthatunk meg prófétálni vagy csodát tenni. Megtaníthatjuk, hogyan lehet valaki elérhető Isten Lelke számára, hogy cselekedjék rajta keresztül, de mindig szem előtt kell tartanunk, hogy Isten az, Aki felruház és felhatalmaz ezekkel az ajándékokkal saját szuverén célja szerint. (Lásd I. Kor. 12,11; Zsid. 2,4.)

### ***A lelki ajándékok Isten elgondolásából és erejéből származnak***

Imádkozhatunk együtt másokkal, és biztosíthatjuk arról, hogy Isten meghallgatja őket és válaszol nekik. Imádkozhatunk Isten útmutatásáért, majd megoszthatjuk másokkal, amit Isten feltárt előttünk. Ám eközben ügyelnünk kell arra, hogy figyelmünk középpontjában Isten és az Ő akarata legyen.

Ahogy a 4. fejezet tárgyalja, Isten lelkének csatornái vagyunk, és Ő elvárja tőlünk, hogy gyakoroljuk az ajándékokat az Ő Igéje szerint. Meg kell fegyelmeznünk magunkat, nehogy visszaéljünk az ajándékokkal. (Lásd I. Kor. 14,32.) Akaratunk fontos szerepet játszik a lelki ajándékok gyakorlásában, de sosem szabad elfelednünk, hogy azok Isten elgondolásából és erejéből származnak.

### ***A legfontosabb szempont nem a saját akaratunk, hanem Istené***

A legfontosabb szempont nem a saját akaratunk, hanem Istené. Amikor imádkozunk valakiért, Isten akarata szerint kell imádkoznunk. Ha valaki például beteg, Isten akarata számunkra az, hogy imádkozzunk érte, mivel a Biblia erre utasít minket. (Lásd Jakab 5,14.) Nem garantálhatjuk azonban a gyógyulást oly módon és akkor, ahogy és amikor a beteg óhajtja, ha csak nem Isten közli ezt velünk. Amit ígérhetünk, Isten Igéjén alapul, mégpedig, hogy Isten meghallgatja az imánkat, és segít rajtunk. Imádkoznunk kell, és hinnünk Isten gyógyításában, de nem szabhatjuk meg a módot, hogyan cselekedjék Isten.

Isten sokszor válaszol egy azonnali csodával, de ez nem minden esetben van így. Bárho-  
gyan is legyen, Isten munkálkodik. Ha nem szabadít meg valakit azonnal a próbatétel alól, akkor megadja hozzá a kegyelmet, mely elegendő a szenvedés elviseléséhez. (Lásd I. Kor.

10,13; II. Kor. 12,8-10.) Mindkét esetben Isten pozitívan válaszol az imára. Még ha nemleges választ is ad egy bizonyos kérésre, meg fogja adni a kegyelmet és az erőt, hogy akarata végbemenjen az adott körülmények között.

Összefoglalva, nem összpontosíthatunk saját közreműködésünkre egy nevezetes cselekedetben, hanem arra kell figyelniünk, hogy edények és csatornák vagyunk Isten számára, Aki így megteheti, ami szándékában áll az adott helyzetben. Nem szükségszerűen a mi felelősségünk, hogy megértsük Isten válaszának okát, de a mi felelősségünk, hogy ne hagyjuk abba az imát, higgyünk, és kitartsunk a győzelemig.

Mivel a lelki ajándékok Istentől származnak, arra kell figyelniünk, amit Isten cselekszik, nem arra, amit az ember. Baj van akkor, ha az elsődleges hangsúly „X. Y. szolgálatán” van, vagy bizonyos ajándékok gyakorlásán. Ugyancsak baj, ha az emberek magáért az ajándékért támogatják az ajándékokat, mint például a gyógyítást, prófétálást, vagy az ismeret beszédét, vagy eszközül használják a prédikátor hírnevének emelésére ahelyett, hogy az isteni célt részesítenék előnyben az ajándék mögött. A gyógyítás ajándéka például gyakran hatékony a hit építésében és az ébredés elindításában, mely sok embert vezet üdvösségre. (Lásd például Ap. Csel. 3,1-11; 4,4.) De ha egy összejövetel vagy egy istentisztelet a gyógyításra összpontosít, miközben elhanyagolja az üdvösség üzenetét, akkor Isten célja a gyógyítással nem teljesül be egészen.

## KÜLÖNLEGES SZÜKSÉGLET IDEJÉRE ADATOTT

Isten az I. Kor. 12. lelki ajándékait különleges szükségletek vagy problémák idejére adta. Az egyházban a természetfeletti ajándékoknak normálisaknak és nem rendellenesnek kell lenniük; olyanoknak, amire számítanak, és nem olyannak, ami váratlanul lep meg. Ezek az ajándékok azonban nem működnek folyamatosan. Ha úgy működnének, nem tekinthetnénk őket természetfelettieknek.

Ennek ábrázolására az evangéliumokban és az Apostolok cselekedeteiben nagy sokaság gyógyult meg és sokan feltámadtak a halálból. Mindazonáltal végül minden tagja meghalt a korai egyháznak anélkül, hogy újra feltámadt volna, és feltételezhetően legtöbbször betegségben vagy járvány során haltak meg, melyből nem gyógyultak ki. A gyógyítás és a csodatételek ajándékai megszokottak voltak, de nem jelentek meg minden helyzetben.

***A természetfeletti ajándékoknak normálisaknak és nem rendellenesnek kell lenniük; olyanoknak, amire számítanak, és nem olyannak, ami váratlanul lep meg. Ezek az ajándékok azonban nem működnek folyamatosan.***

Jézus kétségkívül számtalanszor elhaladt a sánta ember mellett a templomkapunál, de ekkor még nem gyógyította meg; ehelyett az ember akkor gyógyult meg, amikor találkozott Péterrel és Jánossal az Ap. Csel. 3. feljegyzése szerint. Noha Isten feltámasztotta Dorkást az Ap. Csel. 9-ben, nem támasztotta fel Jakab apostolt, akit kivégeztek az Ap. Csel 12-ben.

Másik példaként szolgál a „bölcesség beszéde”, mely az isteni bölcsesség „beszéde” vagy része. Senki életében sem működik a nap huszonnégy óráján át, hanem egy különleges kijelentésként egy bizonyos időben. Senki sem ismerheti Isten minden gondolatát mindenkor, de a szükség egy bizonyos idejében az Úr néha közöl valamennyit természetfeletti bölcsességéből az emberrel.

Az I. Kor. 14. útmutatást nyújt a nyelveken szóláshoz, azt tanítva, hogy nyilvános összejöveteleken csak két vagy három ember szóljon a gyülekezethez nyelveken. Hasonlóképpen csak két vagy három ember prófétáljon egy alkalmon. El kell várnunk ezeknek a természetfeletti megnyilatkozásoknak a jelenlétét istentiszteleti alkalmainkon; nem kell, hogy megleljen minket. Mindazonáltal Istennek nem áll szándékában, hogy ezek folyamatosan működjenek

egy adott összejöveten, sem az, hogy eluralkodják egy alkalmon. Ezek sajátos ajándékok egy különleges pillanatban egy bizonyos célból.

## TERMÉSZETES ÉLET, LELKI ÉLET ÉS LELKI AJÁNDÉKOK

Miközben vizsgáljuk ezeknek az ajándékoknak a természetfeletti tulajdonságát, meg kell őket különböztetnünk a természetes emberi képességektől, melyek bizonyos mértékig összhangban lehetnek velük, és meg kell különböztetnünk lelki alapelvektől, melyek minden keresztény napi életében működnek. Például a bölcsességnek három szintjét különböztethetjük meg. Először az emberek rendelkezhetnek bölcsességgel természetes szinten, akár úgy is, hogy semmiféle kapcsolatuk nincs Istennel. (Lásd Lukács 16,8; I. Kor. 2,4-6.) Egy ateista lehet bölcs a saját karrierjének megtervezésében, és egy bűnöző is lehet bölcs bűnös tettének előkészítésében és véghezvitelében. Természetesen lelki értelemben az ilyen ember nem bölcs, hanem bolond.

Másodszor, létezik bölcsesség lelki síkon, mellyel minden hívő rendelkezik bizonyos mértékig, és amelynek irányítania kell minden cselekedetüket. Isten felruház bölcsességgel minden igazat, aki keresi azt. (Lásd Példabeszédek 2,6-7; Jakab 1,5.) Bár a lelki bölcsesség, mint naponkénti útmutató a keresztény életében, így módon ajándék Istentől, ez nem az a természetfeletti ajándék, melyet az I. Kor. 12. említ, ahol különleges megnyilatkozásokról vagy felhatalmazásokról van szó, melyeket Isten adományoz egyes embereknek egy bizonyos alkalomra, és nem mindenkinek mindenkorra.

Harmadszor, ahogy láttuk, létezik a „bölcsesség beszéde”. A mindennapi emberi életben megnyilvánuló természetes bölcsességgel, vagy a keresztény napi életében megnyilvánuló lelki bölcsességgel ellentétben ez egy természetfeletti ajándék Isten bölcsességének egy részéből egy különleges alkalomra.

Hasonlóképpen három szintjét figyelhetjük meg az ismeretnek is: világi, vagy emberi ismeret, a Lélek szerint való ismeret, és az „ismeret beszéde”.

További példaként létezik a mindennapi élet hite, melyet a bűnösök tesznek magukévá, annak másoknak, anyagi javakban, hagyományokban vagy hamis istenekben, noha ezt a hitet az igaz Istenbe kellene vetniük az üdvösségükért. (Lásd I. Kor. 2,5; Zsid 11,6.) A Biblia úgy is beszél a hitről (görögül *pistis*), mint a „Lélek gyümölcsének” részéről (Galata 5,22). Ebben az értelemben a hit naponkénti bizalom, függőség, állhatatosság és „hűség”, melyet Isten Lelke fejleszt ki a hívőben, és amely jellemzője minden érett kereszténynek. Az I. Kor. 12. mégis a „hit” egy különleges „ajándékáról” beszél, melyben nem minden keresztény részesül. Míg a Lélek a forrása mind a „gyümölcs”-nek, mind az „ajándéknak”, az előbbi fogalom egy képességet ír le, mely kifejlődik a rendes növekedés folyamán minden keresztényben, ahogy az almafa is természetes úton almát terem, ugyanakkor az utóbbi fogalom egy közvetlen beavatkozást jelent kívülről a keresztény saját forrásaiba, mint ahogy valaki ajándékot kap egy barátjától.

Lehet, hogy nem tudunk három hasonló szintet megkülönböztetni minden lelki ajándék esetében, de ezek a példák is mutatják, hogy az I. Kor. 12. felsorolását mindenképpen természetfeletti, sajátos felfogásban kell értelmeznünk. Noha ezek az ajándékok ellenpárt vagy párhuzamot képeznek a mindennapi természetes életben, a lelki életben, vagy mindkettőben, ez az igeszakasz egyértelműen az isteni erő különleges kinyilatkoztatását írja le, melyet Isten nem adományoz hitetleneknek, és amelyet nem ad minden hívőnek – legalábbis nem ugyanazt az ajándékot ugyanolyan módon mindenkinek.

Ez a megkülönböztetés ugyancsak nyilvánvalóvá válik, ha a nyelvek és a prófétálás ajándékáról beszélünk. Bár kíváncsú, hogy minden keresztény prófétáljon a felkent bizonyágtétel vagy buzdítás általános értelmében, és bár kíváncsú, hogy minden keresztény szóljon nyelveken személyes odaszánásuk részeként, nem mindenki prófétál, szól nyelveken, vagy

magyarázza az Írást nyilvánosan Isten ihletése alatt egy gyülekezet előtt bizonyos alkalommal. Pál azt írta: „Szeretném ugyan, ha mindnyájan szólnátok nyelveken, de inkább, hogy prófétálnátok... Azért atyámfiak törekedjétek a prófétálásra, és a nyelveken szólást se tiltjátok” (I. Kor. 14,5; 39). Egyúttal azonban arra is rámutat: „A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van... Némelyiknek ugyanis bölcsességnek beszéde adatik a Lélek által... némelyiknek meg prófétálás... másoknak nyelvek nemei; másnak pedig nyelvek magyarázása” (I. Kor. 12,4; 8; 10). Tehát felteszi a szónoki kérdést, mintegy nemleges választ várva rá: „Avagy mindnyájan próféták-é?... Vagy mindnyájan szólnak-é nyelveken? Vagy mindnyájan magyaráznak-é?” (I. Kor. 12,29-30).

## **AZ AJÁNDÉKOK SOKFÉLESÉGE**

Ahogy a Róma 12-ben, úgy az I. Kor. 12-ben felsorolt ajándékok listája sem teljes. A Biblia sehol sem állítja, hogy Isten minden csodálatos munkájának az életünkben pontosan meg kell felelnie a kilenc kategória egyikének az I. Kor. 12,8-10 felsorolásából. A fejezet azért tárja eléink ezt a listát, hogy bemutassa, hogyan munkálkodik Isten természetfeletti módon, különféleképpen, miközben a test különböző tagjait használja.

Az is látszik, hogy lehet bizonyos átfedés az ajándékok gyakorlása között. Például ha Isten valakit az ismeret beszédében részesít, és ez a személy felfedi ezt valaki másnak, leírhatjuk a megnyilatkozását próféciaaként is. Ha Isten hitet ad valakinek válságos időben, ugyancsak láthatjuk a csodatévő erőket, miközben az a személy a hitét gyakorolja.

### ***A lényeg, hogy érzékennyé, elérhetővé és alávetetté váljunk Isten Lelke rezdülésének***

Ezek a megfigyelések jelzik, hogy nincs szükségünk túlságosan gyakorlatiaknak lenni, ha megkíséreljük meghatározni a kilenc lelki ajándékot, és arra sincs szükség, hogy túl nagy gondot fordítsunk azokra a csekély változatokra, melyeket tanítók javasolnak meghatározásukban. A lényeg nem annak címkézése, mit tesz Isten, hanem hogy érzékennyé, elérhetővé és alávetetté váljunk Isten Lelke rezdülésének. Akár „bölcsesség beszédeként” azonosítunk egy sajátos példát, akár „ismeret beszédeként”, nem ez az elsődleges fontosságú, amennyiben hagyjuk Istent természetfeletti módon munkálkodni rajtunk keresztül, hogy betölthessen egy szükségletet egy adott helyzetben.

Bár felesleges felcímkeznünk Isten minden csodálatos munkáját, világos ismeretünknek kell lennie azokról az alapelvekről, melyek által Isten munkálkodik. Ezekről a dolgokról, csakúgy, mint a keresztény élet minden szemszögéről, a mi forrásunk a Biblia. (Lásd II. Tim. 3,15-17.) Óvatosságnak kell lennünk, amikor valaki nagy hangsúlyt helyez olyan természetfeletti kinyilatkoztatásra, melynek nincs bibliai alátámasztása, vagy ha valaki buzdít bizonyos technikákra, melyeket a Biblia nem tanít egyértelműen. Természetesen nem tekinthetjük irányadónak az ilyen eseteket, és nem buzdíthatunk senkit ezeknek a követésére. Habár nem minden sajátos helyzetre találunk bibliai megfelelőt, az alapelvek, melyek által Isten cselekszik, mindig ugyanazok maradnak. A Biblia tanulmányozása megvilágítja Isten munkájának jellemzőit, csakúgy, mint kinyilatkoztatásainak típusait, melyeket egyházának várnia és keresnie kell.

Összefoglalásul, noha mi nem korlátozhatjuk a Lélek természetfeletti kinyilatkoztatásait merev, tudományos kategóriák közé, fontos tanulmányoznunk az ajándékokat, és világos ismeretet kifejlesztenünk róluk. Minél több ismeretre teszünk szert erről a témáról, annál könnyebben felismerjük és követhetjük Isten vezetését ezen a területen, és nyithatjuk meg magunkat a Lélek minden kinyilatkoztatásának.



## Harmadik fejezet

### A LELKI AJÁNDÉKOK CÉLJA

*„Ama vigasztaló pedig, a Szent Lélek, akit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek... Mikor pedig eljő majd a Vigasztaló, akit én küldök néktek az Atyától, az igazságnak Lelke, aki az –Atyától származik, az tesz majd én rólam bizonyosságot... És az, mikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében... De mikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek. Az engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és megjelenti néktek.” (János 14,26; 15,26; 16,8; 13-14).*

*„Mindenkinek azonban haszonra adatik a Léleknek kijelentése.” (I. Kor. 12,7).*

*„Aki pedig prófétál, embereknek beszél épülésre, intésre és vigasztalásra. (I. Kor. 14,3).*

### A VÉGSŐ CÉL

Jézus azt tanította, hogy mennybemenetele után el fog jönni a Szent Lélek, Aki a hívők szívében fog lakozni. (Lásd Lukács 24,49; János 7,37-39; 14,16-18; 16,7; Ap. Csel. 1,4-5.) A Szent Lélek a „Vigasztaló” (Károli) vagy „Pártfogó” (Új ford.). Az eredeti görög szövegben ez a *parakletos* megnevezés, mely szó szerint azt jelenti, „akit segítségül hívnak”, azaz segítő, vigasztaló, vagy szószóló.

A János 14., 16. fejezetei alapján a Szent Lélek tanítani fogja a tanítványokat, és elvezeti őket minden igazságra, emlékeztetve őket Jézus tanításaira, és megértetve velük, amiket hallottak. A bennük lévő Lélek nem egy új tekintély forrása, hanem értelemmel ruház fel Isten gondolatainak a megértésére.

### *A lelki ajándékok végső célja, hogy az Úr Jézus Krisztus felmagasztalják*

Mindenek felett a Lélek bizonyosságot tesz Jézusról és dicsőíti Őt. Megerősíti Jézus Krisztus kilétét és munkáját; kijelenti a Megtestesülés és a Kiengesztelés valóságát; bemutatja Jézus Krisztus evangéliumának megmentő, megszabadító, és átalakító erejét; Jézus Krisztus, mint Úr és Isten imádatára ösztönöz; és vezeti a hívőket a jövőbe, felkészítve őket arra a napra, amikor Jézus Krisztus visszatér az Ő egyházáért.

A János 14., 16. fejezetek a Szent Lélek munkáját írják le a mai egyházban, amely, bár sokkal átfogóbb, mint az I. Kor 12. kilenc ajándéka, természetesen magában foglalja ezeket az ajándékokat is. Tehát összefoglalhatjuk úgy, hogy a *lelki ajándékok végső célja, hogy az Úr Jézus Krisztust felmagasztalják*.

Ez a cél biztosítja a lelki kijelentések egy fontos ellenőrzésének alapját: „...senki, aki Istennek Lelke által szól, nem mondja Jézust átkozottnak; és senki sem mondhatja Úrnak Jézust, hanem csak a Szent Lélek által.” (I. Kor. 12,3).

### AZONNALI CÉL

Közvetlenül a kilenc lelki ajándék felsorolása előtt az I. Kor. 12. fejezet azt mondja, hogy ezek az egyéneknek az egész egyház hasznára adattak: „Mindenkinek azonban haszonra adatik a Léleknek kijelentése.” (7. vers).

Közvetlenül a kilenc lelki ajándék felsorolása után az I. Kor. 12. a továbbiakban leírja az egyházat, mint Krisztus testét. A testnek sok tagja van, és valamennyi különböző funkcióval

rendelkezik, de mindegyik arra rendeltetett, hogy együtt munkálkodjék az egész test javára. „Mert miképen a test egy és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test, azonképen a Krisztus is... Nem mondhatja pedig a szem a kéznek: Nincs rád szükségem; vagy viszont a fej a lábaknak: Nem kelletek nékem. Sőt, sokkal inkább, amelyek a test legerőtelenebb tagjainak látszanak, azok igen szükségesek... Amelyek pedig ékesek bennünk, azoknak nincs erre szükségök. De az Isten szerkeszté egybe a testet, az alábbvalónak nagyobb tisztességet adván.” (I. Kor. 12,12; 21-22; 24-25).

Ebből a magyarázatból kiderül, hogy Isten elsősorban nem az egyén javára adományozza a lelki ajándékot, hanem a test egészének a hasznára. Noha az ajándékok áldást jelentenek az egyén számára is, a középponti kérdés az, mit tudnak ezek az egyének nyújtani az egyháznak. Továbbá Isten nem elszigetelt munkálkodásra szánta az ajándékokat, hanem együttműködésre a kívánt cél elérésében.

### ***Isten elsősorban nem az egyén javára adományozza a lelki ajándékot, hanem a test egészének a hasznára***

A beszédbeli ajándékok helyes használatát tárgyalva Pál megmagyarázza: „Aki pedig prófétál, embereknek beszél épülésre, intésre és vigasztalásra.” (I. Kor. 14,3). Bár ez a vers kifejezetten a prófétálás ajándékára vonatkozik, van egy tágabb alapelv: A lelki ajándékok gyakorlását annak figyelembevételével kell irányítani, hogyan lehetnek hasznára másoknak.

Ez az alapelv éppúgy kiterjed a hitetlenek, mint a hívők figyelembevételére. Az egyház azon munkálkodik, hogy elérje a bűnösöket, és szentekké formálja őket. Ezért a lelki ajándékok gyakorlásakor figyelembe kell vennünk, milyen hatással van az a lehetséges hívőkre. A nyelveken szólás például értékes jelként szolgál a hitetlen számára, míg a prófétálás segít meggyőzni és megítélni valakit, aki hitetlenként jött el, de később hinni kezdett a csodálatos jelenségek láttán. (Lásd I. Kor. 14,22-25.) Ne feledjük, a Szent Lélek munkájának része az, hogy „megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében” (János 16,8).

### ***A természetfeletti ajándékok közvetlen célja, hogy építsék az egyházat***

A lelki ajándékok bizonyosságot tesznek az evangélium hirdetése mellett, és megerősítik azt: „Azok pedig kimenvén, prédikálnak mindenütt, az Úr együtt munkálván velök, és megerősítvén az ígét a jelek által, amelyek követik vala.” (Márk 16,20). „Mimódon menekedünk meg mi, hogyha nem törődünk ily nagy idvességgel? amelyet, miután kezdetben hirdetett az Úr, azok, akik hallották, biztosítottak számunkra, velök együtt bizonyosságot tevének arról az Isten, jelekkel meg csodákkal és sokféle erővel a Szent Léleknek közléseivel az ő akarata szerint.” (Zsid 2,3-4). Az Apostokol cselekedeteinek könyvében a természetfeletti ajándékok sok embert vonzottak az Úrhoz. (Lásd például Ap. Csel. 3,11; 4,4; 33; 5,1-16.)

Tehát a továbbiakban a végső cél Jézus, mint Úr dicsőítése, *a lelki ajándékok közvetlen célja pedig, hogy építsék az egyházat*. Az egyház felépítésével dicsőítik Krisztust, mert az egyház Krisztus teste a földön. Ez az épülési folyamat megjelenik mind az új hívők csatlakozásában és a meglévő hívők erősítésében.

## **NEM CÉLOK**

Az Újszövetség egészének tárgyalásából és tanulmányozásából ugyancsak számos következtetést vonhatunk le arra nézve, mik azok, melyek nem céljai a természetfeletti ajándékoknak.

***Ez az épülési folyamat megjelenik mind az új hívők csatlakozásában és a meglévő hívők erősítésében.***

*A természetfeletti ajándékok nem helyettesítik Isten írott Igéjét.* Nem pótolják a Biblia tekintélyét; nem módosítják annak üzenetét. A mi tekintélyünk a Biblia, mely utat mutat az üdvösségben és a keresztyén életben való járáshoz. Egyaránt szükséges és elégséges erre a célra. „...a szent írásokat, melyek téged bölcsé tehetnek az idvességre a Krisztus Jézusban való hit által. A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.” (II. Tim. 3,15-17).

A Biblia Isten örökkévaló Igéje; Ő ihlette azt minden ember számára, mindenhol. Isten nem mond senkinek olyat, ami ellentétes az írott Igével, melyet Ő ihletett mindenki számára. Azért adta a Bibliát, hogy tanbeli útmutatást nyújtson, és nem hiúsítja meg saját tervét és célját olyan ajándékok adományozásával, melyek aláássák a Biblia tekintélyét.

Világos tehát, hogy a lelki ajándékok célja nem tanok ismertetése. Nem az a feladatuk, hogy kijelentsék az üdvösség tervét, vagy a keresztyén élet alapelveit, noha szilárdan megerősítik mindazt, amit a Biblia tanít.

Következésképpen óvakodnunk kell attól, hogy valaki megpróbálja a lelki ajándékokat tekintélyül használni tanításokhoz vagy útmutatásul arra, hogyan kell élnie valakinek. A János 16,13 szerint a kinyilatkoztatott Lélek, vagy a hívőkben lakozó Lélek nem ruházza fel független tekintéllyel ezeket az ajándékokat, hanem megvilágítja általuk azt, amit Isten korábban kijelentett, és amit Jézus tanított a földön.

***A lelki ajándékok célja nem tanok ismertetése***

Példaképpen az I. Kor. 14,29 azt mondja: „A próféták pedig ketten, vagy hárman beszéljenek; és a többiek ítélik meg.” A hallgatóságnak ki kell értékelnie a lelki ajándék nyilvánvaló gyakorlását, ami azt jelenti, hogy rendelkezniük kell egy tárgyilagos szabvánnyal, mely által ezt megtehetik. Ez a mértékadó szabvány az evangélium, melyet az apostolok hirdettek. „De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk, legyen átok.” (Gal. 1,8). És ezt az evangéliumot az írott Ige közvetíti nekünk.

Ábrázolásul vegyük példának a mormonokat, akik azt állítják, hogy egy Moroni nevű angyal jelent meg Joseph Smith-nek, és kinyilatkoztatta neki a Mormon könyvét. Ám a Galata levél szerint, még ha egy angyal jelent is meg Smith-nek, nem volt felruházva olyan tekintéllyel, hogy bármely más tant hirdessen, mint amit a Biblia feljegyez. Egyetlen más könyv sem igényelhet azonos, vagy hasonló tekintélyt a Bibliával. (További tárgyalását lásd David K. Bernard: *God's Infallible Word /Isten tévedhetetlen szava/* c. könyvében.)

A mormonok azt is állítják, hogy az Atya és a Fiú megjelent Joseph Smith-nek egy látomásban, mint két különálló, látható személye Istennek. A Bibliában azonban, amikor Fülöp apostol azt kérte, hogy hadd lássa az Atyát, Jézus azt válaszolta, az Atyát úgy lehet látni, ha valaki Őt látja (János 14,9-11), mert Jézus az Atya látható kinyilatkoztatása testben (Kol. 1,15; 19; 2,9; I. Tim. 3,16). Egyetlen csoda, látomás vagy természetfeletti megtapasztalás sem változtathatja meg a Biblia igazságát.

*A természetfeletti ajándékok nem helyettesítik a vezetést az egyházban.* Más szóval nem teszi feleslegessé a pásztor tekintélyét. Ahogy az I. fejezetben tárgyaltuk, Isten ötféle szolgálatot rendelt az egyházba a szentek építésére, és adott pásztorokat a nyáj vezetésére, legeltetésére, és őrzésére. Isten nem ássa alá az általa kijelölt vezetők tekintélyét azzal, hogy valakinek azt sugallja, kérdőjelezze meg azt.

Isten nem a zűrzavar szerzője; Ő a békesség szerzője (I. Kor. 14,33). Ha valaki kijelenti: „Így szól az Úr, megdorgálom a pásztort”, akkor a beszélő rosszul szól, mert Isten nem mond

ellent saját tekintély-alapelveinek. Nem ad lelki ajándékokat oly módon, hogy zavart, megosztást, vagy lázongást okozzon.

Ha egy pásztornak helyreigazításra van szüksége, Isten szólhat hozzá közvetlenül. Isten felhasználhat egy személyt is a megfelelő magatartással és indítékkal arra, hogy megbeszélje a pásztorral a szóban forgó dolgot négy szemközt. Súlyos problémák esetén bevonhatók lelki vezetők, akik rendelkeznek azzal a tekintéllyel, hogy a helyzetet bibliai módon kezeljék, és így segítségére legyenek mind a pásztornak, mind pedig a gyülekezetnek.

***Minden kereszténynek meg kell tanulnia hitben járni, növekedni lelki bölcsességben és ismeretben, és kifejleszteni Isten akaratának megértését.***

*A természetfeletti ajándék nem helyettesíti Isten napi útbaigazítását, melyet ima által, valamint a szív, az értelem és az akarat alávetettsége által kapunk meg.* Minden kereszténynek meg kell tanulnia hitben járni, növekedni lelki bölcsességben és ismeretben, és kifejleszteni Isten akaratának megértését. (Lásd Kol. 1,9-11; 4,12.) A természetfeletti megtapasztalások nem biztosítanak rövidebb utat a lelki érettséghez. Nem várhatjuk a természetfeletti ajándéktól, hogy elsődleges eszközül szolgáljon Isten akaratának meghatározásához saját vagy mások életére vonatkozóan, függetlenül az imától, Isten Igéjétől és a lelki tanácsolástól.

A természetfeletti ajándékok segíthetnek megnyitni értelmünket és szívünket Isten akaratára, és segíthetnek megerősíteni bennünk Isten akaratát. Ily módon, a Lélek ajándékán keresztül jelentette ki Isten az antiochiai gyülekezet vezetésének Barnabás és Pál missziói elhívását: „...monda a Szent Lélek: Válasszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam.” (Ap. Csel. 13,2). Isten már nyilvánvalóan elhívta ezt a két embert az Ő munkájába. A lelki kijelentés megerősítette Isten akaratát a számukra, és közölte azt az egyházzal, így az egyház kiküldte őket imával és anyagi támogatással.

Meg kell találnunk Isten akaratát életünkre vonatkozóan hűséges ima, bibliatanulmányozás, a gyülekezet látogatása, isteni vezetés és tanácsolás által, valamint a döntéseinkre vonatkozó tényezők ésszerű, gyakorlati mérlegelésével. A lelki ajándékok részei lehetnek ennek a folyamatnak, de nem helyettesítik ezt a folyamatot. Nem szabad tehát arra hallgatnunk, ha valaki azt mondja: „Így szól az Úr, lépj házasságra ezzel vagy azzal”, vagy ami még rosszabb, „El kell válnod házastársadtól, és meg kell házasodnod ezzel vagy azzal”. Mindkét állítás alapvető félreértésre utal annak, miként munkálkodik Isten, a második pedig kifejezetten szemben áll a Bibliával. Amikor Isten embereket vezet, figyelembe veszi azok személyiségét és akaratát; nem kényszerít, és nem befolyásol. Továbbá, amikor az emberek őszintén keresik Őt, Ő válaszol imáikra, és vezeti a hívőket különböző módokon, így megérthetik az Ő akaratát, amelyben békességük, valamint bizonyosságuk lehet. Noha Isten néha csodálatos események és másokon keresztül való kijelentések által szól hozzánk, ha kapcsolatunk van Vele, látjuk majd, hogy ezek a különféle eszközök együtt munkálkodnak és támogatják egymást, megerősítve azt, amit Isten közvetlenül a szívünknek mond.

## **Összefoglalás**

Isten azért ruház fel a Lélek természetfeletti ajándékaival, hogy azok *dicsőítsék Jézus Krisztust, odavonják a hitetleneket Ő hozzá, megerősítsék és bátorítsák a hívőket.* Építik Krisztus testét, egyházát. Isten nem azért adta őket egyes embereknek, hogy a tanítások eszközei legyenek, hogy helyettesítsék az ötféle szolgálatot, vagy hogy Isten akaratát közvetítsék mások életére vonatkozóan.

***Azok, akik nem ezeknek a bibliai céloknak az érdekében próbálják meg használni a lelki ajándékokat, téves úton járnak***

Azok, akik nem ezeknek a bibliai céloknak az érdekében próbálják meg használni a lelki ajándékokat, téves úton járnak. Ugyanúgy, mint azok, akik különleges tekintélyre tartanak igényt egy lelki ajándékra hivatkozva. Az ajándék lehet igazi, mégis lehet félreértett vagy vissza lehet élni vele. Vagy lehet hamis is egy kinyilatkoztatás – a test vagy az ördög hamisítványa. Azok, akik helytelenül próbálják gyakorolni a lelki ajándékokat, lehet, hogy egyszerűen csak tudatlanok, míg mások lehetnek testiek, sőt, démonikusak. Némelyeket önző indítékok hajtanak; mások csalók, vagy rosszindulatúak.

Ilyen esetekben nem szükségszerű teljes magyarázatot adni bizonyos kinyilatkoztatás alapvető okaira vagy indítékaira. Egyszerűen felismerhetjük, hogy nincs összhangban Isten Igéjével, és elutasíthatjuk a követését. Kerülnünk kell a hamis kinyilatkoztatások és a helytelen használat veszélyét úgy, hogy hangsúlyozzuk a lelki ajándékok valódi célját. Akkor vagyunk biztonságban, ha felismerjük: Isten nem azért adta őket, hogy a tekintély új forrásai legyenek életünkben, hanem épülésünkre, intésünkre és vigasztalásunkra.

## Negyedik fejezet

### A LELKI AJÁNDÉKOK GYAKORLÁSA

Ahogy a 3. fejezetben már tárgyaltuk, fontos, hogy a Lélek ajándékait azzal a céllal összhangban gyakoroljuk, melyre Isten szánta őket. Számos más szempont is lényeges, melyeket figyelembe kell vennünk használatuk során.

### A LELKI AJÁNDÉKOK ELÉRHETŐSÉGE

*„Az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, elhívott szenteknek, mindazokkal egybe, akik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét segítségül hívják bármely helyen, a magokén és a miénken... Mivelhogy mindenben meggazdagodtatok ő benne, minden beszédben és minden ismeretben, amint megerősítettet ti bennetek a Krisztus felől való bizonyágtétel. Úgy, hogy semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szűkölködtek, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak megjelenését.” (I. Kor. 1,2; 5-7).*

Először is, tudnunk kell, hogyan érhetőek el számunkra a lelki ajándékok. Isten egyszerűen odaadta azokat az egyháznak. Minden egyes helyi testnek szánta, mely a hívőkből áll, hogy rendelkezzenek azokkal, míg az Úr Jézus Krisztus visszatér az Ő menyasszonyáért.

Az I. Kor. 1,2 szerint Pál nem csupán Jézus Krisztus Korinthusban lévő gyülekezetének írta a levelet, hanem mindazoknak, „akik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét segítségül hívják bármely helyen, a magokén és a miénken”. Ezek a szavak vonatkoznak valamennyi helyi, hívőkből álló testre, hely- vagy időhatár nélkül. Továbbá a 7. vers megerősíti, hogy a levél olvasói birtokolják az összes lelki ajándékot Krisztus második eljöveteleig. Világos tehát, hogy a lelki ajándékokat tárgyaló rész az I. Kor. 12-14. fejezetekben minden keresztyén gyülekezet számára szól az apostoli időktől a jelenkor végéig.

Vannak olyanok, például a hagyományos protestánsok, akik abban hisznek, hogy a természetfeletti ajándékok megszűntek az apostoli korral, vagy röviddel azután. A reformátorok, Luther Márton és Kálvin János ezt a nézetet vallották. Mások, mint például a római katolikusok hittek abban, hogy csodák még mindig feltűnnek, de nem várták el azokat általában, helyi egyházi szinten.

Még a karizmatikusokra is jellemző, hogy nem várják el az egyház egészében ezeket az ajándékokat. Egy nemzetközi karizmatikus konferencián, 1991-ben, az angliai Brightonban, egy római katolikus pap azzal érvelt, hogy az egész Római Katolikus Egyház karizmatikus (jellemzi a lelki ajándékok jelenléte), noha a helyi közösségek és az egyháztagok nagy többsége soha nem tapasztalta azokat. A következőképpen érvelt: Néhányan az egyházban nyelveken szólnak és gyakorolják a többi természetfeletti ajándékot is; az egyház egységes, mint egy test; tehát az egyház karizmatikus. Kielégítőnek és követendőnek tartotta ezt az állapotot.

E nézetekkel ellentétben az I. Korinthus úgy írja le a hívőkből álló összes helyi testet, mint amelyekben mindenki be van töltkezve Lélekkel, és tapasztalja a természetfeletti ajándékokat. A lelki ajándékok bibliai célja és szüksége nem ért véget az apostoli korral, és nem is korlátozhatjuk azok célját és szükségét bizonyos helyekre. Mivel az egyház egyetemes, az egyház minden helyi gyülekezetének keresnie kell, és el kell várnia a természetfeletti ajándékok működését mindaddig, amíg az egyház ezen a világon van.

Ha majd az Úr visszatér az Ő egyházáért, többé nem lesz céljuk a Lélek ajándékainak. Nem lesz szükség csodákra és gyógyításra, mert a feltámadáskor megdicsőült, halhatatlan testünk lesz. Nem lesz szükségünk a bölcsesség beszédére és az ismeret beszédére, mivel az

örökkévalóságban az isteni bölcsesség és ismeret teljességét fogjuk birtokolni. Addig azonban szükségünk van a Lélek ajándékaira.

### ***Mindenki, aki betöltekezett a Lélekkel, képes bármelyik ajándékot működtetni***

Mindenki, aki betöltekezett Lélekkel, képes bármelyik ajándékot működtetni, mivel azok a Lélektől származnak. Nem minden személy működtet minden ajándékot, mivel ezeket a Lélek „cselekszi, osztogatván mindenkinek külön, amint akarja” (I. Kor. 12,11), de minden felekezethez szükséges valóra váltani a lehetőségként rendelkezésükre álló ajándékokat. Nem mindenki fog például prófétálni, vagy nyelveken szólni az egész gyülekezet előtt, de minden Lélekkel betöltött egyénnek lehetősége van arra, hogy megtegye. (Lásd I. Kor. 14,31.) Minden hívőnek nyitottnak kell lennie minden kinyilatkoztatásra, melyet az Isten választ.

## **A LELKI AJÁNDÉKOK KÍVÁNÁSA**

*„Igyekeztek pedig a hasznosabb ajándékokra... kívánjátok a lelki ajándékokat” (I. Korinthus 12,31; 14,1)*

Tevékenyen vágyakoznunk és törekednünk kell a Lélek minden ajándékára. Bár az I. Kor. 12,31 a „hasznosabb ajándékok”-ról beszél, nem határozza meg, melyek a hasznosabb ajándékok. Néhányan azt feltételezhetik, hogy a kilenc ajándéknak csupán némelyike felsőbbrendű, és ezért kívánatos, de megismertetett volna velünk Isten egy kilenc ajándékból álló felsorolást, majd pedig azt mondaná, hogy ezek közül csak néhányra törekedjünk? Adna-e a Lélek olyan ajándékokat, amelyek nem kívánatosak? Az egyetlen utalás, amely szerint egy bizonyos ajándék hasznosabb, mint egy másik, az I. Kor 14.-ben található, ahol a prófétálás előbbre valónak van jelölve, mint a nyelveken szólás a nyilvános összejöveteleken. Ugyancsak aláhúzza azonban a nyelvek fontosságát a személyes odaszánásban, és rámutat, hogy a nyelvek egyenértékűek a prófétálással a nyilvános összejövetelen, ha van magyarázó.

Mindebből az tűnik ki, hogy a körülményektől függően változik, melyik a „hasznosabb” ajándék. Az a leghasznosabb ajándék, amelyik a legmegfelelőbb és a legszükségesebb az adott pillanatban. A hasznosabb ajándékokra való igyekezet tehát azt jelenti, hogy arra az ajándékokra törekedjünk, amely a legfontosabb gyülekezeti számunkra az adott időben, és imádkozunk, hogy az Úr adományozza őket annak a tökéletes ismeretnek az alapján, mellyel Ő bír a mi helyzetünkre vonatkozóan.

### ***A keresztyének legyenek érzékenyek Isten Lelkének vezetésére, hogy elérhetőkké váljanak bármely kinyilatkoztatásra, melyet Isten választ.***

A keresztyének legyenek érzékenyek Isten Lelkének vezetésére, hogy elérhetőkké váljanak bármely kinyilatkoztatásra, melyet Isten választ. Nem szabad korlátozniuk a gondolkodásmódjukat arra, amit korábban tapasztaltak, vagy megfigyeltek, hanem mindnyájuknak nyitottnak kell lennie a „leghasznosabb ajándékokra” az adott alkalommal.

Példaképpen, ha a közös imádatban elkövetkezik egy szent csendesség, mely alatt a Lélek arra törekszik, hogy különleges módon közöljön valamit a gyülekezettel, minden hívőnek alá kell vetnie magát Istennek, felismerve ezt, noha Isten nem fog ekkor mindenkit használni, csak egyvalakit. Ha egy hívő nyelveken szól a gyülekezethez, mindenkinek imádkoznia kell a magyarázatért, számítva arra, hogy Isten esetleg őket fogja használni.

A tanácsolási folyamat során egy pásztor holtpontra juthat, melyből úgy tűnik, nincs lehetséges megoldás. Imádkoznia kell, és hinnie kell a bölcsesség beszédében vagy az ismeret be-

szédében. Az is előfordulhat, hogy súlyos gond vagy zavar támad a gyülekezetben, melynek az oka nem világos. A pásztornak kérnie kell Istentől a lelkek megítélésének ajándékát.

Ha szükséglet merül fel, és Isten indít minket, hinnünk kell, és imádkoznunk kell a megfelelő ajándékokért. Ha alávetjük magunkat a Léleknek, Isten munkálkodni fog rajtunk keresztül, amennyiben helyesnek látja. Ha úgy dönt, hogy nem cselekszik csodálatos módon az adott esetben, akkor továbbra is hitben kell járnunk, tudva azt, hogy Isten olyan dolgokat is ismer, amelyeket mi nem, és tervei meghaladják a mi értelmünket. Mivel tökéletes ismerettel bír a helyzetről, úgy dönthet, hogy nem a mi elvárásunk szerint cselekszik, hanem olyan szemlélet vagy körülmény alapján, melyekről mi nem tudhatunk. Használhat valaki mást, vagy munkálkodhat több különböző módon egyidejűleg. Néhány esetben a hit vagy az odaszánás hiánya részünkről akadályozhatja Isten munkáját, és meg kell tanulnunk fogékonyabbnak lenni a jövőben.

## **AZ AJÁNDÉKOK NEM JELEI A LELKI ÉRETTSÉGNEK**

*„Izrael férfiai, mit csodálkoztok ezen, vagy mit néztek mi reánk, mintha tulajdon erőnkkel, vagy jámborságunkkal míveltük volna azt, hogy az járjon?” (Ap. Csel. 3,12).*

Noha kívánnunk kell a lelki ajándékokat, és meg kell tanulnunk megnyitnunk az életünket előttük, fel kell ismernünk, hogy a lelki ajándékok gyakorlása önmagában nem szükségszerűen a lelki érettség jele. Ez a felfogás sokakat meglep, mivel helytelenül azt gondolják, hogy ha Isten valakit csodálatos módon használ, akkor annak az illetőnek rendkívüli módon lelki embernek kell lennie.

A lelki ajándékok azonban ténylegesen ajándékok; ingyen, Isten kegyelméből adatnak. Ahogy láttuk, az ajándékot jelölő görög szó az I. Kor. 12.-ben a *charisma*, amely közeli kapcsolatban áll a *charis* szóval, melynek jelentése „kegyelem”. Meghatározás szerint az ajándék nem olyasmi, amit az ember megszolgál vagy kiérdemel.

Az ajándék értéke keveset, vagy semmit sem árul el a megajándékozottról, de sokat mondhat el az ajándékozóról. Ha egy ajándék drága és díszes, a megajándékozott lehet gazdag is, szegény is, érdemes vagy érdemtelen, nemes vagy nemtelen jellem. Amit mi megtudunk az ilyen ajándékból az, hogy az ajándékozó rendelkezik anyagi forrásokkal, nagyvonalú, és sokat jelent számára a megajándékozott.

### ***A lelki ajándékok félelmetes megnyilvánulásainak arra kell minket emlékeztetnie, milyen hatalmas és kegyelmes Isten***

Ez érvényes a lelki ajándékokra is. A lelki ajándékok félelmetes megnyilvánulásainak arra kell minket emlékeztetnie, milyen hatalmas és kegyelmes Isten. Nem szabad annak az embernek a személyére összpontosítanunk, aki az ajándékban részesült, arra következtetve abból, hogy ő nagy próféta, vagy a leginkább lelki ember a gyülekezetben. Természetesen nyilvánvaló, hogy van hite az ajándékban, és megtanulta alávetni magát Isten Lelkének. Méltányolhatjuk érzékenységét ezen a téren, de nem biztos, hogy ugyanilyen hittel és alávetettséggel rendelkezik az életének más területein is.

Jézus szerint néhány embernek lesz hite a prófétálásra, a démonűzésre és a csodatételekre az Ő nevében, ennek ellenére, mivel nem engedelmességek Isten akaratának, nem mennek be a mennyek országába. (Lásd Máté 7,21-27.) Lehetséges tehát, hogy valaki megkap és gyakorol egy lelki ajándékot, mégis hamis tanításokhoz ragaszkodik, vagy bűnös tevékenységben vesz részt.

Az Ap. Csel. 3. fejezetében nagy sokaság gyűlt Péter és János köré a sánta ember meggyógyításának köszönhetően. Péter arra intette őket, ne gondolják erről a csodáról, hogy az apos-



tolok saját hatalmából vagy szentségéből következett volna be, hanem rámutatott az embereknek Jézusra. Más szavakkal, a csoda nem jelzi azt, hogy Péter és János lelkibb emberek volnának, mint mások. Imádkoztak Jézus nevében, gyakorolták Jézusba vetett hitüket, és megcselekedték a csodát.

Ugyanez az alapelv igaz az imádat kifejeződésére is. Ha valaki táncol a Lélekben, vagy a földre zuhan Isten ereje alatt, abból még semmit sem tudunk meg a lelki életéről. Gyakran a legmélyebb lelki életet élő emberek imádják Istent a legfelszabadultabban. Másfelől néha a legtestibb emberek épp oly felszabadultan imádják Istent, élvezve az érzelmi élményt vagy mások figyelmét, esetleg mindkettőt. Néha közismerten állhatatlan emberek drámai áldásokban részesülnek az imádat során; lehet, hogy Isten azért áldja meg őket oly hatalmasan, mert erre van szükségük ahhoz, hogy az egyházban maradjanak, vagy mert így rendkívüli mértékben magához vonja őket. Ilyen esetekben egyszerűen el kell ismernünk Isten könyörületességének és kegyelmének nagyságát.

Röviden, amikor jelentős lelki megnyilvánulásnak vagyunk szemtanúi, felismerjük, hogy az egyén alávetette magát Istennek ezen a ponton. Megtanult érzékenynek lenni a Lélek mozgására, alávetni akaratát Neki, félretenni saját gátlásait, szaván fogni Istent és hinni abban, hogy Isten meg fogja áldani. Ezek a tulajdonságok csodálatraméltóak, és ha az élet minden területére vonatkoznak, lelki érettséget fognak eredményezni.

Nem vonhatunk le azonban semmilyen további következtetést az egyén életéről vagy hitveiről. Lehet lelkileg érett vagy éretlen. Egy lelki ajándék vagy kinyilatkoztatás nem jele a lelki érettségnek, és nem is jelent jóváhagyást a teljes személyiséget tekintve. Az ajándék egyszerűen azt mutatja meg, milyen hatalmas Isten.

***A lelki ajándék vagy kinyilatkoztatás nem jele a lelki érettségnek, hanem egyszerűen azt mutatja meg, milyen hatalmas Isten.***

Ennek az alapelvnek a megértése elvezet a lelki ajándékok hatalmasabb erejű gyakorlásához. Amikor az emberek nem összpontosítanak többé saját alkalmatlanságukra és képességeik hiányára, hanem helyette Isten kegyelmére és hatalmára figyelnek, könnyebbé válik számukra, hogy hitük legyen a lelki ajándékokban. Továbbá lehet, hogy Isten korlátoz vagy visszatart néhány ajándékot bizonyos helyzetekben azok miatt, akik hajlamosak az ajándékok félreértésére, vagy eltúlozzák azok jelentőségét. Mivel a Lélek mindig Jézust magasztatja fel, a Lélek nagyobb szabadságának és kinyilatkoztatásainak leszünk tanúi, ha az emberek nem engedik, hogy a Lelki ajándékok büszkeséget, személyek dicsőítését, vagy hamis tanok és életmódok jóváhagyását eredményezze.

## **ALÁVETETTSÉG A LÉLEKNEK**

*„És az ő nevében való hit által erősítette meg az ő neve ezt, akit láttok és ismertek; és a hit, mely ő általa van, adta néki ezt az épséget mindnyájan a ti szemetek láttára.” (Ap. Csel. 3,16).  
„A Lelket meg ne oltsátok.” (1. Tessz. 5,19)*

Ahogy Péter a sánta ember meggyógyításával kapcsolatban elmagyarázta, a lelki ajándékok gyakorlásához a kulcs a *Jézus Krisztusba vetett hit*. Legteljesebb értelmében a hit az Úrba vetett bizalmat jelenti. Saját képességeinkben való bizakodás helyett Isten képességeitől kell függenünk. Ahelyett, hogy saját képességeinkkel és teljesítményünkkel dicsekednénk, Jézus Krisztus halálával, eltemetésével és feltámadásával kell dicsekednünk. Ahelyett, hogy ügyes, bonyolult stratégiákat dolgozunk ki a lelki előmenetel érdekében, azt a győzelmet kell magunkévá tennünk, melyet Jézus már kivívott értünk. Ahelyett, hogy saját hátterünkben, ismeretünkben vagy tapasztalatunkban bízunk, bizalmunkat a Szent Lélekbe kell helyeznünk, a

feltámadt Úr lelkébe. Ahelyett, hogy megoltanánk a Lelket, alá kell vetnünk magunkat a Léleknek.

### ***Az alázat létfontosságú minden lelki ajándék és képesség gyakorlásához***

A lélekben való bizodalom *alázatot, megtört szívet, és alávetett lelkületet* igényel. Az alázat alapvető fontosságú minden lelki ajándék és képesség gyakorlásához. (Lásd Róma 12,3-6.) „Mindnyájan pedig egymásnak engedelmeskedvén, az alázatosságot öltöztetek fel, mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Alázzátok meg tehát magatokat az Istennek hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején.” I Péter 5,5-6). „Közel van az Úr a megtört szívekhez, és megsegíti a sebhedt lelkeket” (Zsolt 34,19). „Kérlek azért titeket atyámfiai az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteket” (Róma 12,1).

Az alázatosság, a megtört szív és az alávetett lelkület fontos a keresztény élet minden területén, de ezek a tulajdonságok különösen elengedhetetlenek ahhoz, hogy Isten Lelkét munkálkodni engedjük magunkon keresztül. Ne legyünk sem büszkék, sem önmegtagadóak, csupán egyszerűen ne legyünk tudatában saját énünknek. Éheznünk kell Isten dolgaira, és őszintén szeretnünk kell Isten országát. Meg kell bánnunk a bűneinket, és törekednünk kell a szentségre, kérvén az Urat, hogy fedje fel, és távolítsa el a rejtett tisztátalanságokat az életünkéből. Időnként meg kell vizsgálnunk és meg kell tisztítanunk indítékainkat. Ki kell alakítanunk az imádkozás szokását és a folyamatos imádkozó magatartást. Az önfegyelemnek és az önmegtagadásnak életünk irányadó alapelvévé kell válnia, és a böjt fontos gyakorlat ebből a szempontból.

Nem nyerhetjük el Isten kegyeit lelki erőfeszítésekkel, de ez a magatartásforma és fegyelem segít a legkisebbre csökkenteni a világi hatásokat, és a legnagyobbra növelni az isteni befolyást. Ahogy félretesszük az önző vágyakat és a testi kívánságokat, még érzékenyebbek és nyitottabbak leszünk Isten dolgaira.

A hitben járás és a Léleknek való alávetettség tanulási folyamat. Növekszünk kegyelemben és ismeretben (II Péter 3,18). Nem nehéz megengedni, hogy Isten munkálkodjon rajtunk keresztül, de értelmileg, érzelmileg és lelkileg hozzá kell igazítani magunkat. Félre kell tennünk a félelmet és a kétségeket, és hagynunk kell a Lelket áramlani rajtunk keresztül.

Ugyanezek az alapelvek működnek, amikor először töltekezünk be Szent Lélekkel, és szólunk nyelveken. A Szent Lélek kegyelemből, hit által adatik, és miután az emberek betöltek Vele, kivétel nélkül mind arról számolnak be, milyen egyszerűen lehet venni a Szent Lelket. Némelyek azonban sokszor és órákon át imádkoznak, mielőtt megkereszteltetnek Szent Lélekkel – nem azért, mert magát az élményt bonyolult átélni, hanem mert teljesen meg kell térniük; meg kell tanulniuk elvetni a bűnt, a félelmet és a kétséget; el kell fogadniuk az ajándékot egy cselekvő, jelenlegi hittel; és alá kell vetniük értelmüket és testüket Isten irányításának.

Amikor Isten először kezd használni embereket bizonyos módon, azok gyakran idegesek, tétovázhatnak vagy félnek – félnek az ismeretlentől, félnek az elutasítástól, félnek a félreállítástól. Ha felülkerekednek ezeken az érzéseken, és hitben cselekszenek, akkor a Lélek szabadon árad rajtuk keresztül. Legtöbbször csak egy kis megerősítésre vagy bátorításra van szükségük a teljes alávetettséghez.

### ***Ha hitben cselekszenek, akkor a Lélek szabadon árad rajtuk keresztül.***

Házasságom és szolgálatom kezdetén vezettem egy istentiszteletet, melyen valaki nyelveken szólt a gyülekezethez. Éreztem, hogy Isten a magyarázatot a feleségemnek fogja megadni, ezért odamentem hozzá, és ráhelyeztem a kezem. Ő nyomban elkezdte mondani a magyaráza-

tot. Érezte, hogy Isten indítja őt, de ez az élmény új volt a számára, és tétovázott a válasszal. Az én kézzel való nyújtotta neki azt a megerősítést, amelyre szüksége volt.

Egy másik istentiszteleten hasonló esetet figyeltem meg. Isten különleges módon nyilvánult meg, és az igehirdető odament egy fiatal lelkipunkáshoz, mert felismerte, hogy Isten rajta keresztül akar szólni. Ráhelyezte kezét a férfi vállára, mire a fiatal ember nyomban prófétálni kezdett.

Amikor a feleségem és én gyülekezetet alapítottunk a texasi Austinban, házukban kezdtük tartani az istentiszteleteket. Hamarosan közösen tudtunk használni egy épületet egy másik gyülekezettel hetente két istentisztelethez, de továbbra is tartottunk imaösszejöveteleket az otthonunkban. Még kis számú gyülekezet voltunk, amikor elkezdtem tanítani a Lélek ajándékairól, és azt mondtam az embereknek, hogy Isten működtetni akarja ezeket az ajándékokat a gyülekezetünkben. Az egyik imaösszejövetelen, ahogy Isten hatalmasan megnyilvánult, ráeszméltem, hogy Isten a feleségem nagymamáján keresztül akar szólni. Noha hetven éven felül volt, és a pünkösdi mozgalomban nőtt fel, Isten sohasem használta őt ilyen módon, így tétovázott alávetni magát az indításnak.

Az alkalom után azt mondtam neki: „Mama, te mindig olyan gyülekezetekbe jártál, ahol sok olyan ember volt, akik tudták, miként kell válaszolni Istennek, de most egy fiatal gyülekezetben vagy, amelyben a legtöbb embernek kevés a tapasztalata. Szükségünk van az olyan emberekre, mint te, akik tudják, miként kell válaszolni Istennek. Ezért legközelebb, ha azt érzed, amit ma este éreztél, csak rajta, engedd Istent szólni rajtad keresztül.” Nem sokkal ezután egy másik imaösszejövetelen alávetette magát Istennek, nyelveken szólt a gyülekezethez, és a magyarázat is megérkezett.

Lehetséges, hogy egy bizonyos ajándék csak egyetlen esetben működik valakin keresztül, de általában az emberek ugyanazt az ajándékot működtetik újra és újra. Ha egyszer legyőzik kezdeti tétováságukat, megteszik a hit lépését, és alávetik magukat Istennek, sokkal könnyebb Isten számára újra használni őket ugyanilyen módon. Ennek ellenére ne hagyjuk magunkat belezökkenni egy állandó kerékvágásba, sem mint egyén, sem mint gyülekezet. Ha Isten már használt minket egy bizonyos módon, nem kell automatikusan azt feltételeznünk, hogy legközelebb is minket fog használni valaki más helyett. Hasonlóképpen, ha Isten gyakran használt egy másik gyülekezeti tagot bizonyos módon, nem kell azt hinnünk, hogy ő az egyetlen, akit Isten ilyen módon használni akar. Inkább minden egyes alkalommal, amikor Isten mozdul, és minden alkalommal, amikor szükségben vagyunk, mindannyian keressük Istent, és legyünk érzékenyek az akarataira és az Ő munkájára az adott pillanatban.

## **AZ AJÁNDÉKOK SZERETETBEN MŰKÖDJENEK**

*„Ha embereknek vagy angyaloknak nyelven szólok is, szeretet pedig nincs én bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom. És ha jövődőt tudok is mondani, és minden titkot és minden tudományt ismerek is; és ha egész hitem van is, ugyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyökről, szeretet pedig nincs én bennem, semmi vagyok... Kövessétek a szeretetet, kívánjátok a lelki ajándékokat...” (I. Kor 13,1-2; 14,1).*

A legfontosabb dolog, amelyről szólnunk kell a lelki ajándékok gyakorlását tekintve, hogy szeretetben kell azokat használnunk. A természetfeletti ajándékokról szóló rész közepén, az I. Korinthus 12-14-ben egy teljes fejezet – I. Kor. 13. – van szentelve a szeretet témájának. A Biblia egyik leggyönyörűbb része ez, melyet gyakran idéznek a Szentírás szeretetről szóló tanításához általában és helyesen. Nem szabad azonban megelégednünk arról, hogy a legkövetlenebbül a lelki ajándékok szövegösszefüggésében alkalmazható.

***Az ajándékok értéktelenek, ha nem szeretetben használják őket***

A fejezet nyomatékosan kijelenti, hogy az ajándékok értéktelenek, ha nem szeretetben használják őket. Nem Isten akarata az, hogy valaki bántó, romboló, ítélkező, befolyásoló, megfélemlítő vagy bomlasztó módon próbáljon meg használni egy ajándékot.

Az ilyen megnyilatkozások vagy teljesen hamisak, vagy legalábbis visszaélést jelentenek azzal, amit Isten elvégezni szeretne. Az ajándékok gyakorlásának egyetlen helyes útja az Isten és egymás iránti szeretettel megtelt szíven át vezet. (A szeretet további tárgyalását lásd a 6. fejezetben.)

Íme néhány példa a szeretet alapelvének megsértésére. Az egyik gyülekezetben, ahol konfliktus támadt, egy gyülekezeti tag nyilvános üzenetben azt állította, hogy bizonyos elégedetlen személyek gyilkossági kísérletet fognak végrehajtani a pásztor családtagjai ellen. Egy másik esetben a pásztor megtudta, hogy a gyülekezetében egy család olyasmit szándékozik tenni, amit ő helytelenít. Azt mondta nekik, hogy Isten szólt hozzá erről a dologról, és utalt rá, hogy ha a pásztor elvárásával ellenkezően cselekszenek, akkor haláleset történik a családban. A harmadik esetben egy egyháztag személyes próféciaakat kezdett mondani ítéletről, mely másokat fog sújtani a gyülekezeten belül, és az egyik embernek betegséget prófétált, melybe hamarosan belehal, de semmiféle érdemi indokot nem közölt, miért fedett volna fel Isten ilyen információt.

Az ilyen esetekben állítólag lelki ajándékokat használtak, de nem építés, intés és vigasztalás céljából, és nem mint a szeretet kifejeződését mások iránt. Még ha valamelyik állítás tartalmazott is igazságot, nem megújító, építő módon került átadásra, és nem tiszteletben és szeretetben minden érintett iránt. Ehelyett ezek a megnyilvánulások csupán rombolták az egyént és a gyülekezetet.

## **AZ AJÁNDÉKOK ENGEDNEK A MEGAJÁNDÉKOZOTT IRÁNYÍTÁSÁNAK**

*„És a prófétalelkek engednek a prófétáknak; Mert az Isten nem a visszavonásnak, hanem a békességnek Istene; miként a szentek minden gyülekezetében...Mindenek ékesen és jó renddel legyenek.” (I. Kor. 14,32-33; 40).*

### ***A Lélek ajándékai engednek használójuk irányításának***

A Lélek ajándékai engednek használójuk irányításának. Amikor Isten ajándékokat ad, nem uralja le az emberi akaratot. Továbbra is rendelkezünk a választás lehetőségével, hogy helyesen vagy helytelenül használjuk Isten ajándékát, Ő pedig elvárja tőlünk, hogy megfelelő módon használjuk azokat. Ez az alapelv érvényes Isten minden áldására, beleértve magát az életet, az egészséget, az anyagi javakat, a pénzügyi lehetőségeket, a tehetséget, a képességeket, a szolgálatot, a vezetői pozíciót és a természetfeletti ajándékokat.

Némelyek azt gondolják, hogy mivel a Lélek ajándékai természetfeletti, a megajándékozottak csak kevésbé vagy egyáltalán nem irányíthatják azokat. Úgy gondolják, hogy Isten olyannyira leuralja a megajándékozottat, hogy az csaknem önkívületben cselekszik, transz állapotban vagy robot módjára. Isten azonban mindig tiszteletben tartja az emberi személyiséget és akaratot, mivel a saját képére teremtett minket, mint intelligens, észszerűen cselekvő, erkölcsi lényeket a választás hatalmával. Minden kinyilatkoztatás esetén a megajándékozottnak alá kell vetnie magát Istennek, de Isten ekkor is hagyja, hogy birtokában maradjon bizonyos mértékű irányítás. Mint a választás szabadságának elkerülhetetlen következménye, mindig fennáll a lehetősége a visszaélésnek vagy a helytelen használatnak.

Ószövetségi példa erre, amikor Isten megadta Mózesnek a hatalmat, hogy vizet fakasszon a sziklából Izrael számára. Egy alkalommal Isten azt mondta Mózesnek, hogy szóljon a sziklához. Mózes azonban megütötte a sziklát, mert felgerjedt benne a harag a lázadó Izrael miatt.

Mivel Mózes nem Isten utasítása szerint engedelmeskedett, Isten nem engedte őt belépni az Ígéret földjére. (Lásd III. Mózes 20,7-12.)

A tévedések lehetőségére való tekintettel az I. Korinthus 14,32 azt mondja: „És a próféta-lek engedelmeskednek a prófétáknak.” Az emberi nem uralhatja, vagy irányíthatja Isten Lelkét, de a Lélek emberi lelken keresztül munkálkodik, és az ember irányítást gyakorol a saját lelke felett. Isten fenntartja a végső irányítást a lelki ajándékok adományozásában, de hatalmas szabadságot ad az embernek azok használatában. Bár mi nem határozhatjuk meg, ki milyen ajándékban részesüljön, és nem kell megpróbálnunk erőltetni bizonyos ajándékok működését amikor, ahol és ahogy szeretnénk, de személyes felelősséggel tartozunk azért, hogy Isten szándéka szerint használjuk az ajándékokat – az Ő dicsőségére, a test építésére és szeretetben minden érintett iránt.

### ***Személyes felelősséggel tartozunk azért, hogy Isten szándéka szerint használjuk az ajándékokat.***

A nyelveken szólás jó példa erre. Úgy jön, ahogy a Lélek adja (Ap. Csel. 2,4), és nem emberi tanulás vagy hangok utánzása által. Amikor valaki először veszi a Szent Lelket, nyelveken fog szólni elsődleges jelként, és a legtöbb esetben továbbra is szól nyelveken időről időre személyes imaéletében. Ahogy növekszik az Úrban, megtanulja alávetni magát Istennek, és olyan buzgón imádkozik, hogy gyakran szól nyelveken. Bár a szavak továbbra is Istentől jönnek, az egyén megteremtheti a feltételeket, hogy elősegítse a nyelveken szólást, és ezért felelősséggel tartozik ennek az ajándéknak a helyes gyakorlásáért.

Az én esetemben nem szólok minden alkalommal nyelveken, amikor imádkozom, de ha mély, közbenjáró imába merülök, gyakran nyelveken kezdek szólni, anélkül, hogy tudatosan előre gondoltam volna rá. Tehát csaknem bárhol és bármikor tudok imádkozni buzgón, amíg nyelveken nem szólok, és olyan hangosan imádkozhatok, amilyen hangosan csak akarok. Normális körülmények között azonban nem volna helyénvaló számomra, hogy letérdeljek egy bevásárló központ folyosóján, vagy az országút közepén, vagy egy iskola osztálytermében, és addig imádkozzak, amíg nyelveken nem szólok. Ha így tennék, akkor is a Lélek tenne képessé arra, hogy nyelveken szóljak, nem a test vagy az ördög, habár az idő és a hely nem volna megfelelő. Ahelyett, hogy az Urat dicsőítsen, és bűnösöket vonzana Hozzá, vagy építsen a szenteket, az ilyen használat akadályozást, visszatetszést, és szemrehányást eredményezne.

Vannak, akik azt mondják, hogy Isten leállítana mindenféle visszaélést az ajándékokkal. Néhányan azt akarják bizonyítani a visszaélések emlegetésével, hogy minden kért lelki kinyilatkoztatás hamis, mások pedig arra használják fel a visszaéléseket, hogy hangoztassák, nem kell törekednünk semmiféle lelki kinyilatkoztatásra. De a visszaélés és a hibás használat el-lenszere nem a száműzés, hanem a helyes használat. Azon kívül az így gondolkodók egyszerűen nem értik, hogyan munkálkodik Isten. Ő válaszol a hitre, bárhol is talál rá, és beteljesíti Igéjét mindenki életében, aki kéri azt, és amikor megígér egy ajándékot, megadja a tekintélyt és a felelősséget is annak az ajándéknak a használatához.

Jézus azt tanította: „Ne adjátok azt, ami szent, az ebeknek, se gyöngyeiteket ne hányjátok a disznók elé...” (Máté 7,6). Ezzel arra utalt, hogy vannak, akik a szent áldásokat és a lelki ajándékokat haszontalanul, helytelenül, vagy ártalmas módon használják. Pál azt írta Izrael népéről: „Mert megbánhatatlanok az Istennek ajándékai és az ő elhívása.” (Róma 11,29). No-ha Izrael, mint nemzet, nem töltötte be Isten tervét, Isten továbbra is munkálkodott közöttük, hogy visszavezesse őket a tervéhez.

Tehát lehet valakinek hite egy valódi csodában Istentől, de azután visszaélhet ezzel a csodával, hogy önmagát dicsőítse, hogy hamis tanításokat támasszon alá, hogy világi hírnévre tegyen szert, hogy anyagi haszonhoz jusson. Példa erre Naámán gyógyulása a leprából Elizeus csodatétele által. Elizeus visszautasította, hogy fizetséget fogadjon el, de Elizeus szolgája,

Géhazi később pénzt és ruhát kért Naámántól, és ezért magára vonta Isten ítéletét. (Lásd II. Kir. 5.)

### ***Isten célja a csodákkal mindig jó***

Nem hibáztathatjuk Isten az ilyen visszaélésekért és az ezt követő zavarokért. Isten célja a csodákkal mindig jó. Minden esetben kegyelemből cselekszik, hitre válaszol, teljesíti az Ő Igéjét, és valódi szükségletet tölt be. Miénk a felelősség, hogy az Ő általa adott útmutatás szerint használjuk ezeket az ajándékokat. Ugyancsak a mi felelősségünk, hogy megítéljünk minden kinyilatkoztatást, hogy Istentől valók-e, és még ha így is van, akkor megfelelően használják-e őket. (Lásd I. Kor. 14,29; 37; I. János 4,1.) Az érett keresztények felismerik Isten mozgását. Ugyanakkor elismerik a valódi kinyilatkoztatást, anélkül, hogy elfogadnák annak téves magyarázatát vagy helytelen használatát. Például képesek felismerni az isteni gyógyulást, de elvetik a Biblián kívüli tekintélyre való igényét annak a személynek, aki imádkozott a gyógyulásért.

Némely kinyilatkoztatás testi, démonikus, vagy hamis, de olykor valódi lelki munkát használnak helytelenül. Például tegyük fel, hogy Isten megadja az ismeret beszédét az egyik pásztornak egy súlyos bűnnel kapcsolatban, melyet az általa vezetett gyülekezetben követtek el. Isten célja az, hogy megóvja a pásztor és a gyülekezetet, és helyes útra terelje a bűnöst. A körülményektől függően, ennek az ismeretnek a legjobb felhasználása, ha a pásztor négy szemközt beszél a bűnössel, és a háttérben cselekszik, mert így csökkentheti az eset káros hatását, bizalmasan figyelmeztetheti a többi érintett személyt, vagy egyszerűen imádkozhat, és elővigyázatos lehet egy későbbi alkalomig. Ha azonban a pásztor közzétesz egy titkos bűnt az egész gyülekezet előtt, valószínűleg visszaél az ismeret beszédével, mivel ezzel a tétével bizonyára megbánt minden érintettet, anélkül, hogy véghezvitte volna Isten célját.

Vannak, akik azt mondják, hogy amikor érzik a Lélek mozgását, kénytelen cselekedni ellenállás nélkül, és bármilyen irányítás megoltaná a Lelket. E nézettel ellentétben Pál ezt írta isteni ihletés alatt: „Ha valaki azt hiszi, hogy ő próféta, vagy lelki ajándék részese, vegye eszébe, hogy amiket néktek írok, az Úr rendeletei azok. Aki pedig tudatlan, legyen tudatlan.” (I. Kor. 14,37-38).

Azok, akik igazán lelki emberek, elismerik a bibliai útmutatás szükségességét, nem azért, mert nem bíznak a Lélekben, hanem mert nem bíznak a testben. Ahelyett, hogy pusztán szubjektív érzéseikre és benyomásaikra támaszkodnának, elsősorban az objektív alapelvek irányítják őket és Isten Igéjének útmutatásai, felismerve azt, hogy a Lélek, Aki mozdul bennük, már lefektette az általános alapelveit ajándékai kormányzásának. Ettől eltérően gondolkodni tudatlanságot jelez.

Fejtegetésünk nagy részét a következő intésben összegezhetjük: „Mindenek ékesen és jó renddel legyenek” (I. Kor. 14,40). A lelki ajándékok gyakorlásával mindenkor az egyház egységét és a lelki vezetését kell elősegítenünk. Minden imádati alkalmon a jelenlévők legteljesebb javát kell szolgálunk, hívőknek és hitetleneknek egyaránt.

### ***„Mindenek ékesen és jó renddel legyenek”***

Tegyük fel, hogy valaki magára vonja mindenki figyelmét egy nyilvános istentiszteleten azzal, hogy hangosan nyelveken szól. A pásztor vagy az alkalom vezetője jellemző módon szünetet tart, hogy teret engedjen a nyelvek működésének és magyarázatának. De mi történik, ha a vezető folytatja az alkalmat az istentisztelet rendje szerint, vagy egy szándékos változtatással az istentisztelet egy másik részére tér át? A gyülekezet ezt az irányt fogja követni. Nem fogják megoltani a Lelket; mindent ékesen és jó renddel fognak tenni.

Számos lehetséges magyarázata létezik ennek a helyzetnek, de tekintet nélkül arra, melyik a helyes, az egyháznak mindenképp a lelki vezetőt kell követnie, mert az ő Istentől kapott felelőssége, hogy irányítsa a teljes istentiszteletet. Először is lehetséges, hogy a nyelveken szóló egyén egyszerűen személyes áldásban részesül; lehet, hogy a Lélek különleges munkája, egyedül neki szól. A vezető azonban az Úr egész gyülekezetre szóló irányítását érzékeli, és ennek alapján cselekszik.

Másodszor, az egyént téves érzet, túlzott lelkesedés, testiség, sőt démoni hatás is befolyásolhatja. Ilyen esetekben a vezető felelőssége, hogy megóvja a gyülekezetet, és mindenki felelőssége, hogy együttműködjön a vezetővel.

Harmadszor, lehetséges, hogy a vezető tévesztette el a Lélek irányítását. Ilyen esetben azonban az egyén többet árt, mint használ, ha megpróbálja az istentiszteletet a vezető ellenébe mozdítani. A következmény zavar és megosztás lesz.

A legvalószínűbb, hogy az illető a lelki vezetés alatt helyes döntést hoz, de ha mégsem, a legjobb mód a helyzet kezelésére az együttműködés és az egység elősegítése. Isten könnyen véghez viheti célját más módon, vagy később indítja a vezetőt, és a pillanatnyi tévedés nem szükségszerűen okoz maradandó károkat. Az a kár azonban, amit a méltatlan vagy rendetlen irányítás okoz, gyakran állandósul.

Összegzésül, minden gyülekezetnek és minden kereszténynek buzgón kell törekednie a Lélek ajándékaira. Ugyanakkor mindannyiunknak meg kell tanulnunk az ajándékok gyakorlását a bibliai alapelvek szerint – szeretetben, ékesen és isteni rendben.

## Ötödik fejezet

### AZ I. KORINTHUS 12.:

### LELKI AJÁNDÉKOK KRISZTUS TESTÉBEN

Az egész Bibliában az I. Korinthus 12.-14. fejezetei nyújtják a legkimerítőbb fejtegetést a Lélek természetfeletti ajándékairól. Az I. Kor. 12,1-11 bemutatja és meghatározza ezeket az ajándékokat, míg az I. Kor. 12,12-31 leírja, hogyan működik az egyház, mint Krisztus teste, melyben az egyéni tagok a különféle ajándékokat gyakorolják. Az I. Kor. 13. a szeretet mindenek felett valóságát tanítja a lelki ajándékok működésében. Azután az I. Kor. 14. útmutatást nyújt a beszédbeli ajándékok – prófétálás, nyelvek nemei és nyelvek magyarázata – használatához. Mielőtt megvizsgálánk a kilenc természetfeletti ajándék mindegyikét, köztük a beszédbeli ajándékokat is, segítségünkre lesz, ha elemezzük az I. Kor. 12.-13. tanítását, mely alapként szolgál további tanulmányunkhoz.

#### A LELKI AJÁNDÉKOK BEMUTATÁSA (I. Korinthus 12,1-11.)

*„A lelki ajándékokra nézve pedig nem akarom atyámfiait, hogy tudatlanok legyetek. Tudjátok, hogy pogányok voltatok, vitetvén, amint vitettetek a néma bálványokhoz.”*

A korinthusi gyülekezet pogány háttérből emelkedett ki. Mielőtt Jézus Krisztushoz jöttek, nem volt ismeretük a Szent Lélek munkájáról, de teljesen téves útra vitettek lelki dolgokban a bálványimádó gyakorlatuk eredményeként. Következésképpen Pál, isteni ihletés alatt, szükségnek érezte, hogy tanítsa őket a lelki ajándékokról.

A korinthusi hívők már megkeresztelkedtek Jézus Krisztus nevében, és megkeresztelkedtek Szent Lélekkel is. (Lásd I. Kor. 1,13; 6,11; 12,13.) Újonnan alapított hitük, és lelki újjászületésük azonban nem ruházta fel őket automatikusan érett ismerettel a lelki dolgok tekintetében. Eligazításra és útmutatásra volt szükségük ezen a téren, csakúgy, mint a mai keresztyéneknek.

*„Azért tudotokra adom néktek, hogy senki, aki Istennek Lelke által szól, nem mondja Jézust átkozottnak; és senki sem mondhatja Úrnak Jézust, hanem csak a Szent Lélek által.” (3. vers).*

A lelki dolgokról való ismeret és tapasztalat hiányában a korinthusiak sebezhetőek voltak a hamis kinyilatkoztatások terén. Ezért egy egyszerű vizsgálat segítette őket az igazinak a hamistól való megkülönböztetésében: Ha valaki szitokkal szól Jézus Krisztusról, az nem lehet Istentől. Ha egy lélek nem magasztalja az Úr Jézus Krisztust – nem számít, mennyire csodálatos, látványos vagy elámító – nem Istentől való. Végso soron a Szent Lélek célja, hogy Jézust megdicsőítse (János 16,14).

Ez a vizsgálati mód hasonlatos azokhoz, melyek az Ószövetségben vannak feljegyezve, de azzal a hozzáfűzött felismeréssel, hogy Jézus Krisztus Isten kinyilatkoztatása testben, a mi Urunk és Istenünk. (Lásd János 20,28; I Tim. 3,16.) Isten azt mondta népének, hogy utasítson el minden álomlátót vagy csodatévőt, aki megpróbálja őket más istenek imádatára rávenni, és utasítson el minden prófétát, aki más istenek nevében beszél (V. Mózes 13,1-3; 18-20).

Nem csupán az igaz, hogy a Lélek sosem indít senkit Jézus átkozására vagy káromlására, de az is, hogy senki nem mondhatja igazán Jézust Úrnak, hanem csak a Szent Lélek által. Ha



valaki bármikor igazán felfogja, kicsoda Jézus, és bármikor igazán átadja az életét Jézusnak, el kell ismernünk, hogy ez a Szent Lélek munkája.

Ez az állítás nem szigorúan a vizsgálat része, mert a vizsgálat célja annak megállapítása, mikor *nem* Istentől van valami, de egyszerűen kifejez egy szükségszerű következményt. Ez nem azt jelenti, hogy mindenki, aki szóbeli megvallást tesz Jézusról, telve van Szent Lélekkel, Isten szerint való életet él, vagy megváltott. Azt sem jelenti, hogy az ilyen ember minden cselekedete vagy kijelentése a Lélek munkája. Gyakran van szakadék a hitvallás és a valóság között, az értelmi elfogadás és a megmentő hit között, a szóbeli megvallás és az engedelmesség között. (Lásd Máté 7,21-27; Luk. 13,24-30; János 2,23-25; 12,42-43; Jakab 2,19-20.)

A 3. vers második része inkább azt állítja, hogy Isten kegyelme, mely mindenkinek megjelenik, a forrása minden igaz lelki megértésnek és tapasztalatnak. (Lásd Titusz 2,11; 3,4-7.) Isten az, Aki az embert arra indítja, hogy Úrnak vallja Jézust. Amikor Péter megvallotta, hogy Jézus a Krisztus (a Messiás), az élő Isten Fia (Isten kinyilatkoztatása testben), Jézus ezt válaszolta: „...nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám.” (Máté 16,16-17). Végül is senki sem értheti meg igazán Jézus Krisztus azonosságát, köztük a teljes istenség és tökéletes emberi mivolt egységét a Szent Lélek megvilágosítása nélkül. A Biblia kijelenti ezt az igazságot, de Isten Lelkének kell megvilágosítania azt a szívünkben és az értelmünkben. Az emberi értelem, nevelés, filozófia és hagyomány mind elégtelen erre a feladatra. (Lásd Kol. 2,8-9.)

Van egy további vonatkozása a keresztény létnek, melyben Jézusnak, mint Úrnak való megvallása magában foglalja, hogy ténylegesen Úrrá tesszük Őt az életünk felett. (Lásd Lukács 6,46.) Az egyetlen mód, hogy a mindennapok valóságában megtehessük ezt a megvallást, a Szent Lélek által lehetséges. A Szent Lélek tesz képessé minket arra, hogy elforduljunk a bűntől, új életet kezdjünk, lelki gyümölcsöt teremjünk, és szentségben járjunk. (Lásd Ap. Csel. 1,8; Róma 8,13; Gal 5,22-23.)

### ***Keresnünk kell Isten egyedülálló munkáját saját életünkben.***

*„A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a Lélek. A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr.” (4.-6. vers).*

Az Úr különböző módokon munkálkodik, különböző ajándékokat, szolgálatokat és tevékenységeket osztva különböző egyéneknek. De ugyanaz a Lélek, aki mindezeket adja. Mindannyiunknak kívánni kell a lelki ajándékokat, de nem várhatjuk el, hogy mindnyájunkat ugyanúgy használjon az Úr. Nem szabad irigyeknek lennünk egymásra, se nem törekedhetünk egymás utánzására, de keresnünk kell Isten egyedülálló munkáját saját életünkben.

Továbbá nem szabad megítélnünk ki mennyire lelki ember annak az ajándéknak az alapján, amelyet gyakorol. Míg néhány ajándék kiemelkedőbb vagy látványosabb, mint a többi, ugyanaz az Isten munkálkodik az egyház minden tagjában.

Ez a szakasz három címét használja Istennek, hogy érzékeltesse az árnyalatnyi jelentéskülönbséget, de az elsődleges téma Isten egyetlen volta, és Isten munkájának az egyedülvalósága az egyházban. Az „Isten” megnevezés a legáltalánosabb, az isteni lényeg és munka teljességére utal. Az „Úr” megnevezés „gazdát, uralkodót” jelent, és kihangsúlyozza Isten döntéshozó tekintélyét és igazgató hatalmát. A „Lélek” megnevezés az egyetlen Istent természetfeletti tevékenységében írja le, különösen a mi világunkban és életünkben. A Szent Lélek nem elkülöníthető lényeg Istentől, hanem „Isten Lelke”, „Jézus Krisztus Lelke” és „a ti Atyátoknak lelke.” (Lásd Máté 10,20; Fil. 1,19; Róma 8,9.)

*„Mindenkinek azonban haszonra adatik a Léleknek kijelentése. Némelyiknek ugyanis bölcsességnek beszéde adatik a Lélek által; másoknak pedig tudománynak beszéde ugyanazon Lé-*

*lek szerint; Egynek hit ugyanazon Lélek által; másnak pedig gyógyítás ajándékai ugyanazon Lélek szerint; Némelyiknek csodatévő erőinek munkái; némelyiknek meg prófétálás: némelyiknek pedig lelkeknek megítélése; másoknak nyelvek nemei; másnak pedig nyelvek magyarázása; De mindezeket egy és ugyanaz a Lélek cselekszi, osztogatván mindenkinek külön, amint akarja.” (7.-11. vers).*

Ahogy már a 2. fejezetben tárgyaltuk, Isten az ajándékok forrása, és Ő saját akarata szerint osztogatja azokat. Minden olyan tan vagy gyakorlat hibás, amely emberi vágy vagy elgondolás alapján mozditja elő a lelki ajándékok szétosztását vagy gyakorlását.

Az igeszakasz ismételten állítja, hogy minden ajándék „ugyanattól a Lélektől” származik”, újfent hangoztatva a 4.-6. versek kijelentéseit. Az, hogy az emberek különféle ajándékokban részesülnek, nem adhat alapot a büszkeségre, versengésre, széthúzásra, vagy ellenségeskedésre, mert minden ajándék „egy és ugyanazon Lélektől” ered (11. vers).

### ***Isten mindenki hasznára adja az ajándékokat***

Amint azt a 3. fejezetben kifejtettük, Isten mindenki hasznára adja az ajándékokat. Bár a kinyilatkoztatások egyénekhez érkeznek, a cél a test építése.

Ebben az összefüggésben felmerül a kérdés, vajon az ajándék az egyénekhez tartozik-e, vagy az egyházhoz. Ha valaki közöl egy prófécia, mondhatjuk-e, hogy prófétai elhivatása van? Mondhatjuk-e, hogy tartósan birtokolja a prófétálás ajándékát, vagy egyszerűen csak azt mondhatjuk, hogy gyakorolja a prófétálás ajándékát egy különleges alkalomkor? Ha valaki több betegért imádkozik, és azok nyomban meggyógyulnak, nevezhetjük-e őt gyógyítónak? Birtokolja-e folyamatosan a gyógyítás ajándékát, és ha igen, hozzá kell-e vinnünk a betegeket következetesen, hogy imádkozzon értük? Van-e értelme megkérni valakit, hogy imádkozzon a betegekért, ha állítása szerint *nem* birtokolja ezt az ajándékot, vagy kizárólag csak ahhoz vigyük a betegeket, akit „gyógyítónak” tekintünk? Helyes-e azt hirdetni, ahogy egy önjelölt „apostol” hirdette magát egy karizmatikus újságban, hogy valaki birtokában van a Lélek mind a kilenc ajándékának?

Ahhoz, hogy ezekre a kérdésekre válaszoljunk, egyeztetnünk kell két biblia gondolatmenetet. Egyik részről a 8.-10. versek kijelentik, hogy Isten különböző ajándékokat adott egyes embereknek: az egyik ajándék „némelyiknek” adatott, egy másik ajándék pedig „másiknak”. A 29.-30. versek jelzik, hogy néhány ember, de nem mindenki, „csodatévő erő”-vel rendelkezik és a „gyógyítás ajándékával”.

Más részről az I. Korinthus 12. elsődleges témája, hogy Isten „haszonra” adja az ajándékokat (7. vers), és arra, hogy azok „egy test”-ben működjenek (13. vers). Mint ahogy a láb vagy a fül nem működhet elválasztva a test többi részétől, úgy az egyház tagjai sem tölthetik be feladatukat az egyház többi tagja nélkül (15.-25. vers).

Jézus megígérte a csodákat és a gyógyítást minden hívőnek, nem csupán egy kiválasztott kevésnek: „Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek; új nyelveken szólnak. Kígyókat vesznek föl; és ha valami halálosat isznak, meg nem árt nekik: betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak.” (Márk 16,17-18). Hasonlóképpen a gyülekezet összes véne, nem csupán néhány „gyógyító”, fel van hatalmazva arra, hogy imádkozzon a betegek gyógyulásáért: „Beteg-e valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úrnak nevében. És a hitből való imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegíti őt.” (Jakab 5,14-15).

***A Lélek természetfeletti ajándékokat ad az egyháznak, melyeket az egyének gyakorolnak.***

A legjobb magyarázat talán az, hogy a *Lélek természetfeletti ajándékokat ad az egyháznak, melyeket az egyének gyakorolnak*, ahogy a Lélek akarja és munkálja, és ahogy a szükséglet felmerül. Az ajándékok egyéneken keresztül működnek, de minden egyes kinyilatkoztatás ajándék a testnek, és nem csupán az egyénnek, aki által megjelenik. Ugyanaz az ember gyakran ugyanazt az ajándékot gyakorolja ismételten, nem azért, mert birtokolja azt, hanem mert könnyen tud benne hinni újra és újra. Minden kinyilatkoztatás úgy jelenik meg, ahogy a „Lélek” – és nem ahogy az egyén – „akarja” és „munkálja” az egyházban (I. Kor. 12,11).

E nézet alapján nem mindenki gyakorol minden ajándékot, de minden egyes személynek lehetősége van bármelyik ajándék gyakorlására. Egyetlen ajándék sem kizárólagos tulajdona egy kiválasztott kevésnek. Úgy tűnik, ez a felfogás az egyetlen magyarázata a két nagyon eltérő állításnak a prófétálás ajándékát illetően: Isten csak néhány embert tett képessé a prófétálásra (legalábbis egy bizonyos alkalommal), de mindenkinek adott engedélyt arra, hogy prófétáljon (ahogy Ő indítja őket). „A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van... Némelyiknek ugyanis bölcsességnek beszéde adatik... némelyiknek meg prófétálás” (I. Kor. 12,4; 8; 10). „Mert egyenként mindnyájan prófétálhattok” (I. Kor. 14,31).

Az ajándékok egyetemes birtoklásának hangsúlyozása segít abban, hogy elkerüljük a lelki büszkeséget, és arra sarkall, hogy függésben maradjunk egymástól és a Szent Lélektől. Bár helyesen tesszük, ha bizalmat és tiszteletet érzünk azok iránt, akik gyakran alávetik magukat Istennek bizonyos ajándékok gyakorlásában, nem szabad tőlük függenünk, hanem csak a Lélektől és a testtől, mint egésztől. Ha a bölcsesség beszédére vagy a gyógyításra van szükségünk, és nincs jelen senki, aki köztudottan gyakorolja ezt az ajándékot, akkor is összefoghatunk hitben és bízhatunk Istenben, hogy betölti ezt a szükségletet.

Az egyetemességhez tartozik, hogy számítunk a lelki vezetőkre, mint amikor magunkhoz hívjuk a véneket, hogy imádkozzanak a betegekért a Jakab 5,14-15 alapján. Ha azonban sürgős szükséglet merül fel a mindennapi életünkben, vagy hirtelen alkalom adódik, hogy bizonyosságot tegyünk valakinek, nem kerülhetünk hátrányba, csak mert egyetlen lelki vezető sem elérhető. Mivel minden egyes hívő az egyház része, és az egyházat képviseli a körülötte lévő világban, mindegyik imádkozhat azonnali gyógyulásért, isteni oltalomért, vagy más csodáért, melyeket a Márk 16,16-17 megígér.

Az I. Kor. 12,8-10 a Lélek kilenc természetfeletti ajándékát sorolja fel. A tanulmányozás kedvéért általában a következő három fő csoportba osztják őket:

#### A. Kijelentés ajándékai

1. Bölcsesség beszéde
2. Ismeret (tudomány) beszéde
3. Lelkek megítélése

#### B. Az erő ajándékai

1. Hit
2. Csodatévő erők
3. Gyógyítás ajándéka

#### C. Beszédbeli ajándékok

1. Prófétálás
2. Nyelvek nemei
3. Nyelvek magyarázata

Tekintetbe véve az egyház bibliai meghatározását, mint Krisztus teste, mely közvetlenül a kilenc ajándék felsorolása után olvasható, úgy is fogalmazhatunk e három kategóriát illetően,

mint *Krisztus elméjének, Krisztus kezének és Krisztus hangjának* kinyilatkoztatásai. A 7-13. fejezetekben egyenként tekintjük át ezt a kilenc ajándékot.

## **A LELKI AJÁNDÉKOK GYAKORLÁSA A TESTBEN (I. KORINTHUS 1,12-31)**

*„Mert amiképen a test egy és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test, azonképen a Krisztus is. Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté keresztteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.” (12.-13. versek)*

Közvetlenül a kilenc lelki ajándék felsorolása után az I. Kor. 12 úgy írja le az egyházat, mint Krisztus testét. Az elsődleges téma az egység a sokféleség közepette. Etnikai különbözőségünktől és szociális háttérünktől függetlenül Isten egyetlen Lelke egy testté tesz minket Krisztusban, még akkor is, ha egyedül álló módon használ minket.

### ***A Szent Lélek keresztség helyez minket Krisztus egyetlen testébe.***

A 13. verstől látjuk a Szent Lélek keresztség fontosságát. A Szent Lélek keresztség helyez minket Krisztus egyetlen testébe. Ez az állítás nem tagadja a vízkeresztség kiegészítő szerepét, hanem csupán a Lelket említi, mivel a szakasz témája a Lélek munkája, és mert a Lélek által élünk egymással közösségekben. (Lásd II. Kor. 13,14; Fil. 2,1.) Más igeszakaszok azt tanítják, hogy a vízkeresztség Jézus Krisztus nevében ugyancsak a keresztyén élet bevezetésének a része. (Lásd Ap. Csel. 2,37-41; Róma 6,3-4; I. Kor. 6,11; Gal. 3,27.) Pál itt valószínűleg feltételezi azt a tipikus esetet, amikor a vízkeresztség megelőzi a Lélek keresztséget. (Ap. Csel. 2,38). Emlékeztette olvasóit arra, hogy a vízkeresztség után, amikor a továbbiakban betöltekeznek Szent Lélekkel, be fognak tagozódni élő, lelki közösségbe Krisztussal és az Ő egyházával. Ugyanúgy, ahogy egy üres edény megtelik, ha bemeztik, kezdik mélyen magukba szívni a Lelket, és ez a túláradó élmény teljesen eltölti őket.

Az Ap. Csel. 1,5-ben Jézus megígérte a tanítványainak: „...ti azonban Szent Lélekkel fogtok megkereszteltetni nem sok nap múlva.” A görög elöljárószó, melyet a Biblia Lélekkel-nek fordít, itt az *en*, melyet úgy is fordíthatunk, hogy „által” vagy „-ben”. Az I. Kor. 12,13 valóban ugyanezzel az elöljárószóval mondja, hogy mi mindnyájan egy Lélek „által” keresztteltettünk meg. Nyelvi szempontból tehát Jézus Ap. Csel. 1,5-ben elhangzott ígérete, és Pál leírása az I. Kor. 12,13-ban ugyanarról az eseményről szól.

Jézus ígérete Pünkösöd napján teljesedett be: „És megtelének mindnyájan Szent Lélekkel, és kezdének szólni más nyelveken, amint a Lélek adta nekik szólniok.” (Ap. Csel. 2,4). Ezen a napon Péter úgy írja le ezt az élményt, hogy a Lélek „kitöltetett”, és hogy „veszitek a Szent Lélek ajándékát” (Ap. Csel. 10,44-47; 11,15-17).

Világos tehát, hogy ugyanazon természetfeletti élmény által ugyanaz a Lélek kereszttel minket Krisztus testébe, és ad erőt arra, hogy élő tanúbizonyságok legyünk, hogy lelki gyümölcsöt teremjünk, és hogy gyakoroljuk a lelki ajándékokat. (Lásd Ap. Csel. 1,8; I. Kor. 12,8-10; Gal 5,22-23.) Hiba és különbséget tenni abban, hogy valaki a Krisztus testébe való belekeresztelkedésért veszi a Lelket, vagy az erő elnyerésére Krisztus testének szolgálatához. Nem úgy csatlakozunk a testhez, mint működésképtelen tagok. Egyetlen Lelket veszünk, (nem kettőt vagy hármat), egyetlen átfogó, kezdeti élménnyel, és egyetlen Lélek hozza magával a képességet minden lelki gyümölcshöz és ajándékhoz.

*„Mert a test sem egy tag, hanem sok. Ha ezt mondaná a láb: mivelhogy nem kéz vagyok, nem vagyok testből való; avagy nem a testből való-é azért? És ha a fül ezt mondaná: mivel-*

*hogy nem vagyok szem, nem vagyok a testből való; avagy nem a testből való-é azért? Ha az egész test szem, hol a hallás? ha az egész hallás, hol a szaglás? Most pedig az Isten elhelyezte a tagokat a testben egyenként mindeniket, amint akarta. Ha pedig az egész egy tag volna, hol volna a test? Így azonban sok tag van ugyan, de egy test. Nem mondhatja pedig a szem a kéznek: Nincs rád szükségem; vagy viszont a fej a lábaknak: Nem kelletek nékem. Sőt sokkal inkább, amelynek a test legerőtlenebb tagjainak látszanak, azok igen szükségesek: És amelyeket a test tisztességtelenebb tagjainak tartunk, azoknak nagyobb tisztességet tulajdonítunk; és amelyek éktelenek bennünk, azok nagyobb ékességben részesülnek; Amelyek pedig ékesek bennünk, azoknak nincs erre szükségök. De az Isten szerkeszté egybe a testet, az alábbvalónak nagyobb tisztességet adván, Hogy ne legyen hasonlóság a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok. És akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind; akár tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind.” (14-26. vers)*

Ez az igeszakasz kidolgozza az egyház Krisztus testeként való leírását, és kihangsúlyozza az egység témáját a sokféleség közepette. Mivel a lelki ajándékok oly természetfeletti és látványosak, használatuk könnyen eredményezhet büszkeséget, személyi kultuszt, féltékenységet és versengést, ha nem értjük, hogyan működik a Krisztus teste. Az emberi testhez való hasonlítás számos fontos leckét megtanít, melyek képessé tesznek minket arra, hogy összhangban és hasznosan gyakoroljuk az ajándékokat:

1. *Az egyház egységes, de nem egyforma; az egység a sokféleség közepette valósul meg (14., 20. vers)*

2. *A hatékony működés érdekében a tagoknak egységben kell lenniük, és tudomásul kell venniük szerepüket, mint a test részeit (15-16. vers).*

3. *A hatékony működés érdekében az egyháznak sokféleségre van szüksége, és tudomásul kell vennie tagjainak különböző szerepeit (17., 19. vers).*

4. *Isten az, aki elrendelte ezt az egységet a sokféleség közepette; Ő tervezte el különböző szerepeinket, ahogy odaillőnek találta (18. vers).*

5. *Minden tagra szükség van, és mindegyik értékes, még ha egyesek kisebb elismerésben részesülnek is, mint mások (21-24. vers).*

6. *A tagoknak törekedniük kell az egységre, kerülniük kell a megosztást, és kölcsönös gondoskodást és tiszteletet kell kimunkálniuk (25- 26. vers).*

Ha nem értjük ezeket az alapelveket, azt hihetjük, hogy csak mert valaki egy látványos ajándékot gyakorol, ezáltal szellemibb, fontosabb, vagy értékesebb, mint mások az egyházban. Az ilyen személy azt gondolhatja, hogy nincs szüksége az egyház közösségére, fegyelmezésére, útmutatására és lelki vezetésére. Ha azonban tanulmányozzuk az emberi test működését, azt látjuk, hogy a testnek minden tagjára szüksége van, és minden tagnak szüksége van a testre.

A testnek azon részei például, amelyek gyengének és sebezhetőnek tűnnek, mint például a belső szerveink, valójában nélkülözhetetlenek. Néhány testrész kevésbé tiszteletre méltónak, értékesnek, vagy létfontosságúnak tűnik – mint a haj – mégis különös gonddal törődünk velük. Néhány nem mutatható testrésszel különös erénnyel bánunk, míg mutatható testrészeink, mint pl. a kezünk, nem igényel ilyen bánásmódot. Néhány rész láthatóbb, más hasznosabb, de valamennyi szolgál valamilyen célt.

***Minden egyes gyülekezetnek szüksége van a lelki ajándékok teljes sorára, és minden egyes tagnak a test aktív részévé kell válnia.***

Ugyanígy van ez a Krisztus testében. Minden egyes gyülekezetnek szüksége van a lelki ajándékok teljes sorára, és minden egyes tagnak a test aktív részévé kell válnia.

*„Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint. És pedig némelyeket rendelt az Isten az anyaszentegyházban először apostolokul, másodsor prófétákul, harmadsor tanítókul; azután csodatévő erőket, aztán gyógyításnak ajándékait, gyámolókat, kormányokat, nyelvek neveit. Avagy mindnyájan apostolok-é? Vagy mindnyájan próféták-é? Avagy mindnyájan tanítók-é? Vagy mindnyájan csodatévő erők-é?*

*Avagy mindnyájoknak van-é gyógyításra való ajándéka? Vagy mindnyájan szólnak-é nyelveken? Vagy mindnyájan magyaráznak-é?” (27-30. versek)*

Ez az igeaszakasz a test hasonlatát alkalmazza a lelki ajándékokról szóló fejtegetéshez. Ahogy az 1. fejezetben megjegyeztük, ezek a versek példákat sorolnak fel a szolgálati tisztségbeli ajándékokra (apostol, próféta, tanító), a szolgálati ajándékokra (gyámolók, kormányok), és a természetfeletti lelki ajándékokra (csodatévő erők, gyógyítók, nyelveken szólók, és nyelveket magyarázók).

A felsorolás rendje utal arra, hogy a szolgálati tisztségbeli ajándékok a legfontosabbak a gyülekezet működése szempontjából, ezeket követik az erő természetfeletti ajándékai, majd pedig a szolgálati ajándékok, és végül a kijelentés természetfeletti ajándékai. Nem szabad messzemenő következtéseket levonnunk ebből a sorrendből, sem abból, hogy egyes ajándékok kimaradtak ebből a felsorolásból. Az igeaszakasz egyszerűen csak példákat hoz fel; célja nem egy pontos, kimerítő sorrend adása, sem bármely ajándék jelentőségének csökkentése.

***Egy egészséges, teljességében működő gyülekezet kívánni és igényelni fogja Isten minden ajándékát a teste számára.***

Természetesen mind az emberi testnek, mind a gyülekezetnek egyes funkciói létfontosságúbbak, mint mások. Az emberi test tovább élhet láb nélkül, de nem dobogó szív nélkül. Nem kell azonban választanunk a kettő közül. Egy egészséges test mindkettővel rendelkezik, és mindkettő szükséges a test működéséhez Isten szándéka szerint. Hasonlóképpen az egyház sohasem létezhetett volna az apostolok, próféták és tanítók szolgálata nélkül, de elsántíthatna gyámolók, kormányok, és a nyelvek nyilvános üzenete nélkül. Nincs okunk azonban arra, hogy lebecsüljük ez utóbbiakat, vagy akár megelégedjünk hiányukkal. Egy egészséges, teljességében működő gyülekezet kívánni és igényelni fogja Isten minden ajándékát a teste számára.

A 29-30. versek szónoki kérdést tesznek fel arra nézve, vajon mindenki rendelkezik-e bizonyos szolgálati tisztséggel, vagy gyakorol-e bizonyos természetfeletti ajándékot. A kérdésben benne foglaltatik a válasz: nem. (Itt nincs példa a szolgálati ajándékokra, talán mert ezek sora túl terjedelmes ahhoz, hogy valamennyit felölelje.) Nem mindenki tölt be valamilyen tisztséget az Efézusi levél 4,11-ben felsorolt öt tisztség közül, és nem mindenki gyakorolja valamelyik természetfeletti ajándékot az I. Kor. 12,8-10-ben felsoroltakból. Mindazonáltal mindenki fontos a Krisztus testében.

Meg kell jegyeznünk, hogy a 30. vers nem úgy utal a nyelveken szólásra, mint a Szent Lélekkel való betöltekezés kezdeti bizonyítékára. Inkább a nyilvános istentiszteleten megjelenő nyelvek ajándékára gondol, mely a gyülekezet hasznát szolgálja, és amelyet magyarázatnak kell követnie. Valóban a nyelvek magyarázatának ajándékát említi is következőként. (E téma további tárgyalását lásd a 12. fejezetben.)

*„Igyekeztek pedig a hasznosabb ajándékokra. És ezenfelül még egy kiváltképen való út mutatok néktek.” (31. vers).*

Az iménti fejtegetés célja nem az, hogy bárkit visszafogjon bármilyen ajándék gyakorlásában. Isten szándéka minden hívő számára, hogy birtokolja a lelki ajándékok teljes sorát. Az

egyes személyek nem fogják szükségszerűen gyakorolni az összes ajándékot, de minden ajándék lehetősége benne rejlik a hívőkben. Noha nem mindenki gyakorol látványos ajándékot, mindenkinek buzgón kell törekednie az értékesebb és szükségesebb ajándékokra az adott helyzetben. Ha a helyi gyülekezetben teljességgel hiányzik egy bizonyos ajándék, természetesen fontos lenne, hogy törekedjenek rá. (Lásd a 4. fejezetet.)

Ennek ellenére, ahogy az I. Kor. 13. kifejti, van valami még fontosabb, mint az ajándékok utáni vágyakozás, és ez pedig az isteni szeretet birtoklása és kinyilvánítása. Ezúttal sem kell választanunk az egyik vagy a másik közül, mivel Isten azt akarja, hogy birtokoljuk mind a Lélek gyümölcseit – legfőképpen a szeretetet –, mind pedig a Lélek ajándékait. De ami az elsőbbséget illeti, ki kell fejlesztenünk érett szeretetet ahhoz, hogy megfelelően gyakorolhassuk a lelki ajándékokat.

## Hatodik fejezet

### I. KORINTHUS 13.: SZERETET A LELKI AJÁNDÉKOK GYAKORLÁSÁBAN

Az I. Korinthus 13. témája, a Biblia leggyakrabban idézett fejezete, a szeretetről szól. Nagy jelentőséggel bír, hogy éppen a lelki ajándékokról szóló fejtegetés közepén foglal helyet. Isten így akarta kihangsúlyozni a szeretet elsőbbségét a lelki ajándékok felett, és a szeretet szükségességét a lelki ajándékok gyakorlásában. Elemezzük ezt az igeszakaszt az ajándékokra való sajátos vonatkozásában.

#### A SZERETET FELSŐBBSÉGE (I. KORINTHUS 13,1-3)

*„Ha embereknek vagy angyaloknak a nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs én bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom. És ha jövődőt tudok is mondani, és minden titkot és minden tudományt ismerek is; és ha egész hitem van is, úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyökről, szeretet pedig nincs én bennem, semmi vagyok. És ha a vagyonomat mind feléitem is, és ha testemet tűzre adom is, szeretet pedig nincs én bennem, semmi hasznom abból.”*

Az I. Kor. 12,31-ben említett „kiváltképpen való út” a szeretet útja. Az I. Kor. 13. a szeretet elsőbbségét tanítja a keresztény életben. A lelki ajándékokról szóló egyetlen fejtegetés sem teljes a szeretet figyelembe vétele nélkül, mivel a szeretet a szükséges indíték minden cselekedethez.

A görög szó a szeretetre ebben az igeszakaszban az *agape*, mely a legfelsőbb értelemben isteni szeretetet jelent, önzetlen szeretetet, önfeláldozó szeretetet, viszonzás elvárása nélküli szeretetet. A King James-féle angol szöveg ezt a szót „jótékonyság”-nak fordítja, mert az ennek megfelelő angol szó, a „charity” eredetileg tökéletesen visszaadta a kifejezés értelmét. A századok során azonban a jótékonyság-*charity* értelme elsősorban a szegények segítésére korlátozódott, pontosan azért, mert nem foglalta magában a viszonzás gondolatát.

Érveléséhez az igeszakasz számos lelki ajándékot hoz fel példaként az I. Kor. 12-ben felsoroltakból – nyelveket, prófétálást, ismeretet, hitet – csakúgy, mint a jó cselekedeteket. Valóban a legtúlzóbb példákat hozza fel: angyali nyelveket ugyanúgy, mint emberi nyelveket; átfogó ismeretet (nem csupán az ismeret beszédét), minden titok ismeretét; teljes hitet, mely hegyeket mozdít meg; minden vagyont szétszórását; és a legkegyetlenebb mártírhálált. Még ha valakinél mindezek az ajándékok és cselekedetek nyilvánulnak is meg a legvégső fokig, szeretet nélkül mit sem ér, és cselekedeteiből semmi haszna sem származik. Napjainkban nagy sokaság gyűlne az olyan ember köré, aki ilyen ajándékokat és cselekedeteket mutatna fel, de a Biblia arra figyelmeztet minket, hogy önmagukban ezeknek egyike sem jelent lelki gazdagságot, sem pedig igazságot.

***Az egyetlen elfogadható indíték a lelki ajándékok használatára, a szeretet.***

Röviden, az egyetlen elfogadható indíték a lelki ajándékok használatára, a szeretet. Miközben buzgón kívánjuk a lelki ajándékokat (I. Kor. 12,31), a helyes cél érdekében kell őket kívánnunk: nem önmagunk felmagasztalására, hanem mások áldására. Talán az egyik ok, amiért sok keresztény nem tapasztalja több ajándék működését az, hogy önző célból vágnak rá. (Lásd Jakab 4,3.)



Amikor egy lelki ajándékot gyakorolunk, meg kell kérdeznünk magunktól: szeretetből szólok-e vagy cselekszem? Az Isten, az egyház, és az elveszettek iránti szeretet-e a valódi indítékom, vagy saját énem felemelésére törekszem?

Az emberi indítékok lehetnek összekeveredései az önzőnek és a nemesnek. Továbbá nekünk embereknek különös képességünk van arra, hogy igazoljuk és megcsaljuk önmagunkat. A Jeremiás 17,9-ben azt olvassuk: „Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt?” Egyikünk sem bízhat a saját szívében, hanem időnként meg kell vizsgálnunk magunkat, meg kell kérnünk az Urat, hogy mutasson rá titkos tisztátalanságainkra, és tisztítson meg minket a helytelen indítékoktól és vágyaktól.

A zsoltáríró nyilvánvalóvá teszi ezt a magatartást az imájában: „Ki veheti észre a tévedéseket? Titkos bűnöktől tisztíts meg engemet. Tartsd távol a te szolgádat a szándékosoktól; ne uralkodjanak rajtam; akkor ártatlan leszek, és tiszta leszek, sok vétektől.” (Zsoltárok 19,12-14).

Noha lehet, és kell is erős vágyat éreznünk a lelki ajándékok iránt, fel kell ismernünk, hogy veszélyes törekednünk rájuk szeretet nélkül. Mivel természetfeletti, és gyakran látványosak, könnyen vezérelhet minket személyes figyelemfelkeltés vagy nyereség, nem törődve azzal, mi a legjobb másoknak. Ezért folyamatosan emlékeztetnünk kell magunkat arra, hogy szeretet nélkül ezek az ajándékok nem jelentenek semmit.

## **A SZERETET TERMÉSZETE (I. KORINTHUS 13,4-7)**

*„A szeretet hosszútűrő, kegyes; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal; Mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, mindent eltűr.”*

Ezek a versek a szeretet lényegét írják le, azt a fajta szeretetet, amely a lelki ajándékok gyakorlásához szükséges. A szeretet következő jellemzői mutatkoznak meg a lelki ajándékok helyes gyakorlásakor (új ford.):

1. *Türelem*
2. *Jóság*
3. *Nem irigy*
4. *Nem kérkedik*
5. *Nem fuvalkodik fel (nem büszke)*
6. *Nem viselkedik bántóan*
7. *Nem keresi a maga hasznát*
8. *Nem gerjed haragra*
9. *Nem rója fel a rosszat*
10. *Nem örül a hamisságnak*
11. *Együtt örül az igazsággal*
12. *Mindent elfedez*
13. *Mindent hisz (mindig bízik)*
14. *Mindent remél*
15. *Mindent eltűr*

Nyilvánvaló, ahogy azt az 1-3. versek kijelentik, hogy lehetséges szeretet nélkül gyakorolni a lelki ajándékokat, ám úgy visszaélnének velük. A szeretet fenti jellemzői segítenek megtanulnunk helyesen használni az ajándékokat, és segítenek felismernünk a helytelen használa-

tot. Például Isten sohasem biztosít lelki ajándékot egy elhamarkodott, kemény, goromba, vagy indulatos dorgáláshoz. Nem adja azokat mások bosszantására vagy megalázására, hogy segítsen valakinek bosszút állni, vagy hogy irigységet és versengést szítson. Nem adja ahhoz, hogy használójukat felmagasztalja, vagy önző vágyait kielégítse. Ellenkezőleg, a lelki ajándékok helyes használata mindig Isten Igéjének igazságát, lelkek mentését, az Istenben való bizalmat, a jövőbe vetett reményt, és a hit állhatatosságát segíti elő.

Ha a szeretet irányít minket, nem fogunk visszaélni a lelki ajándékokkal. Isten szándéka szerint fogjuk azokat működtetni, nem önmagunk magasztalására vagy megelégedésére. Nem fogunk irigyelni másokat, akiket Isten használ. Nem fogjuk a prófétai kijelentéseket mások kárára fordítani. Nem esünk a személyi kultusz, a hamis tanítás, vagy lázongás hibájába a szellemi megnyilvánulás által, hanem elsődleges jellemvonásunk lesz az Isten, az igazság és a lelkek iránti szeretet.

### **A SZERETET ÁLLANDÓSÁGA (I. KORINTHUS 13,8-13)**

*„A szeretet soha el nem fogy: de legyenek bár jövődömondások, eltöröltetnek; vagy akár nyelvek, megszűnnek; vagy akár ismeret, eltöröltetik. Mert rész szerint van bennünk az ismeret, rész szerint a prófétálás: De mikor eljő a teljesség, a rész szerint való eltöröltetik. Mikor gyermek valék, úgy szóltam, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek, úgy értettem, mint gyermek: minekutána pedig férfúvá lettem, elhagytam a gyermekhez illő dolgokat. Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerek majd, amint én is megismertettem.”*

A szeretetet a lelki ajándékok fölé kell értékelnünk, mert csak a szeretet örökkévaló. Csak a szeretet a lényege Isten örökkévaló országának. A szeretet állandósága mutatja a szeretet feljebbvalóságát minden más ajándékoknál és erényeknél.

Amikor Krisztus elragadja az Ő egyházát, és megalapítja örökkévaló országát, többé nem lesz szükségünk lelki ajándékokra, mivel eljutunk a teljes érettségre és tökéletességre Ő benne. Tökéletes közösségben leszünk Istennel; tehát nem lesz szükségünk nyelvekre vagy prófétálásra. Teljes ismeretünk lesz; tehát nem lesz szükségünk rész szerint való ismeretre („az ismeret beszédére”).

Ebben az életben hitben járunk, nem látásban (II. Kor. 5,7). Reményben tartatunk meg, mert még nem láthatjuk ténylegesen a végső üdvösségünket (Róma 8,24-25). De egy napon majd világosan látunk mindent (I. Kor 13,12). Amikor az Úr visszatér értünk, többé nem lesz szükségünk hitre vagy reményre, mert vándorutunk véget ér, és örökljük Isten minden ígértét. De a szeretet továbbra is egyesít minket Istennel és embertársainkkal.

#### ***Amikor az Úr visszatér értünk, többé nem lesz szükségünk hitre vagy reményre, mert vándorutunk véget ér***

Egyes teológusok azt állítják, hogy a természetfeletti ajándékok, különösen a nyelvek, már eltöröltettek. Ha így van, akkor ennek az igeszakasznak az alapján azt is mondhatjuk, hogy a prófétálás és a rész szerinti ismeret is eltöröltetett, hogy tökéletes látásunk és ismeretünk van, és ebből következően többé nincs szükségünk hitre és reményre. Nyilvánvaló, hogy ez a nézet téves.

Az ajándékok mindaddig nem töröltetnek el, amíg „eljő a teljesség” vagy „tökéletes” (új ford.) Vannak, akik azt állítják, hogy a „tökéletes” a Bibliát jelenti, mely akkor lett teljes, amikor az Újszövetség írása befejeződött. Noha a Biblia Isten teljes Igéje számunkra, sem az egyház, sem a világ nem jutott el az abszolút tökéletességre, és nem is jut el addig, míg az Úr

vissza nem tér a földre. Az újszövetségi kornak még nincs vége, és az ajándékok célja ma is érvényes.

***De a szeretet továbbra is egyesít minket Istennel és embertársainkkal.***

Továbbá a görög nyelvben a „tökéletes” a *teleios*, semleges nemű, egyes számú szó. A görögben azonban a Bibliát úgy nevezik, „az Írások”. Az Újszövetség húsz esetben használja a *graphai* szót, amely nőnemű, többes számú, és egy esetben a *grammata* szót, semleges nemű, és többes számú. Nyelvtanilag egyik szó sem egyezik a *teleios* szóval, tehát ez nem lehet az a főnév, mely helyettesítheti „az Írásokat”.

Az I. Kor. 1,7 már megállapította, hogy az ajándékok fennmaradnak Krisztus második eljöveteleig. A „tökéletesség” szó erre az eseményre utal, vagy arra a királyságra, melyet Krisztus fog megalapítani eljövetelekor.

Valaki azt mondta, hogy a hit a múlton alapul, a remény a jövőre tekint, de a szeretet a jelenben munkálkodik. A szeretet a legfontosabb a három közül, mert az örökkévaló „most”-ban működik.

## BÖLCSESSÉG, ISMERET ÉS LELKEK MEGÍTÉLÉSE

Most vegyük sorra az I. Korinthus 12.-ben leírt lelki ajándékokat. Az első három, melyet megvizsgálunk, a bölcsesség beszéde, az ismeret beszéde, és a lelkek megítélése. A tanulmány kedvéért nevezzük őket *a kijelentés ajándékainak*, mert magukban foglalják a közvetlen képességet Isten gondolataiba való betekintésre, és azok megértésére.

### A BÖLCSESSÉG BESZÉDE

Az első ajándék az I. Kor. 12.-ben felsoroltak közül a „bölcsesség beszéde”. A görög „bölcseesség” szó itt a szótári alakú *sophia*. A „bölcsesség” azt jelenti „megérteni azt, mi az igaz, mi a helyes vagy az időtálló; éleslátás; ...józan ész; helyes ítélet.” Az ismeret a tények megértése, de a bölcsesség annak megértése, hogyan mérlegeljük a tényeket a helyes döntés meghozatalához. A bölcsesség magába foglalja az éleslátást, az ítéelőképeséget, a tanácsadást.

Isten nem adja át minden bölcsességét, hanem egy „beszédet”, vagy a bölcsesség egy részét. A görög „beszéd” szó itt a *logos*, mely jellegzetesen gondolatra vagy kijelentésre utal. A „bölcsesség beszédének” ajándéka nem biztosít csalhatatlanságot vagy isteni vezetést minden tekintetben, hanem egy bizonyos döntésre vagy szükséghelyzetre vonatkozik.

***A bölcsesség beszéde olyan természetfeletti ajándék, mely része az isteni éleslátásnak, ítéelőképességnek vagy tanácsadásnak egy bizonyos szükséghelyzetben.***

Az I. Kor 12,8 szavaira, valamint az I. Kor. 12-14 teljes szövegösszefüggésére alapozva meghatározhatjuk a bölcsesség beszédét úgy, mint olyan *természetfeletti ajándékot, mely része az isteni éleslátásnak, ítéelőképességnek vagy tanácsadásnak egy bizonyos szükséghelyzetben.*

Isten csodálatos módon munkálkodott az emberi történelem során, ezért párhuzamokat találunk a Lélek ajándékaival kapcsolatosan az Ószövetségben és az Evangéliumokban. Mivel az I. Kor. 12-ben található ajándékok az újszövetségi hívőknek adtak, akik megkeresztelkedtek Szent Lélekkel, elvárhatjuk, hogy találjunk rájuk különleges példákat az Apostolok cselekedetiben és a Levelekben.

Látunk példát a bölcsesség beszédére abban a történetben, amikor Pál apostolt fogolyként Rómába szállították. Noha Pál nem volt hivatásos tengerész, az Úr kijelentette neki, hogy nem bölcs dolog tovább vitorlázni, ő pedig megosztotta ezt az üzenetet az őrzésére rendelt római századossal, a kormányossal, és a hajó tulajdonosával. „Mivel pedig sok idő múlt el, és a hajózás már veszedelmes vala, mivelhogy a böjt is elmúlt immár, inti vala Pál őket. Ezt mondván nekik: Férfiak, látom, hogy nemcsak a teréhnek és a hajónak, hanem a mi életünknek is bántódásával és nagy kárával fog történni e hajózás.” (Ap. Csel. 27,9-10).

A hajósok azonban úgy látták, hogy biztonságos a hajóút, és a keleti szél lágyan fújt, mindegy megerősítvén az ő véleményüket. Nem törődtek Pál figyelmeztetésével, és vitorlát bontottak. Hamarosan erős viharba kerültek, melyben elvesztették mind a rakományt, mind a hajót. Saját életük is veszélyben forgott, csupán Isten közbeavatkozásának, és Pál további tanácsainak köszönhatték, hogy megmaradtak.

Ennek az eseménynek a kapcsán az emberi értelem, tapasztalat és megfigyelés azt mutatta, hogy biztonságos a hajóút, és Pálnak nem volt sem szakértelme, sem emberi indoka, hogy másként vélekedjen. Isteni bölcsesség által azonban tudta, hogy veszélyes elindulni. Isten természetfeletti tanácsot adott neki, függetlenül az emberi véleményektől. Noha a százados először figyelmen kívül hagyta Pál tanácsát, a bölcsesség beszéde olyan hitelességet kölcsön-

zött Pálnak a későbbi események fényében, hogy végül mindenki követte az utasításait, hogy megmentse az életét.

Egy másik példa a bölcsesség beszédére, amikor a Szent Lélek útmutatást adott Pálnak és munkatársainak a missziói erőfeszítéseik során. A Lélek megtiltotta nekik, hogy ez alkalommal Ázsiába, vagy Bithyniába menjenek; ekkor Isten adott Pálnak egy látást egy macedóniai férfiről, aki segítséget kér. A missziós csapat arra a következtetésre jutott, hogy Isten Macedóniába akarja őket küldeni. (Lásd Ap. Csel. 16,6-10.)

1976-ban, mikor apám misszionárius volt Dél-Koreában, a gyülekezet néhány ellenzője arra törekedett, hogy kiutasítsák őt az országból, feloszlassák a gyülekezetet, és a gyülekezeti vagyont megkapják jutalmul. Azt a hamis vádat koholták apám ellen a kormány előtt, hogy merényletet tervez az elnök meggyilkolására. Abban az időben Dél-Korea egy katonai diktatúra kemény uralma alatt állt, és folyamatos fenyegetésben élt a kommunista Észak-Korea esetleges támadásától. A kémkedés mindennapos dolog volt, és egy alkalommal Észak-Koreai kommandósok csaknem bejutottak az elnök házába, mielőtt felfedezték, és tűzharcban megölték őket. 1974-ben egy kommunista ügynök megölte az elnök feleségét egy elnök elleni sikertelen merénylet során. Ugyancsak súlyos feszültség uralkodott a belföldi politikai ellenzék miatt. Ilyen körülmények között a Dél-Koreai Központi Hírszerző Hivatal nagyon komolyan vette az apám elleni feljelentést. Az elnököt később valóban meggyilkolták.

Apámnak hamarosan prédikálnia kellett volna a Nemzetközi Egyesült Pünkösdi Egyház első világkonferenciáján, melyet Jeruzsálemben tartottak. Imádság közben azonban úgy érezte, a Szent Lélek ösztönzése az, hogy ne menjen el, ezért lemondott utazási szándékáról.

Ezek után a Koreai hírszerzés kiterjedt nyomozást tartott, melynek során kegyetlen vallatásnak vetették alá annak a Biblia iskolának néhány tanulóját, melynek apán elnöke volt. Végül az igazságügyi miniszter a hivatalába rendelte apámat, és tudatta vele a fejleményeket. A kormány tudott apám tervezett utazásáról, mondta a miniszter, és először úgy döntött, hogy a probléma legegyszerűbb megoldásaként megtiltják, hogy utazása után visszatérjen Koreába. Nem akartak ugyanis nemzetközi konfliktust okozni a kiutasításával, de azt sem akarták, hogy az országban maradjon, és lehetséges fenyegetést jelentsen. Mivel apám nem utazott el, rákényszerültek a nyomozásra, és a nyomozás során az apám elleni vád hamisnak bizonyult.

### ***Isten természetfeletti vezetése ígér, és ennek eredménye, hogy a probléma megoldódik.***

Apám semmilyen emberi módon nem tudhatott ezekről a szándékokról, és semmilyen emberi oka nem volt arra, hogy lemondja az utazását. Isten azonban természetfeletti vezetést adott neki, és ennek eredményeként a probléma megoldódott. Ellenségeinek szándéka megghiúsult.

Saját életemben is éreztem már Isten sajátos útmutatását számos esetben. 1981-ben szolgálói engedélyt szereztem; a texasi Austinban lévő Texas Jogi Egyetemen szereztem diplomát; megházasodtam; a Mississipp-i állambeli Jacksonbe költöztem, ahol a Jackson Lelkimunkásképző főiskolán tanítottam. Miután feleségemmel együtt elköltöztünk Austinból, azt mondtam a feleségemnek, úgy érzem, egyszer még visszatérünk Austinba, hogy az Úrnak ott szolgáljunk. Az évek során imáinkban hordoztuk ezt a várost, és négy alkalommal is közel álltam hozzá, hogy szolgálati tisztséget töltssek be ott: hogy beindítsak egy kisegítői munkát, hogy legyek pásztori asszisztens, és hogy pásztorra legyek két különböző gyülekezetnek. 1986-ban komolyan fontolóra vettük egy új gyülekezet alapítását Austinban, és tanácskoztunk erről a családdal, barátokkal, lelki vezetőkkal, a helyi presbiterrel, és a kerületi szuperintendánssal. Minden emberi jel bátorított minket, mégsem éreztünk biztos indítást az Úrtól, ezért nem vágtunk bele.

1991-ben erősödött bennünk a szándék. Ismét imában kerestünk tanácsot, és gyűjteni kezdtük a szükséges információkat. Ahogy feleségem és én együtt imádkoztunk december 31-én,

Isten Lelke leszállt ránk. Kértem Istent, hogy teljesítse be éltünkben a Róma 8,26 Igéit: „Mert azt, amit kérünk kell, amint kellene, nem tudjuk; de maga a Lélek esedezik érettünk kimondhatatlan fohászkodásokkal.” Nyomban úgy éreztem, mintha egy nehéz súly telepedett volna a mellkasomra, szinte fullasztó volt. Elkezdtem zokogni, és erőteljesen nyelveken szólni. Tudtuk, hogy Isten válaszolt az imánkra, és hamarosan megadja az útmutatást. Két nappal később, 1992 január 2-án ima közben a feleségemmel együtt a győzelem érzete kerített minket hatalmába, és megerősítést éreztünk arra, hogy nyomban készítsünk terveket egy új gyülekezet beindítására Austinban. Miután megkaptuk a jóváhagyást a kerületi gyűléstől, útnak indultunk.

### ***Isten természetfeletti útmutatást ad a megfelelő időben.***

Visszatekintve, az időzítés soha nem lehetett volna jobb. Anélkül, hogy ismertek volna minket, ugyanakkor költözött Austinba számos család, ugyanabba az épületbe, amelyet az új gyülekezet épületének is szántunk. A családok között volt olyan, amely betöltekezett Szent Lélekkel a karizmatikus mozgalomban, egy pedig imaalkalmakat tartott az otthonában. Az 1980-as évek végén Austin komoly gazdasági hanyatlástól szenvedett, de 1990 elején példátlan virágzásnak indult. Venni tudtunk házat és földet a gyülekezet számára, mielőtt az ingatlanok ára az égbe szökött volna. Két év alatt az ingatlanunk csaknem dupláját érte a vételárnak. Emberileg szólva nem számíthattunk erre, nem tervezhattuk vagy hangolhattuk össze így a dolgokat, sem sok más eseményt, hogy gyülekezetünket a jelenlegi növekedési és ébredési szintre emeljük, de Isten természetfeletti útmutatást adott nekünk a megfelelő időben.

### ***Az ismeret beszéde olyan természetfeletti ajándék, mely az isteni ismeret egy része egy bizonyos szükséghelyzetben***

## **AZ ISMERET (TUDOMÁNY) BESZÉDE**

Az I. Kor. 12-ben felsorolt második ajándék „a tudomány beszéde”, melyet a könnyebb érthetőség kedvéért az új fordítás szerinti „ismeret” beszédének nevezünk. A görög „ismeret” szó itt egy szótári alak, a *gnosis*. Az „ismeret” jelentése: „tájékozottsággal, tudomással bírni, vagy felfogni valamit tapasztalat vagy tanulmányozás által... összegezni vagy felölelni mindazt, ami észleltünk, felfedeztünk vagy megtanultunk.” Ez az ajándék magában foglalja az isteni ismeret közlését valakivel, aki nem tudhatná azt természetes eszközök által. Noha egy másik személy tudhatja, az érintett személy a Lélektől kapja az ismeretet.

A bölcsesség beszédéhez hasonlóan az ismeret „beszéde” sem jelenti Isten minden ismeretét, csak az isteni ismeret egy részét. Az I. Kor. 12-14. szövegéből és szövegösszefüggéséből úgy határozhatjuk meg az ismeret beszédét, mint *olyan természetfeletti ajándékot, mely az isteni ismeret egy része egy bizonyos szükséghelyzetben*.

Az Ap. Csel. 5,1-10 szolgálhat egy példát erre az ajándékra: „Egy ember azonban, névszerint Anániás, Safirával, az ő feleségével, eladá birtokát. És félre tőn az árából, feleségének is tudtával, és valami részét elvivén, az apostoloknak lábai elé letévé. Monda pedig Péter: Anániás, miért foglalta el a Sátán a szívedet, hogy megcsald a Szent Lelket, és a mezőnek árából félre tégy? Nemde megmaradva néked maradt volna meg, és eladva a te hatalmadban volt? Miért, hogy ezt a dolgot cselekedted a szívedben? Nem embereknek hazudtál, hanem Istennek.” Anániás e szavak hallatán a földre rogyott, és meghalt.... Úgy három órával később, megérkezett a felesége is, aki nem tudta, mi történt. Péter megkérdezte tőle: „Mondd meg nekem, vajjon ennyiért adtátok-e el a földet? Ő pedig monda: Igen, ennyiért. Péter pedig monda neki: Miért, hogy megegyeztetek, hogy az Úrnak lelkét megkísértsétek? Ímé a küszöbön vannak azoknak a lábaik, akik eltemették férjedet, és kivisznek téged. És azonnal összerogyott lábainál, és meghala.”

Isten itt csodálatosan kinyilatkoztatta Péter apostolnak azt a titkot, melyet csak Anániás és Safira tudott. Azt hazudták, hogy földjük teljes árát vitték el a gyülekezetbe, holott ténylegesen csak egy részét adományozták oda az összegnek. Noha hatalmukban állt, hogy megtartsanak valamennyit, vagy akár az egész összeget, vétkeztek azzal, hogy hazudtak a gyülekezetnek, és Isten felfedte ezt az igazságot Péter előtt. Miután Anániás meghalt, Isten kinyilatkoztatta Péternek, hogy Safira ugyanazon ítélet alá esik.

### ***Isten csodálatos módon kinyilatkoztatott Péter apostolnak egy titkot.***

Koreában anyám és két másik lelkimunkás egy távoli, tengerparti házhoz igyekezett, hogy imádkozzanak egy pásztorért, aki súlyos beteg volt. (Apámnak akkor épp egy fontos találkozón kellett részt vennie a Kulturális Ügyek és Oktatás Minisztériumában, ahová a misszionáriusi munkák elbírálása tartozott.) A lelkimunkások egy rövidebb utat választottak a rizsföldeken át, olyan ösvényt, melyet anyám nem ismert. Hamarosan sűrűn kezdett hullani a hó, mígnem szinte semmi látótávolság nem maradt. Kezdték belecsúszni az ösvény melletti öntözőárokba. Az út, amely amúgy negyvenöt percig tartott volna, két órája tartott már, és még mindig nem látszott a vége. A kis csoport teljesen elvesztette az irányt.

Anyám buzgó imádságba kezdett, és az Úr arra indította őt, hogy az ellenkező irányba induljon. Társai erősen tiltakoztak, mondván, hogy az az út a Sárga Tengerhez vezet, amely veszedelemes. Anyám ragaszkodott ahhoz, hogy Isten szólt hozzá, és abba az irányba indult. A többiek vonakodva követték. Újabb órai gyaloglás után megpillantották annak a falunak a főnyeit, ahová igyekeztek. A kezük olyannyira meg volt dermedve, hogy nem tudtak kopogni az ajtón, de biztonságban megérkeztek az ismeret beszédének köszönhetően.

Koreai tartózkodásuk során a szüleim angol nyelvű istentiszteleteket tartottak amerikai katonáknak, a teljes idejű missziós munkájuk mellett, melyet a koreaiak között végeztek. Egy napon egy katona és egy őrmester tizenéves fia jött el a házukhoz, hogy imádkozzanak velük. Ahogy beléptek az ajtón, Isten kinyilatkoztatta apámnak, hogy a katona homoszexuális. Egy személyes tanácsadáson a katona elismerte szüleimnek a homoszexualitását, és apám lépéseket tett annak érdekében, hogy ez a fiatalember ne maradjon kettesben más fiatalemberrel.

Egy evangélizációs alkalom végén, az egyik vasárnap este a Louisianabeli Hammondban, anyám erősen érezte, hogy valakinek határozott döntést kell hoznia azon az estén. Azt mondta a gyülekezetnek: Van itt valaki, aki nem hagyhatja el ezt a termet addig, míg nem beszélt Istennel. Érzem, hogy a szívemre terhelődött ez a dolog.” Néhány héttel később egy építőmunkás, aki részt vett az alkalmon, megsérült munka közben és meghalt.

### ***„Pontosan a szükségleteim szerint imádkoztál.”***

Egy másik alkalommal a Louisianabeli Gonzalesben anyám tanácsolásban részesített egy asszonyt, aki betöltekezett Szent Lélekkel, de továbbra is bűnös életet folytatott. Isten Lelke szállt anyámra, és kinyilatkoztatta, hogy valami súlyos dolog fog történni az asszonnyal, ha nem tér meg. Egy héten belül az asszony kórházba került megbénult karral és lábbal. Miután megtért a kórházi szobában, és teljesen odaszánta életét Istennek, Isten meggyógyította őt.

Számos esetben éreztem indítást sajátos kérésre, miközben emberekkel imádkoztam. Később többen is mondták: „Pontosan a szükségleteim szerint imádkoztál.”, noha nem volt emberi ismeretem róluk, vagy a helyzetükről. 1994-ben egy lelkigyakorlaton beszéltem lelkimunkásoknak és feleségeknek Pennsylvániában. Az Úr erőteljesen jelen volt az utolsó alkalmon, és elkezdtem imádkozni különböző emberekért. Ezek után a rangidős pásztor azt mondta: „Megfigyeltem, hogy egyenesen egy fiatal lelkimunkáshoz mentél a mi gyülekezetünkben, elhaladva mindenki más előtt, és rávetted a kezed. Ez a fiatalember nehéz időszak-

kal néz most szembe, és fontos döntést kell hoznia. A szavak, amelyekkel imádkoztál, pontosan az ő helyzetéhez illettek.”

1997-ben egy látogató, aki első alkalommal járt nálunk, sürgető szükséggel kereste fel a gyülekezetünket Austinban. A gyülekezet, amelybe járt, tanította a Szent Lélek keresztségét, de a legtöbb tagja nem részesült ebben az élményben. Az előző vasárnapon a pásztor és az egész gyülekezet imádkozott ezzel az asszonnyal, de ő nem érezte Isten erejét. Amikor eljött a mi gyülekezetünkbe, arra indított az Úr, hogy személyesen imádkozzam érte. Később azt mondta valakinek, aki meghívta őt: „Pontosan a szükségleteim szerint imádkozott, és Isten megérintett. Tudom, hogy Isten irányította az imáját.”

Miközben Austinban prédikáltam egy vasárnap reggelen, a prédikáció közepén éreztem, hogy azt kell mondanom: „Ha van valaki itt ma, aki nem tudja létezik-e Isten vagy sem, Isten kinyilatkoztatja magát neki, ha megkéri rá.” Egy számomra ismeretlen, első alkalommal nálunk járt látogató késve érkezett, éppen azelőtt, hogy ez a mondat elhangzott. Az istentisztelet után azt mondta nekem: „Egy hagyományos felekezetben nőttem fel, és tudom, hogyan kell használni az összes vallási kifejezést. Senkinek, még saját családomnak sincs sejtelve arról, amit most mondok neked, de én nem tudom, létezik-e Isten vagy sem. Gondolod, hogy valóban ki fogja nyilatkoztatni Magát nekem?” Azt mondtam neki, hogy máris elkezdte Magát kinyilatkoztatni, hiszen máris szólt neki az üzenetem által. Később személyes találkozása volt Istennel, megkeresztelkedett Jézus nevében, és betöltekezett Szent Lélekkel.

## A LELKEK MEGÍTÉLÉSE

Az I. Korinthus 12,10 a felsorolt ajándékok között megemlíti „a lelkek megítélését”. A másik két ajándékhoz hasonlóan, melyekről már szóltunk, ez is magában foglalja valaminek a felfedését Istentől, de nem Isten minden gondolatának kijelentését. Ez nem a megítélés általános ajándéka, hanem kifejezetten a lelkek megítélése.

A „megítélés” szó jelentése „éleslátás és helyes megkülönböztetés”. A helyes különbségtétel vagy meghatározás képességére utal, mint például az igazság megkülönböztetésére a hamistól. A lelkek megítélése tehát magában foglalja az éleslátást és a megkülönböztetést a lelkek tekintetében.

Három lehetséges forrása van a szellemi tevékenységnek: Isten és angyalai, az ördög és démonai, vagy az emberi lélek. A lelkek megítélésével képesek vagyunk megérteni, melyik áll egy bizonyos cselekvés mögött. Ez az ajándék ugyanakkor ismeretet nyújthat annak a léleknek a fajtájáról, mely bizonyos cselekvés mögött rejlik, mint például a bujaság, az irigység, vagy a kapzsiság. Ez az ismeret felbecsülhetetlen bizonyos helyzetek kezelésében vagy megválaszolásában. Összefoglalásképpen a lelkek megítélése olyan *természetfeletti ajándék, mellyel érzékelni lehet egy cselekvés szellemi indítékát, vagy hogy milyen lélek áll a tett mögött.*

***A lelkek megítélése olyan természetfeletti ajándék, mellyel érzékelni lehet egy cselekvés szellemi indítékát, vagy hogy milyen lélek áll a tett mögött.***

Figyelemre méltó példát látunk erre az ajándékra Pál filippibeli szolgálata során. „Lőn pedig, hogy mikor mentünk a könyörgésre, egy szolgálóleányka jöve előnkbe, kiben jövendőmondásnak lelke vala, ki az ő urinak nagy hasznot hajta jövendőmondásával. Ez követvén Pált és minket, kiált vala, mondván: Ezek az emberek a magasságos Istennek szolgálói, kik néktek az idvességnek útját hirdetik. Ezt pedig több napon át mívelte, Pál azonban megbosszankodván, és hátrafordulván monda a léleknek: Parancsolom néked a Jézus Krisztus nevében, hogy menj ki belőle. És kiméne abban az órában.” (Ap. Csel. 16,16-18).

Pál felismerte, hogy a lány démoni megszállottság alatt áll. Ha nem érzékelte volna az igazságot a leányról, elfogadhatta volna annak elismerését. De ha így történt volna, akkor az evangé-



lium üzenete démoni tevékenységgel társult volna, és így rontotta volna az evangélium hitelét az emberek szemében.

Az első missziói útján Barnabás és Pál találkozott egy Elimás nevű hamis prófétával, a Ciprus szigetén lévő Páfusban. Amikor bizonytságot tettek a római prokonzulnak, Elimás megpróbálta elfordítani azt az igazságtól. Pál azonban, „megtelvén Szent Lélekkel, szemeit reá vetve, Monda: Ó minden álnoksággal és minden gonoszsággal teljes ördögfi, minden igazságnak ellensége, nem szűnöl-e meg az Úrnak igaz útait elfordítani? Most azért íme az Úrnak keze van ellened, és vak leszel és nem látod a napot egy ideig. És azonnal homály és sötétség szálla reá; és kerengve keres vala vezetőket.” (Ap. Csel. 13,9-11). A lelkek megítélése által Pál felismerte a gonosz szándékát, és ennek a hamis prófétának a munkáját, és az ismeret beszéde által tudott Isten ítéletéről, mely hamarosan eléri ezt az embert. A Lélek ajándékainak köszönhetően a prokonzul hívővé lett.

***Az emberi bűn a bűnös emberi természet, emberi vágyak és emberi döntések elsődleges következménye.***

Fontos tudnunk, mikor van egy gonosz lélek munkában, de tévedés minden bűnt vagy helytelen cselekedetet gonosz lélek közvetlen munkájának tulajdonítani. Bár az ördög bűnre kísért minket és nagy előnyt szerez a helytelen döntések és cselekedetek által, az emberi bűn a bűnös emberi természet, emberi vágyak és emberi döntések elsődleges következménye. (Lásd 3,9-12; Jakab 1,14-15.) Sok probléma és hiba nem közvetlenül a gonosztól származik, hanem az emberi lélekből.

Például tegyük fel, hogy valaki megpróbál nyelveken szólni, magyarázni vagy prófétálni a gyülekezetben, de az istentisztelet vezetője felismeri, hogy szavai nem Istentől erednek. Ha egy gonosz lélek sugallja őket, szigorú irányítása alá kell vonni az istentiszteletet, és meg kell dorgálni a gonosz lelket. Másfelől lehetséges, hogy a szavak emberi buzgalomból származnak egy őszinte, de megfontolatlan kereszténytől. Ilyen esetben helyesebb finoman áttérni dicsőítésre vagy imára, és későbbi alkalomra inteni a képzetlen keresztényt. Ha a vezető túl keményen lép fel, szükségtelenül megbánthatja az őszinte személyt vagy másokat az istentiszteleten. A lelkek megítélése igen hasznos ilyen esetekben.

A Mississippi állambeli Jacksonban egy ember kijött imádkozni a szószékhez, és hamarosan elkezdett öklendezni, rugdalózni és rángatózni, mint a démontól megszállottak. Több férfi is köré gyűlt, hogy imádkozzon vele, lefogja őt, és megdorgálja a gonoszt. Úgy tűnt, semmi sem segít rajta. Végül a pásztor odalépett hozzá, és a fülébe súgott valamit. Az ember nyomban abbahagyta a rendbontó viselkedést, és elhagyta a gyülekezetet. A pásztor nem erőteljes dorgálást mondott a gonoszra Jézus nevében, hanem egyszerűen annyit közölt az emberrel: „Ha nem hagyja ezt abba, hívom a rendőrséget.” Felismerte, hogy a férfi csak jelenetet próbál rendezni és felhívni magára a figyelmet. Testi és nem démoni megnyilvánulás volt, és ennek megfelelően kellett kezelni.

Egy gyülekezetben, a Texasbeli Houstonban, egy asszony hirtelen felállt és nyelveken kezdett szólni az általam is látogatott istentiszteleten. A pásztor felismerte, hogy az asszonyt gonosz lélek indította. Nyomban így szólt: „Ülj le! Ez nem Istentől van!” Azután folytatta az istentiszteletet, mintha mi sem történt volna. A gyülekezet felismerte, hogy pásztor reagálása helyénvaló volt, és az istentisztelet helyes irányba folyt tovább. Ha a pásztor hagyta volna tovább szólni az asszonyt, vagy ha hagyta volna, hogy az ördög eltérítse szándékától, és hosszas konfrontációra készítse az asszonnyal, az istentisztelet megsínylette volna, és Isten célja nem teljesedett volna be.

Amikor szüleim otthoni missziósok voltak a Louisianabeli Hammondban, az egyik alkalom végén anyám imádkozott a bűnösökkel a szószéknél, miközben apám üdvözölte a látogatókat. Egy asszony elkezdett hangosan nyelveken szólni és a szószékhez indult. Eközben

apám is és anyám is felismerte, hogy az asszony gonosz lélek által szól. Minden jel nélkül mindketten az asszonyhoz indultak, hogy megakadályozzák a további zavart. Később megtudták, hogy az asszony nagyon bűnös életet él, és szégyent hozott a Szent Lélek igazi ajándékára megtévesztő kinyilatkoztatásaival. Hasonló kellemetlenség történt egy koreai ébredési istentiszteleten.

Utolsó éves voltam a koreai főiskolán, amikor a hegyekben túráztunk néhány osztálytársammal. Ahogy elhagytunk egy buddhista templomot a hegyen, találkoztunk egy férfivel és egy idősebb asszonnyal, akik imádatra igyekeztek oda. A férfi épp verte az asszonyt, de amikor megpillantott minket, abbahagyta, és az asszony elmenekült tőle. Mivel az osztálytársaim közül néhány leány lemaradt kissé, elhatároztam, hogy megvárom őket, nehogy ez a férfi zaklatásukra legyen. Miközben némi távolságból figyeltem a férfit, éreztem benne egy gonosz lelket, és úgy véltem, rám támadhat. Egyenesen rászégeztem a tekintetem, és csendesen azt kezdtem mondani angolul: „Megdorgállak téged Jézus nevében.” Noha valószínűleg nem hallott engem és bizonyára nem beszélt angolul, a férfi hirtelen így szólt angolul: „Gyűlölöm a tekintetedet! Gyűlölöm a tekintetedet!” Közelebb azonban nem jött, és minden osztálytársam biztonsággal haladt tovább. Hiszem, hogy a bennem lévő Isten Lelke tartotta vissza őt, és ezt az ellenállást érezte.

Egy asszony az austini gyülekezetünkől krónikus depressziótól szenvedett, mely aláásta istenhitét. Hosszas erőfeszítésbe került, míg meg tudtuk őt győzni arról, hogy Isten szereti őt, hogy betöltekezhet Szent Lélekkel. Egy év múltán valóban betöltekezett Szent Lélekkel. Később azonban visszacsúszott a depresszív állapotba, és kétségbe vonta, hogy valaha is betöltekezett Szent Lélekkel. Még abban is kételkedett, hogy valaha érezte Isten jelenlétét, noha számos alkalommal tapasztalta annak drámai fizikai megnyilvánulását, amikor reszketett és a földre esett Isten ereje alatt. Elmaradt a gyülekezetből, de én meggyőztem őt, hogy még jöjjön el egy utolsó, sajátos alkalom-sorozatra. A gyülekezetben az evangélista megszólította, és kijelentette, hogy a depresszió lelke zavarja őt, majd imádkozott a szabadulásáért. Aznap este az asszony győzedelmeskedett, és leírhatatlan örömmel kezdett szaladgálni fel alá a folyosókon, miközben átszellemülten dicsérte Istent. Attól kezdve hűségesen látogatta a gyülekezetet, boldogan dicsőítette az Urat, és eltökélte, hogy megőrzi győzelmét.

Egy börtönmisszió istentiszteletén az austini gyülekezetünk két lelkimunkása imádkozott egy rabért, aki keresni kezdte Istent. Egymástól függetlenül mindkét lelkimunkás felismerte, hogy a rab a homoszexualitás lelkével küzd. Kis idő múltán a férfi azt mondta az egyik lelkimunkásnak, hogy szabadulásra van szüksége, de nem árulta el, mi a problémája. Akkor az egyik lelkimunkás megkérdezte, hogy a homoszexualitásból akar-e szabadulni, ő pedig igent mondott. Miután imádkoztak, látható változás következett be az arcvonásain, és elkezdett nyelveken szólni, ahogy a Lélek adta szólnia. Később bizonyosságot tett arról, hogy Isten megszabadította őt a homoszexuális vágyaktól.

## **Összefoglalás**

Mint minden természetfeletti ajándék, a kijelentés ajándékai is elérhetőek minden Lélekkel betöltött hívő számára. A döntés, a sürgető szükség vagy válság idején mindannyiunknak hívünk kell az Urat, hogy ajándékozzon meg minket természetfeletti bölcsességgel, ismerettel, vagy a lelkek megítélésével, ahogy az alkalom kívánja.

### ***A kijelentés ajándékai elérhetőek minden Lélekkel betöltött hívő számára.***

Természetüknél fogva ezeket az ajándékokat a legértékesebbnek tekinthetjük a lelki vezetés szempontjából. Isten gyakran ad a pásztornak természetfeletti útmutatást a nehéz dönté-

sekhez, természetfeletti ismeretet a rejtett problémákról a gyülekezeten belül, megkülönböztetési képességet az olyan lélek felismerésére, amely akadályozza a szolgálatát.

A három ajándék, melyet vizsgáltunk, szoros kapcsolatban áll egymással, és bizonyos mértékig átfedik egymást. Egy bizonyos példát az egyik személy más ajándék működéseként magyarázhat, mint másvalaki, aki ugyanazt az ajándékot másik ajándéknak tarthatja. Függetlenül pontos besorolásuktól, mindannyian a Szent Lélek munkájának tekinthetjük azokat.

Ahogy a 2. fejezetben már kifejtettük, a kijelentés ajándékai természetfeletti, de mindegyiknek megvan az ellenpárja a mindennapi természetes és lelki életben. Mindenki, még a bűnösök is rendelkeznek földi bölcsességgel, ismerettel és megkülönböztető képességgel. Továbbá minden keresztény törekedhet, és törekednie is kell lelki bölcsességre, ismeretre és megkülönböztető képességre. E két szint mellett azonban létezik a bölcsesség beszédének, az ismeret beszédének és a lelkek megítélésének természetfeletti ajándéka, mely a szükség különleges idején működik. Ahhoz, hogy Isten szándéka szerint működjön, és megghiúsítsa a Sátán mesterkedéseit, az egyháznak ma is szüksége van ezeknek az ajándékoknak a működésére.

## Nyolcadik fejezet

### HIT ÉS CSODÁK

A következő három ajándék, melyet vizsgálunk az *erő ajándékai közé* tartoznak – a hit, a gyógyítás, és a csodatévő erők (I. Kor. 12,9-10). Azért használjuk ezt a megnevezést, mert ezek az ajándékok az Isten erejének látható megnyilvánulásai.

Ezek az ajándékok gyakran egymással szoros kapcsolatban működnek. Például a hit ajándéka a csodatévő erők működéséhez vezethet.

#### HIT

A hit jelentése: bizalom, elfogadás kézzel fogható bizonyíték nélkül, és elkötelezettség. Isten minden gyermeke rendelkezik megmentő hittel, és naponta hit által él (Róma 1,16-17). Emellett minden kereszténynek meg kell teremnie a hitet vagy hűséget, mint a Lélek gyümölcsét (Galata 5,22). Az I. Kor. 12. azonban a hit természetfeletti ajándékáról szól, amely túllép az üdvösséghez és a keresztény élethez szükséges hit szintjén. Noha bárki gyakorolhatja, és gyakorolnia is kell az Istenbe vetett hitet egy folyamatos alapon, a hit ajándéka a hit egy rendkívüli mértéke az egyén számára egy sajátos helyzetben.

***A hit ajándéka természetfeletti képességet adományoz az Istenben való bizalomhoz, vagy ösztönöz az Istenbe vetett bizalomra egy bizonyos szükséghelyzetben vagy körülményben.***

A hit ajándéka tehát *természetfeletti képességet adományoz az Istenben való bizalomhoz, vagy ösztönöz az Istenbe vetett bizalomra egy bizonyos szükséghelyzetben vagy körülményben.* Gyakran válaszként érkezik egy próbatételhez vagy válsághelyzethez, mellyel nem tudna megbirkózni az egyén, ha Isten nem részesítené különleges hitben, mellyel a körülmények ellenére győzedelmeskedni tud. Ez lehet olyan helyzet, melyből nyilvánvalóan nincs menekvés, de Isten olyan hitet ad, mely hegyeket mozdít el.

Amikor Pál hajótörést szenvedett az Ap. Csel. 27. beszámolójában, a tengerészek elvesztették a reményt az életben maradásra. Pálnak azonban megjelent egy angyal, és biztosította arról, hogy Isten megszabadítja őt és utastársait. Az Ap. Csel. 27,25-ben Pál magabiztosan így szól hozzájuk: „Annakokáért jó reménységben legyetek, férfiak! Mert hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, amint nékem megmondatott.” Noha semmilyen emberi indok nem volt a reménységre, Isten megadta Pálnak a képességet arra, hogy hinni tudjon a megőrzésükben és megmenekülésükben egy reménytelen helyzetben, nem csupán önmagáért, de a fedélzeten lévő hitetlenekért is.

Ilyen esetben Isten gyermeke, aki be van töltkezve Szent Lélekkel, mindamellett gondolhatja, hogy a katasztrófa be fog következni. Lehet valakinek teljes bizalma Istenben, és mégis következtethet arra, hogy élete a végéhez érkezett. Valóban ez lenne az egyetlen logikus következtetés az adott helyzetben, Más szavakkal az üdvösséghez és a keresztény élethez szükséges hit nem eredményez automatikusan egy csodálatos megmenekülésben való hitet.

A hit ajándéka akkor is működhet, ha nem következik csodálatos megmenekülés. István „hittel és Szent Lélekkel teljes férfiú” volt (Ap. Csel. 6,5), és rendkívüli hitről tett bizonyosságot, amikor halálra követték, olyan hitről, mely túllép az átlagos emberi képességnél. Félelem, harag, keserűség vagy fájdalom mutatása helyett bátran, és megbocsátó krisztusi lelkülettel nézett szembe a mártírhalállal, melyre a Szent Lélek tette képessé. „Mivel pedig teljes vala Szent Lélekkel, a mennybe függesztvén szemeit, látá Istennek dicsőségét, és Jézust állani az

Istennek jobbjá felől... Térdre esvén pedig, nagy fennszóval kiálta: Uram, ne tulajdonítsd nekik e bűnt! És ezt mondván elaluvék” (Ap. Csel. 7,55; 60).

1978-ban az egyik unokatestvérem, aki igehirdető volt, huszonnégy éves korában meghalt egy tragikus balesetben, Alabamában. Egy prédikátor barátja lőtte le őt véletlenül, miközben együtt vadásztak. Nagybátyám, a meglőtt fiatalember atyja, öt évvel korábban vesztette el feleségét, aki rákban halt meg; az asszony a negyvenes éveiben járt. A barát, aki véletlenül lelőtte az unokatestvéreket, eljött a halottas házhoz, ahol az elhunyt fel volt ravatalozva, de értetlenül vonakodott bemenni a családhoz.

Amikor a nagybátyám megtudta, hogy eljött, ragaszkodott hozzá, hogy találkozzanak. Bár maga is mély gyásztól szenvedett, szolgált a fiatalember felé, lényegében ezt mondván neki: „Ne gyötörd magad a bűntudattal. A Sátán fel akarja használni ezt az esetet arra, hogy lerombolja szolgálatodat, de tovább kell lépned. Végezd az Úr munkáját, amelyre elhívott téged, és segíts beteljesíteni a fiam befejezetlen munkáját. Isten megakadályozhatta volna csodálatos módon ezt a balesetet, de nem tette, és nekünk el kell fogadnunk azt, ami történt. Megbocsátom, hogy hibáztál. Most mindent Isten kezébe kell helyeznünk.” Azután együtt imádkoztak, könnyeztek és nyelveken szóltak. Biztos, hogy a hit ajándéka tette képessé a nagybátyámat arra, hogy ilyen krisztusi lelkülettel viselkedjen a súlyos körülmények ellenére.

1980-ban, a koreai gyülekezetben a bibliaiskola sürgető szükséghelyzetbe került. A szüleim különleges engedélyt kaptak a Külföldi Missziók Tanácsától, hogy utazzanak Amerikába a szükséges alapok előteremtése végett, bár a szokásos szabadságuk ideje még nem jött el. Három hónapi utazás után még mindig nem rendelkeztek a szükséges összeggel. Egy este elmentek a Louisianabeli éves sátoros találkozóra, és leültek hátul a sátorban. A prédikáció közepén az esti igehirdető érezte, hogy félbe kell hagynia a beszédet, és felajánlást tett a szükségük betöltésére. Kivett egy csekket a zsebéből annak a teherautónak a vételárával, melyet aznap adott el, és odaadta a bibliaiskola javára.

Az áldozatkészség lelke suhant végig a gyülekezeten, és az emberek előre özönlöttek áldozatos adományaikkal, készpénzzel, magnetofonokkal, órákkal, gyűrűkkel és kabátokkal. Tíz perc alatt a gyülekezett összeadott ötvenötezer dollárt, amely elegendő volt a szükség betöltésére. Ez a felajánlás több volt, mint emberi nagylelkűség; ez isteni sugalmazás volt. Egy rendkívüli hit lelke indult el a pásztorban, és árasztotta el a gyülekezetet, ahogy felülmúlva önmagukat engedték Istent munkálkodni rajtuk keresztül, hogy betölthesse célját.

### ***Egy rendkívüli hit lelke indult el a pásztorban, és árasztotta el a gyülekezetet.***

Amikor a Jackson Lelkimunkásképző Főiskolán voltam tanító és adminisztrátor, alkalmaztunk egy független baptista lelkimunkást, aki nem sokkal azelőtt keresztkelkedett meg Jézus Krisztus nevében, és töltekezett be Szent Lélekkel. Afro-Amerikai volt, és sokféle szállal kötődött a fekete vallási közösséghez. Erősen a szívében volt, hogy lássa barátait és társait ugyanabban az üzenetben és élményben részesülni, mely az ő életét megváltoztatta. 1985-ben együtt tervet kovácsoltunk, hogy elérjük őket. Mivel sok lelkimunkást ismert, akik teológiai képzést szerettek volna, de nem volt lehetőségük rá, elhatároztuk, hogy felajánlunk egy esti képzést „Az Apostolok cselekedeteinek teológiája” címmel. Körülbelül húsz prédikátor és diakónus jelentkezett. Rajtunk kívül, akik a szemesztert szerveztük, mások is voltak, akik már megkeresztelkedtek Szent Lélekkel, de a legtöbben még nem.

Elkezdtém az Ap. Csel. 1. magyarázatát, és tanítottam a megtérést, a vízkeresztséget Jézus nevében, a Szent Lélek keresztséget, a nyelveken szólást, és így tovább. A negyedik lecke végén úgy éreztem, az idő megérett arra, hogy Isten különleges módon működjön. Elismertem hallgatóim korábbi élményét Istennel, de ösztönöztem őket arra, hogy siessenek átvenni mindent, amit Isten tartogat a számukra. Megmagyaráztam nekik, hogy ennek egyetlen módja, ha nem a múltban bekövetkezett dolgokban bíznak, hanem alázattal, megtéréssel és meghódolás-

sal közelednek Istenhez. Megkértem, hogy mindazok, akik akarják a Lélek teljességét, és akik apostoli szolgálatot szeretnének, álljanak fel, és lépjenek előre. Azután azt mondtam nekik, hogy vallják meg a bűneiket Istennek, és vessék életüket egészen az akarata alá. Miután ezt megtették, elkezdtek dicsőíteni Istent, és hálát adni Neki ígéreteiért. Dicsőítésük volt a jel, hogy készen állnak a Szent Lélek befogadására, és én rájuk vettem a kezem az Apostolok cselekedeteinek példái szerint. Ebben a pillanatban eljutottak arra a pontra, hogy hittek Istenben a Szent Lélek keresztségért.

### ***Természetfeletti hit járta át a termet.***

Ahogy ezt az egyszerű tervet követtük, hit ébredt a hallgatókban, és Isten ereje leszállt. Senki sem mondta a tanulóknak, hogy órákat, napokat, heteket vagy hónapokat várakozzanak, vagy hogy sok alkalommal kell keresniük az Urat, mielőtt a Szent Lélek eljön. Csak azt tudták, amit megmutattam nekik a Bibliában. Mindannyian imádkozni kezdtünk, és úgy tizenöt percen belül öt prédikátor és diakónus vette a Szent Lelket a nyelveken szólás kezdeti jelével. Természetfeletti hit járta át a termet, munkálkodva a Lélekkel betöltött tagokban, és ösztönözve a többieket, hogy vegyék át saját személyes Pünkösdjüket.

### **CSODATÉVŐ ERŐK**

A csoda „olyan esemény, mely megmagyarázhatatlan a természet törvényeivel, tehát természetfeletti eredete van, vagy Isten cselekvéséből származik”. Rendkívüli, szokatlan jelenség, mely felfüggeszti, vagy felülmúlja a természet törvényeit, ahogy ismerjük őket. Magába foglalja Isten közvetlen beavatkozását. Természetesen Isten számára minden lehetséges, és ami a szemünkben csoda, az Ő számára normális jelenség. Isten a teremtő, és mint ilyen, munkálkodhat oly módon, mely számunkra lehetetlen.

#### ***A csodatévő erők Isten természetfeletti beavatkozásai, melyek felülmúlják a természet törvényeit egy bizonyos helyzetben, és egy emberi edény által, vagy azzal együtt működik.***

Általános értelemben minden írára adott válasz, minden lelki ajándék, és minden isteni gyógyulás csoda. (Példaként lásd Ap. Csel. 19,11-12.) Mindemellett az I. Kor. 12. úgy említi felsorolásában a „csodatévő erőket”, mint sajátos ajándékot, különválasztva a többitől, a gyógyítástól is. Az „erők” szó (görögül *energema*) Isten különleges működésére utal, és mivel a „csodatévő erők” egy ajándék valaki „számára”, ezt azt jelzi, hogy ez a működés Krisztus testének egy eszköze, egy tagja által, vagy azzal együtt megy végbe. Isten tehet csodákat a bűnösök életében, de a csodatévő erők ajándéka Isten cselekvését jelenti egyházán keresztül. Röviden, a csodatévő erők *Isten természetfeletti beavatkozásai, melyek felülmúlják a természet törvényeit egy bizonyos helyzetben, és egy emberi edény által, vagy azzal együtt működik.*

Az újszövetségi egyház számos esetben élt a csodatévő erők ajándékával. A Lélek elragadta Filepet a Gázai sivatagból Azótusba (Ap. Csel. 8,39-40). Egy angyal csodálatosan szabadította ki Pétert a börtönből, amikor a gyülekezet imádkozott érte (Ap. Csel. 12,5-11). Démónokat űztek ki megszállott emberekből (Ap. Csel. 8,6-7; 19,11-12). Egy fiatalember, akit Eutikhusnak hívtak, álomba merült Pál későbe nyúló prédikációja alatt, lezuhant három emeletnyi magasból, kitornte a nyakát és meghalt. Miután azonban Pál személyesen szolgált felé, feltámadt a halálból (Ap. Csel. 20,9-12). Ez az eset még inkább csoda volt, mint a betegek vagy a nyomorékok gyógyulása, mert ez a feltámadás és a természetes életbe való visszatérés csodája volt. Hasonló módon, Isten feltámasztotta Tábitát (Dorkást) a halálból Péter imádságára (Ap. Csel. 9,36-42) Pál csodálatos védekezést élvezett a mérges kígyó harapásától (Ap. Csel. 28,3-6).

Néhány csoda csak azoknak nyilvánvaló, akik hisznek, míg a hitetlenek természetes magyarázatot adnak rá, esetleg a szerencsének vagy a véletlennek tulajdonítják. Más csodák azonban felülmúlnak minden ésszerű magyarázatot.

Lényegénél fogva a csodák rendkívüli és kivételes események. Mint minden lelki ajándéknak, a csodatévő erőnek a működését is elvárhatjuk, de nem szabad azt hinnünk, hogy egész életünket befolyásolhatjuk ezzel az ajándékkal. Például a Fileppel történt csoda ellenére, az apostolok nem tekintették a Lelket a helyváltoztatás hétköznapi eszközének. A legtöbb első századi keresztény, akit börtönbe vetettek, nem szabadult ki csodálatos módon a börtönéből, és a legtöbb, aki meghalt, nem támadt fel.

Néhány ember napjainkban elvárja Istentől, hogy csodálatos módon gondoskodjék minden szükségletéről, de ugyanakkor van evilági terve is a mindennapi életére, melyben szerepel a kemény munka, a jó sáfárság, a tized és adományok adása. Az általános alapelv ez: „ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék.” (II. Tessz. 3,10). Vannak, akik irigylük mások házáat és autóját, de nem veszik észre, hogy míg Isten az, Aki megáldotta a javak tulajdonosát, sok esetben ezek a javak több éves kemény munkának, önfegyelemnek, mértékletességnek takarékoskodásnak és tervezésnek az eredménye.

Bízunk kell Istenben, hogy gondoskodik szükségleteinkről, számítva az imáinkra adott válaszokra és a csodatévő erőkre, de nem hanyagolhatjuk el mindennapi felelősségünket, hogy megfontoltan tevékenykedjünk a természet, a társadalom és a gazdaság törvényeinek megfelelően. Nem mutathatunk hitet tétlenséggel, hanem csak tettek által – megtéve mindent, amit tehetünk, és mindent, amiről tudjuk, hogy meg kell tennünk.

A csodák a korai egyházban nem csupán valódi szükségleteket töltöttek be, de különösen hatékonyak voltak az evangélium terjesztésében. (Lásd Ap. Csel. 9,42.) Isten ma is rendelkezésünkre bocsátja a csodákat, mint az igazság terjesztésének és az egyház megerősítésének hatékony eszközeit.

Amikor 1981-ben elkezdtem a munkámat a Jackson Lelkimunkásképző Főiskolán, az iskola éppen egy nyomasztó adminisztrációs változáson ment át, és lelki, gazdasági válságban volt. A következő négy évben Isten segített újra megemelni az igen alacsony 163 fős beiratkozási létszámot 292-re. Emberileg szólva azonban az iskola fennmaradása az első néhány évfolyam során még kétséges volt. Valóban, volt egy pont, amikor az elnök titokban tárgyalásokba bocsátkozott az épület eladásáról egy másik csoporttal. Ezidő alatt sokan imádkoztak Istenhez, hogy töltsse be a szükségleteket.

Éppen mielőtt az elnök a találkozóra indult a lehetséges vevőkkel, egy metodista férfi a közeli szomszédságból bejött az irodámba. Tizedet akart fizetni egy jelentős építkezési beruházásból származó, nagy összegű jövedelemből. Új házába költözött másik városba, de képtelen volt eladni a régi házáat, így azzal az elgondolással jött hozzánk, hogy a házáat ajánlja fel tizedként. Az ő egyházának nem volt szüksége parókiára, de ahogy az úton haladt, az autóból meglátta a mi iskolánkat, és úgy vélte, nekünk szükségünk lehet a felajánlására. Néhány percnyi előzetes beszélgetés után felajánlotta a házáat az iskolánk számára.

Beszéltem az alelnökünkkel, és megszerveztem, hogy találkozzon a ház tulajdonosával, és tekintse meg a házat. Útközben a tulajdonos csak úgy mellékesen érdeklődött a gyülekezetünk hovatartozása felől. Az alelnök elmondta neki, hogy pünkösdi gyülekezet vagyunk, de annak érdekében, hogy jó összhangot teremtsen az adományozóval, hozzátette, hogy sokkal inkább hasonlítunk a régi metodistákhoz. A férfi azt válaszolta, hogy ő egy modern metodista, de nem vonta vissza az ajánlatát. Az ingatlan hivatalos átírásánál, az aláíráskor a felesége megjegyezte, hogy nem tudja, mi indította a férjét a házuk adományként való felajánlására.

A mi szemünkben a férfi ajándéka Istentől jött csoda volt, a számos imánkra való válaszul. Miután eladtuk a házat és kifizettük a fennmaradt adósságot, az iskola kb. hatvanezer dollárhoz jutott. Ez az adomány nem csak a sürgető anyagi szükségletet töltötte be, hanem határozott bátorítást és megerősítést is nyújtott egy válságos időben.

### *Az ajándéka Istentől jött csoda volt.*

1988-ban a Kelet-Európai missziósunk felkért, hogy csatlakozzam hozzá Bulgáriába, amely akkor kemény kommunista uralom alatt állt, és vezessek le egy összejövetelt, melyet az Egyesült Pünkösdi Egyház támogatott. Missziósunk nemrégiben került kapcsolatba az illegálisan ténykedő hívőknek egy népes csoportjával, akik betöltek Szent Lélekkel, és akiket érdekelt a mi tanításunk. Ausztriából utaztunk Jugoszlávián keresztül, és az „Isten teljessége” című könyvem egy bolgár nyelvre fordított kéziratát vittük magunkkal. A hátsó ülésre tettük egy csomag alá, és reménykedtünk, hogy a határőrök turistáknak tekintenek bennünket, és nem kutatnak át minket nagyon alaposan. Tudtuk, hogy egy aprólékos kutatás során biztosan előkerülne a kézirat, és minél gondosabban rejtjük el azt, annál terhelőbbnek fog látszani, ha megtalálják. Ha azt állapítják meg, hogy szándékosan próbáltunk átcsempészni valami csempészárt, a következmények súlyosak lehetnek a számunkra.

Amikor a határhoz érkeztünk, a határőrök vezetője kiválasztotta kocsinkat különleges átvizsgálásra. Be kellett hajtanunk egy garázsba, ahol a határőr átvizsgálta az autónkat elől hátul, a motorháztető alatt, az alváz alatt. Kikérdezett egy National Geographic újság felől, melyet úti olvasmányként vittem magammal. Annyira érdekelte ez az ártalmatlan magazin, hogy megrémültem, mit fog szólni, ha felfedezi a nyíltan vallási anyagot, amely nálunk van. Csendesen imádkoztam magamban, közben pedig barátságosan mosolyogtam. Az őr folytatta a kutatást, de nem vette észre a kéziratot, és a keze átsiklott fölötte. Teljesen láthatóan hevert az ülésen, jól olvashatóan a bolgár nyelvű címmel, mégsem fedezte fel az őt. Úgy egy órányi kutatás után, intett a kezével, hogy mehetünk. Tudtuk, hogy Isten oltalmazott meg minket egy csoda által.

### *Tudtuk, hogy Isten oltalmazott meg minket egy csoda által.*

A feleségemmel és két fiammal utaztunk kisbuszunkkal Austinból St. Louisba 1990 decemberében. Oklahomában jegesedésre futottunk az országúton, és lelassítottam a kocsit. Sajnos a mögöttünk jövő kamion továbbra is nagy sebességgel haladt, megelőzött minket, és hirtelen megcsúszott előttünk, miközben el akarta kerülni az ütközést egy másik, vontatós kamionnal, mely éppen jobbra-balra kezdett csúszkálni az úton. Vártam a fékezéssel az utolsó pillanatig.

Amint fékeztem, elvesztettem az uralmat a kisbusz fölött, és tudtuk, hogy az ütközés mindjárt bekövetkezik. A feleségem felkiáltott: „Jézus!” Abban a pillanatban az előttünk lévő kamion megfarolt, lecsúszott az útról, és megállt, anélkül hogy bárkinek nekiütközött vagy sérülést okozott volna. Visszanyertem az uralmat a kisbusz fölött, és tovább haladtunk, dicsőítve Istent az oltalmáért. Szó szerint néhány centiméterre voltunk egy súlyos karamboltól.

Eközben anyósom Austinban hallott az időjárás viszonyokról azon a vidéken, amerre járunk, és nagyon aggódott. Buzgó szívvel imádkozott, mígnem Isten adott neki egy látomást a kisbuszunkról, amely egy angyal őrizete alatt halad. Látomása önmagában is csoda volt, és megerősített minket abban, hogy Isten tett csodát a védelmünkre a szükség pillanatában.

1995 októberében az austini gyülekezetünkben egy imaalkalmon Isten nyelveken és magyarán szólt hozzánk egy válságos időszakban, és azt ígérte, hogy hamarosan látunk egy csodát. Öt nappal később egy missziós alkalmon a feleségem nagyapja hanyatt borult a székében, és elvesztette az eszméletét. Megszűnt a légzése, elfehéredett, és nem volt pulzusa. A teste ernyedett volt, az álla leesett a szeme fennakadt, és hideg verejték lepte el a bőrét. Köré gyűltünk, és Jézus nevét kezdtük hívni segítségül.



Először semmi sem történt, de ahogy folytattuk az imádságot, felköhögött, és ismét lélegezni kezdett. Mire a mentők megérkeztek, már eszméletén volt, és tréfálkozott, a színe visszatért, és a vérnyomása és a többi életjelenségek a normális értéket mutatták.

Alapos kórházi vizsgálat után a doktorok nem találtak agyvérzésre, szívrohamra vagy más életet fenyegető problémára utaló jelet, de felfedeztek egy kilencvenkilenc százalékos elzáródást a nyaki artériában, és azonnali műtétre volt szükség. Mialatt a kórházban volt, enyhe agyvérzésen esett át, amelyből javarészt felépült.

Mivel az orvosok nem találtak semmilyen betegséget, arra az álláspontra jutottak, a nagypapa pusztán elájult a gyülekezetben. Mi azonban, akik ott voltunk, meg voltunk győződve arról, hogy eljutott a halál állapotába, valószínűleg egy súlyos agyvérzés következtében, de az Úr csodálatosan közbelépett, feltartóztatta és visszafordította az agyvérzést, és feltámasztotta a nagypapát a halálból.

## Kilencedik fejezet

### A GYÓGYÍTÁS AJÁNDÉKA

A hit és a csodatévő erők mellett az erő ajándékai közé tartozik a „gyógyítás ajándéka” (Károli) vagy a „gyógyítások kegyelmi ajándékai” (új ford.) (I. Korinthus 12,9). „Gyógyítani” azt jelenti „visszaállítani valakinek az egészségét vagy épségét; kúrálni;... helyreállítani; megjavítani;... visszaadni (valakinek) az egészségét.”

A legszélesebb értelemben a gyógyítás vonatkozhat fizikai, szellemi vagy lelki helyreállításra. A megtérés élményekor minden keresztény lelki gyógyulásban részesül, beleértve a bűnök bocsánatát, a kibékülést Istennel, és új lelki életet kap. Ahogy növekszik a kegyelemben, olyan pozitív érzelmi tulajdonságokat kezd kifejleszteni, mint szeretet, békesség öröm és önuralom, melyeket a Biblia a Lélek gyümölcseinek nevez (Gal. 5,22-23).

Az I. Kor. 12 azonban a gyógyítás különleges példájáról beszél, mely bizonyos egyéneknek adatik, de nem mindenkinek. Az utalás fizikai gyógyításra vonatkozik, és az értelmi állapot helyreállítására, a lelki és az érzelmi gyógyuláson túl, melyben minden kereszténynek részesülnie kell a Krisztusban való új élete részeként. A gyógyítás példái az evangéliumokban és az Apostolok cselekedeteiben ennek az értelmezésnek felelnek meg.

#### ***A gyógyítás ajándéka a természetfeletti kezelés vagy helyreállítás különféle módjait jelenti a betegségekből, sérülésekből és más rendellenességekből.***

Ez az egyetlen ajándék, amely többes számú formában van említve; a gyógyításnak valóban sok ajándéka van. A többes szám azt jelzi, hogy több különböző fajta gyógyítás létezik – egyaránt lehet különböző az állapot, amelyből a beteg meggyógyul, és lehetnek különböző módok, melyeken a gyógyulás végbemegy. Ezeket figyelembe véve úgy határozhatjuk meg a gyógyítás ajándékait, mint *a természetfeletti kezelés vagy helyreállítás különféle módjait a betegségekből, sérülésekből és más rendellenességekből.*

Számos esetet találunk a gyógyításra az újszövetségi egyházban, köztük a sánta ember meggyógyítását a templomnál; a sokaságét Jeruzsálemben; sok béna és sánta ember meggyógyítását Samariában; Társusi Saul meggyógyítását a vakságból; és a gutaütött ember, Énéas meggyógyítását Liddában (Ap. Csel. 3,1-8; 5,14-16; 8,7; 9,17-18; 32-34).

Sok csodálatos gyógyulás történt a szüleim életében és szolgálata során is. 1963-ban, amikor a szüleim Koreába készültek, súlyos autóbaleset érte őket, melyben több sérülést is szenvedtek. Apám mindkét karja eltört, és a jobb karjában lévő ideg megsérült. Hónapokig nem tudta mozgatni a jobb kezét, és az orvosok azt mondták neki, soha többé nem lesz képes használni. Az orvosok legnagyobb meglepetésére azonban egy este a gyülekezetben Isten teljesen meggyógyította apám kezét, és azonnal tökéletesen tudta használni.

A koreai Mokpóban egy ember béna karja és válla nyomban meggyógyult, amikor apám imádkozott érte. Szöulban egy asszony megszabadult olyan hangoktól, melyek folyamatosan káromló szavakat és átkokat súgtak az elméjébe, és egy tizenkét éves lány meggyógyult súlyos halláskárosodásából. Ott voltam mindegyik alkalmon, melyeken ezek történtek, és láttam a meggyógyult embereket. Egy sánta asszony tolószékkal érkezett egy alkalomra Szöul belvárosába, és meggyógyult; Láttam, amint boldogan megy keresztül a bérelt terem színpadán. Más jelentős azonnali gyógyulások is történtek Koreában, mint például egy süket ember meggyógyulása, egy tüdőbajos lány gyógyulása, aki egyik tüdejét már nem tudta használni, és a másikat is csak alig, és egy asszony gyógyulása, aki a mellrák végső stádiumából gyógyult meg.

1984-ben, egy vasárnap este Poplarville-ben (Mississippi) prédikáltam Jézus nevének erejéről. A hallgatóságból az egyik asszony tolószékből előjött, hogy imádkozzam érte. Agy-

vérzés következtében bénult meg, és az orvosai azt mondták, sohasem fog járni többé. Miközben imádkoztunk érte, lassan fölemelkedett a székéből némi segítséggel, és tett néhány tétova lépést. Nagyon örvendezett, noha ez csak a kezdet volt. Minden nap tovább javult az állapota, míg végül visszanyerte teljes járóképességét. Az orvos azt mondta a pásztorának: „Ez az asszony egy csoda.”

Amikor 1987-ben Magyarországon, Csetényben prédikáltam, valaki elhozott az istentiszteletra egy fiatal nőt, aki születésétől fogva értelmi fogyatékos volt. Amikor imádkoztunk érte, érezte Isten erejét, de nem történt látható változás az állapotában. Attól a naptól azonban javulni kezdett. Mire 1988-ban visszatértem oda, gyógyulása olyan drámaian előrehaladt, hogy a családja, amely hitetlen volt, csodának nevezte az esetet, és kereszténnyé lett.

### ***A családja, amely hitetlen volt, csodának nevezte az esetet, és kereszténnyé lett.***

Egy hétfői ébredési szemináriumon a jugoszláviai Petrovácbán, 1988-ban, imádkoztunk egy asszonyért a kórházban. Csodálatosan meggyógyult, eljött a gyülekezetbe, és betölte Szent Lélekkel abban a percben, amikor kezünket ráhelyeztük.

Egy imaalkalmon az austini gyülekezetünkben, 1995 októberében, Isten nyelveken és magyarázatban szólt hozzánk, és gyógyulást ígért. Azon az estén anyósom saját részére fogadta el ezt az ígéretet, és azonnal meggyógyult súlyos hátsérüléséből, melyet az autóbeleset során szenvedett két évvel korábban.

Egy Ázsiában szolgáló misszióunk megfertőződött a hepatitisz egyik gyógyíthatatlan, halálos vírusával, és kénytelen volt hazatérni. Az orvosok azt mondták neki, sohasem utazhat Ázsiába többé, és nem is lakhat ott. Néhány hónappal később, amikor eljött a gyülekezetünkbe, mi is és sokan mások imádkoztak a gyógyulásáért. Csodálatosképpen gyógyulni kezdett, helyreállt az egészsége, és pár hónap múlva az orvosai is megerősítették, hogy folytathatja a missziós munkáját.

1997-ben egy asszony látogatott el az austini gyülekezetünkbe, aki súlyos depresszióban szenvedett; komolyan tervezte, hogy öngyilkos lesz, és tett is lépéseket szándékának megvalósítására. Isten betöltötte őt Szent Lélekkel, meggyógyította depressziójából, és megszabadította az öngyilkossági gondolatoktól.

### ***Gyógyítás a kiengesztelésben***

A gyógyítás a legkiemelkedőbb a Bibliában sok más ajándék között, valószínűleg számos okból: láthatóbb, közvetlenebbül szolgálja a sürgető emberi szükségletet, és különösen hatékonyá teszi az evangélizációt. Szorosan összhangban van Isten üdvösség tervével, melyet Isten a bűn következményeinek visszafordítására tervezett. Egyaránt fizikai és szellemi lényeknek teremtett minket, és végső célja az, hogy megváltson minket fizikailag és szellemileg.

A Biblia valóban kijelenti, hogy Jézus Krisztus megvette gyógyulásunkat a Kiengesztelés részeként: „Pedig betegségeinket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá, és mi azt hittük, hogy ostromoztatik, verettetik és kínoztatik Istentől! És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg.” (Ésaiás 53,4-5).

Sokan érvelnek azzal, hogy ez a gyógyulás kizárólag szellemi, de Isten üdvössége az egész ember számára elérhető. A Máté 8,16-17 megmagyarázza, hogy a fizikai gyógyulás az Ésaiás 53,5 beteljesülése: „Az est beálltával pedig vivének hozzá sok ördögöset, és egy szóval kiűzé a tisztátalan lelkeket, és meggyógyít vala minden beteget; Hogy beteljesedjék, amit Ésaiás próféta mondott, így szólván: Ő vette el a mi erőtlenségünket, és ő hordozta a mi betegségünket.”

### ***Amit Jézus megtett a korai egyházért, megteszi a mai egyházért is.***

„Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz.” (Zsid. 13,8). Amit megtett a korai egyházért, megteszi a mai egyházért is. „Bizony, bizony mondom néktek: Aki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én atyámhoz megyek. És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt...” (János 14,12-14).

Amikor azt mondjuk, hogy a gyógyulás a Kiengesztelés része, arra gondolunk, hogy Krisztus halála, eltemetése és feltámadása gyógyulásunk alapja, csakúgy, ahogy üdvösségünk alapja is. Ez nem azt jelenti, hogy ha van hitünk a megmenekülésünkhöz, akkor automatikusan meggyógyulunk, vagy ha valaki nem gyógyul meg, akkor nincs is megváltva. Fel kell ismernünk, hogy a Kiengesztelés némely eredménye azonnali, míg mások csak a jövőben következnek be.

A jelen az üdvösség napja a bűnök bocsánatának és az újjászületésnek értelmében, és ebben mindenki azonnal részesülhet. De az üdvösség más aspektusai majd csak ezután következnek el. Még mindig várunk a testünk megváltására a megdicsőülés végső értelmében. (Lásd Róma 8,23; Fil. 3,20-21.) Míg egyes gyógyulások elérhetőek ebben az életben, a teljes gyógyulásban a feltámadás után részesülünk. Amit most nem kaptunk meg, majd megkapjuk akkor. De Krisztus áldozata az alapja mindannak, amit kapunk, mind most, mind az örökkévalóságban.

Ha megértjük, hogy a gyógyulás nem holmi szeszély által következik be, hanem Krisztus fizetett meg érte, teljes bizalommal imádkozhatunk gyógyulásért. Ki fogjuk fejteni az okokat, miért nem részesülünk mindig azonnali gyógyulásban, de ezek az okok nem tarthatnak minket vissza attól, hogy igényeljük Istentől ígéreteit. Úgy kell tekintenünk a gyógyulásra, mint Isten általános akarására, és nem szabad elveszítenünk a hitünket, ha az nem következik be abban a pillanatban és módon, ahogy mi várjuk. Még ha meghalunk is, míg a gyógyulásra várunk, nem szenvedtünk vereséget, hiszen megdicsőült, halhatatlan testet kapunk a feltámadáskor.

### **FOLYAMATOS GYÓGYULÁS**

A gyógyulás néha hirtelen következik be; néha fokozatos vagy folyamatos. Az emberi testnek van egy beépített, öngyógyító mechanizmusa. Amikor megvágjuk az ujjunkat, általában önmagától meggyógyul, ha tisztán tartjuk és védjük a sebet az elfertőződéstől. Mivel Isten a testünket az öngyógyítás csodálatos képességével teremtette meg, általános értelemben elmondhatjuk, hogy minden gyógyulás Istentől való. Egy sebész valójában nem gyógyítja meg a testet, hanem helyrehozza a problémát, és a test azután már magától meggyógyul. Hasonlóképpen Isten is egyszerűen eltávolítja azt, ami a test öngyógyulását akadályozza, így az vissza tud állni normális működéséhez. Ilyen esetekben a gyógyulás fokozatosan következik be, de ugyanúgy Istentől való.

#### ***Még a Bibliában is vannak olyan gyógyulások, amelyek fokozatosan következtek be.***

A gyógyulásról szóló legtöbb Bibliai feljegyzés azonnali gyógyulásról számol be, mert ezek az esetek a legnevezetesebbek, és biztos, hogy mi is számíthatunk ilyen eseményekre. Ennek ellenére még a Bibliában is vannak olyan gyógyulások, amelyek fokozatosan következtek be. Amikor a leprások Jézus kegyelméért fohászkodtak, Ő azt mondta nekik, mutassák meg magukat a papoknak, és mialatt úton voltak, meggyógyultak (Lukács 17,12-14). Bár a gyógyulásuk gyorsan következett be, az még nem volt nyilvánvaló, amikor kérték, vagy mialatt Jézussal voltak, később azonban nyilvánvalóvá vált.

Egyszer, amikor Jézus meggyógyított egy vak embert, másodszor is meg kellett érintenie azt (Márk 8,22-25). Az első érintés után az ember látta az embereket és fákat mozogni, de csak a második érintés után látott mindent tisztán. Talán azért volt szükség erre a folyamatra, hogy növelje az ember hitét. Bárhogyan is, ez az eset rámutat arra, hogy meggyógyulhat valaki részben, majd pedig további hittel és türelemmel kell lennie a teljes gyógyuláshoz.

A Biblia arról is beszámol, hogy néhány újszövetségi keresztény betegségtől szenvedett egy ideig, és nem nyert azonnali gyógyulást. Pál említést tesz egy ígehirdetőről, aki sokáig súlyos beteg volt: „De szükségesnek tartám, hogy Epafróditust, az én atyámfiát és munkatársamat és bajtársamat, néktek pedig követeteket és szükségemben áldozatot hozó szolgákat – hazaküldjem hozzátok; Mivelhogy vágyva vágyott mindnyájatok után, és gyötrődött amiatt, hogy meghallottátok, hogy ő beteg volt. Mert bizony beteg volt, halálhoz közel; de az Isten könyörült rajta, nem csak ő rajta pedig, hanem én rajtam is, hogy szomorúság ne jöjjön szomorúságomra.” (Filippi 2,25-27). Pál ugyancsak beszél egy másik beteg ígehirdetőről: „Erástus Korinthusban maradt; Trófimust pedig Milétumban hagytam betegen.” (II. Tim. 4,20).

***Van, aki részben gyógyul meg, majd pedig további hittel és türelemmel kell lennie a teljes gyógyuláshoz.***

Végül egy másik lelkimunkás, Timótheus krónikus betegségben szenvedett gyenge alkata miatt. Pál azt tanácsolta neki: „Ne légy tovább vízivó, hanem élj egy kevés borral, gyomrodra és gyakori gyengélkedésedre való tekintetből.” (I. Tim. 5,23). Kétségtelen, hogy Pál tápláló gyümölcslevet ajánlott Timótheusnak víz helyett, amely fertőző is lehetett. Bárhogyan is volt, Pál azt jelezte ezzel, hogy bár a keresztényeknek mindig Istenben kell bízniuk a gyógyulásuk és erejük tekintetében, be kell tartaniuk bizonyos alapelveket a megfelelő táplálkozásuk és az egészségük megőrzése érdekében.

Ezek az igeszakaszok nem hibáztatják a beteg hívőket a betegségük miatt, de rámutatnak, hogy nem szokatlan a keresztények számára, hogy megbetegedjenek. Még halandó testben vagyunk, és egy elbukott világban élünk, így nem vagyunk védettek a betegségektől, a megpróbáltatásoktól és a nyomorúságoktól a mindennapi életünk során. Nem kell úgy tekintenünk a betegségekre, mint vereségre, hanem mint a gyógyulás lehetőségére. Akár azonnali, akár fokozatos gyógyulásban van részünk, Istennek adunk dicsőséget. Ha szenvedünk a gyógyulásunkig, akkor türelmet, bizalmat és más leckéket tanulunk Istentől. Ha meghalunk hitben, ahogy mindenki meghal egy napon, (hacsak az elragadtatás nem történik meg előbb), akkor is vár ránk az örök jutalom.

## **AZ ORVOSOK ÉS A GYÓGYSZEREK SZEREPE**

Akár betegek vagyunk, akár egészségesek, Istenbe kell vetnünk a bizalmunkat. Ha betegek vagyunk, először is, mindenek előtt és folyamatosan Istenre kell néznünk gyógyulásunkért és szabadulásunkért. Nem szabad a hitünket doktorokba vagy gyógyszerekbe vetnünk Isten helyett, de nem teszünk rosszat, ha orvoshoz fordulunk, vagy gyógyszert szedünk. Pál úgy nevezte munkatársát, Lukácsot, hogy „a szeretett orvos”, és semmilyen elítélő megjegyzést nem fűzött a foglalkozásához (Kolossé 4,14).

Az orvosok számos fontos szolgálatot végeznek. Az egészségünk megőrzésére nevelnek minket olyan dolgokkal, mint a helyes táplálkozás, testmozgás és tisztálkodás, hogy elkerüljük a betegségeket és a fertőzéseket. Figyelmeztetnek minket a veszélyekre és a problémákra, amikor a testünk nem megfelelően működik, és segítenek visszaállítani arra az állapotra, amelyre Isten szánta. Tudásuk és szakértelmük végső forrása Isten, és a gyógyszerek, amiket használnak, gyógynövényekből, vitaminokból, ásványi anyagokból és más hasonló dolgokból

származnak, melyeket Isten teremtett a mi hasznunkra. Gyakori, hogy a gyógyszer egyszerűen csak olyasmit pótol, amit a test normális állapotában megtermel. Betegség idején imádkoznunk kell a gyógyulásunkért, de ha a teljes gyógyulás nem következik be azonnal, nincs semmi rossz abban, ha a test megsegítésére orvosokhoz fordulunk, gyógyszereket szedünk, gipszet, mankót vagy tolószéket használunk.

Természetesen gondosan kell értékelnünk minden orvosi kezelést, Isten akaratát és bölcsességét keresve mindenben. Társadalmunk túlzásba viszi a gyógyszerek használatát; a gondolkodás irányzata az, hogy minden problémára gyógyszert szednek. Nekünk azonban ügyelnünk kell a mennyiségre, a mellékhatásokra, és a különféle gyógykezelések és eljárások veszélyeire. Továbbá néhány fajta kezelés nem elfogadható Isten gyermeke számára. Egy orvos egyszer azt javasolta, hogy anyám vesse alá magát hipnózisnak a fájdalom megszüntetése érdekében, de ő elutasította ezt a lehetőséget, mivel úgy érezte, indokolatlan szintig alávetné értelmét egy hitetlen uralmának.

Az emberek néha úgy érzik, hogy Isten meggyógyította őket, és többé nincs szükségük gyógyszeres kezelésre. Ha Isten szólt hozzájuk, meg kell állniuk az Ő ígéretében. Továbbá, ha Isten meggyógyította őket, gyógyulásukról megerősítést tudnak szerezni az orvosoktól. El kell fogadniuk a gyógyulást Istentől, de nem kell félbeszakítaniuk a gyógyszeres kezelést a hitük bizonyítására, és így „kérniük” Istentől a gyógyulást.

### **Hit, amikor a szabadulás vagy a gyógyulás nem következik be**

Hitünknek magában Istenben kell nyugodnia, nem egy azonnali szabadulás vagy gyógyulás teológiájában. Isten néha nem olyan módon válaszol az imáinkra, ahogy azt mi szeretnénk vagy elvárnánk; mégis Benne kell bízunk. Jób megerősíti ezt: „Habár megöl engem, mégis benne bízom” (Jób 13,15; angol ford.). Isten nem a betegség vagy a viszontagság szerzője – az emberi faj bűne hozta be a világba ezeket a dolgokat – de Isten megengedi, hogy utunk során találkozunk velük.

### ***Hitünknek magában Istenben kell nyugodnia.***

Nem szabad elbátortalanodnunk, amikor próbatételek jönnek, hanem keresnünk kell azokban Isten akaratát. A Jakab 1,2-4 azt mondja: „Teljes örömmel tartsátok, atyámfiai, mikor különféle kísértésekbe estek. Tudván, hogy a ti hitetek megpróbáltatása kitartást szerez. A kitarásban pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek minden fogyatkozás nélkül.” Isten nem óv meg a megpróbáltatásoktól, de mindig megadja a kegyelmet, hogy megőrizzen és megszabadítson minket a próbatétel idején: „Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, aki nem hágy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.” (I. Kor. 10,13).

Isten néha csodálatosan megment minket a megpróbáltatástól, máskor azonban megengedi, hogy keresztülessünk rajta. Például amikor Heródes király letartóztatott két apostolt, Pétert és Jakabot, Isten csodálatosan megmentette Pétert a börtönből, de nem akadályozta meg Jakab lefejezését. Ugyanaz az egyház imádkozott mindkettőért. Nem hibáztathatjuk sem az egyházat, sem Jakabot a hit hiányáért, hanem fel kell ismernünk, hogy mindkét férfi hitben és Isten akaratára bízott volt, és halt meg.

Amikor Pált Jeruzsálemben letartóztatták, nem volt része a Péteréhez hasonló csodálatos szabadulásban, így ő igény tartott minden hivatalos védelemre és fellebbezésre. Megkeseredhetett volna, amiért Isten nem szabadította meg őt, vagy feladhatott volna minden kísérletet saját maga kiszabadítására azon az alapon, hogy nem kell Isten nyilvánvaló akaratát ellen küzdenie. Mindkét döntés azonban hibás lett volna. Isten akaratára bízott volt, hogy türelmesen viselje el

a megpróbáltatást, folyamatosan imádkozzék, munkálkodjon a szabadulásán, és tegyen meg mindent, amit tud az evangélium terjedéséért. Pált végül kivégezték, de fogsága idején bizonyosságot tehetett a különböző kormányzati vezetőknek, köztük a Római császárnak, és leveleket tudott írni, melyek részét képezik a mai Újszövetségnek. Istennek célja volt Pál megpróbáltatásaival, amely célok nagyobbak voltak, mint ahogy Pál a maga idejében fel tudta mérni; neki egyszerűen csak hit által kellett élnie.

***Isten néha csodálatosan megment minket a megpróbáltatástól, máskor azonban megengedi, hogy keresztülessünk rajta.***

Pál ugyancsak küszködött egy „tövissel” a „testében”, mely a „Sátán angyala” volt, hogy „gyötörje” őt. Ez az a sátáni ellenállás volt, mellyel mindenhol szembekerült, amerre az evangéliumot hirdette. Némelyek úgy gondolják, hogy ez valamilyen fizikai problémára utalt; bárhogyan is volt, nem Istentől eredt. Pál háromszor imádkozott azért, hogy megszabaduljon tőle, de Isten nem válaszolt az imára úgy, ahogy Pál szeretne volna. Inkább azt mondta neki: „Elég néked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el”. (Lásd II. Kor. 12,7-9.)

Az alapelvek, melyekről szoltunk, igazak fizikai betegség esetén is. A Róma 8,28 így szól: „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Isten szeretik, minden javokra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak”. Nem biztos, hogy látunk valami jót minden egyes kellemetlen eseményben, de ha egészében tekintjük az életünket, képesek leszünk észrevenni, hogy Isten munkál mindent együtt – úgy a pozitív, mint a negatív élményeket –, hogy végső javunkat szolgálja. Betegségben is ugyanúgy kell tehát szeretnünk Istent, cselekednünk az akaratát, és bízunk benne. Ha van valami az életünkben, ami nem tetszik Neki, meg kell bánnunk azt, és helyes útra kell térnünk. Imádkoznunk kell, és hinnünk kell az isteni gyógyulásban, de ha egy ideig betegek vagyunk, használnunk kell mindazokat az eszközöket, melyeket Ő tett elérhetőkké számunkra a fájdalom csillapítására, és a gyógyulás elősegítésére.

Az egyik nagynéném a negyvenes éveiben járt, amikor rákbetegséget állapítottak meg nála. Mély hite volt Istenben, és imáiban sokszor hitte, hogy Isten csodálatosan meggyógyítja őt. Minden arra utalt, ha valakinek volt hite, akkor neki valóban volt, és azok, akik legközelebb álltak hozzá, bizonyították, hogy nagy hittel rendelkezett. Megpróbáltatása alatt Isten szólt hozzá nyelveken és magyarázatban, azt ígérve neki, hogy élni fog, amíg családjának harmadik generációját is meg nem látja. Ebben az időben négy gyermeke közül kettő házas volt, de unokái még nem voltak. A család úgy értelmezte ezt az ígértet, hogy meg fog gyógyulni, ám az nem ezt jelentette. Nem sokkal a prófétikus kijelentés után a lánya is és a menyje is észrevette, hogy terhes. Néhány hónappal a két unoka megszületése után a nagynéném meghalt. A család nem talált magyarázatot arra, miért hagyta Isten, hogy ez megtörténjék, de továbbra is bíztak benne. Az egyik pozitív következménye ennek a nehéz próbatételnek az volt, hogy egy másik nagynénémet olyannyira megragadta a halálig tartó hűségnek e példája, hogy saját életében megújította Istennel való kapcsolatát.

***A hit nem csak csodálatos szabadulásokban mutatkozik meg.***

A hit nem csak csodálatos szabadulásokban mutatkozik meg; a hit ugyanúgy látható a türelmes tűrésben is a próbatételek során. A Zsid. 11. felsorolja a hithősöket: némelyikük csodákat élt át a hit által, míg mások meghaltak hitben, anélkül, hogy csodát láttak volna. Valamennyien kivívták Isten elismerését, és példaképül szolgáltak a számunkra. A három héber ifjú Babilonban teljességgel vártak csodálatos szabadulásra, de ha Isten nem szabadította volna meg őket, akkor is eltökélték magukban, hogy Őt szolgálják. Azt mondták Nabukodonozornak: „Ímé, a mi Istenünk, akit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő, tüzes kemen-

céből, és a te kezedből is, oh király, kiszabadít minket. De ha nem tenné is, legyen tudtadra, oh király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk, és az arany állóképet, amelyet felállítottál, nem imádjuk.” (Dániel 3,17-18).

Néhányan tévesen azt tanítják, hogy az isteni gyógyulás biztosan bekövetkezik, ha az embereknek elég hitük van, helyes megvallást tesznek, vagy bizonyos eljárást követnek. Isten azonban szuverén; nem tudjuk felfogni Őt, még kevésbé befolyásolni vagy kényszeríteni. Lényegénél fogva a hit mindig megtart magában egy elemet a titokzatosból, az ismeretlenből, a bizalomból, mely a megértés hiánya ellenére is él. Sohasem tudjuk leszűkíteni egy leegyszerűsített, beskatulyázott formulává.

Egy korábbi tanítványom kapcsolatba került egy texasi karizmatikus gyülekezettel, ahol nagy hangsúllyal tanították a pozitív megvallást: azt, hogy ha valaki teljes hittel megvallotta a gyógyulását, kétség nélkül meggyógyul. A gyülekezet egyik vezetőjénél gyógyíthatatlan rákot állapítottak meg. A gyülekezet imádkozott, megvallott, majd együttesen megnevezte, és kihirdette a győzelmet. A férfi nem gyógyult meg, hanem tovább romlott az állapota. Végül a gyülekezet vezetői közölték vele, hogy az ő hitük erős volt; azért nem gyógyult meg mégsem, mert neki magának nem volt elég hite a gyógyulásában. Ő elutasította ezt az érvet, és ezért el kellett hagynia a gyülekezetet. Amikor leginkább bátorításra lett volna szüksége, ezzel a tanítással támadták meg őt. Végül azonban, miután elhagyta a gyülekezetet, csodálatosan meggyógyult.

## MIÉRT NEM KÖVETKEZIK BE MINDIG A GYÓGYULÁS?

Miért nem gyógyul meg minden ember? Számos lehetséges magyarázat létezhet.

1. *A hit hiánya.* Amint már kifejtettük, sok ember, akiknek van hite, nem gyógyul meg. Ennek ellenére, ahogy azt a 10. fejezetben láttuk, a hit a kulcsa az Istentől való gyógyulás átvételének. Amikor keressük a gyógyulást, hitünket az Úrra és az Ő ígéretére kell összpontosítanunk. Valószínűleg a hit hiánya az oka, hogy nem látunk több csodálatos gyógyulást Istentől a mai világunkban. Noha Jézus hatalmas gyógyító és csodatévő volt, amikor visszalátogatott Názáretbe, a legtöbb ember nem fogadta el a szolgálatát, mert úgy vélték, nagyon jól ismerik Őt és a családját. Következésképpen „nem is tőn ott sok csodát az ő hitetlenségök miatt” (Máté 13,58).

2. *Saját cselekedeteink.* Ha nem következik be a gyógyulás, nem csupán hitünket kell megvizsgálnunk, de vizsgálat alá kell vetnünk életmódunkat, cselekedeteinket és környezetünket. Sok esetben a betegség saját gondatlan vagy szándékos cselekedeteinkből fakad.

Néha, de nem mindig, a betegség bűn következménye. Miután Jézus meggyógyította az ágyban fekvő beteget a Bethesda tavánál, azt mondta neki: „Ímé meggyógyultál. Többé ne vétekezzél, hogy rosszabbul ne legyen dolgod!” (János 5,14). Pál elmagyarázta, hogy az Úr vaszorájával szembeni tiszteletlenség súlyos fizikai problémához vezethet: „Mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét. Ezért van ti köztetek sok erőtlen és beteg, és alusznak sokan” (I. Kor. 11,29-30). Isten megengedheti, hogy a fenyítés betegség formájában érjen el minket valami rossz tett miatt, amit valaki más ellen követtünk el, és ilyen esetben meg kell bánnunk és meg kell vallanunk tetteinket annak érdekében, hogy meggyógyuljunk.

Sok példa van arra, hogy az Isten akarátának való ellenszegülés sajátos betegséget von maga után. A szeszes italok fogyasztása májzsugorodáshoz vezethet, a dohányzás tüdőtágulást vagy tüdőrákot okozhat, a paráznaságnak és a házasságtörésnek nemi betegség vagy AIDS lehet a következménye, a gyűlölet és keserűség különféle stressz betegségek kialakulásához járulhat hozzá. Az állandó lázadás Isten ellen mentális és érzelmi zavarokhoz vezethet.

A legtöbb betegség és fogyatékoság azonban nem közvetlenül az egyén bűnének a következménye. Amikor a tanítványok megláttak egy vak embert, azt feltételezték, hogy vaksága



valaki bűnének a következménye, Jézus azonban helyesbítette nézetüket: „És kérdezék őt a tanítványai, mondván: Mester, ki vétkezett, ez-é vagy ennek szülei: hogy vakon született? Felele Jézus: Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei: hanem hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai.” (János 9,2-3). Jób barátai megpróbálták Jób állapotáért az életében lévő bűnt okolni, de ő elutasította következtetésüket, és Isten végül igazolta őt.

### ***Nem szabad megítélnünk azokat, akik betegek.***

A betegség ugyancsak lehet következménye az egészségtelen táplálkozásnak, a tisztálkodás hiányának, a testmozgás hiányának, a stressznek, a pihenés hiányának, és a környezeti ártalomnak. Miközben segítséget kérünk Istentől ezekben a helyzetekben, tiszteletlenség volna isteni gyógyulásért imádkozni úgy, hogy nem kísérelünk meg azon tényezőkön változtatni, melyeken a változtatás hatalmunkban áll. Nem okolhatjuk Isten, ha saját tettünk következtében leszünk betegek, és nem mondhatjuk, hogy Isten nem hallgatott meg minket, ha nem gyógyított meg minket azonnal ilyen esetekben.

Nem szabad megítélnünk azokat, akik betegek, de meg kell vizsgálnunk magunkat, hogy lássuk, vajon nem Isten próbál-e meg fenyíteni vagy tanítani minket a betegség által. Lehet, hogy betegségünket egy fizikai vagy szellemi törvény megsértése okozta, és ha így van, át kell térnünk a helyes útra. Ha imádsággal megvizsgáltuk önmagunkat, és nem találtunk ilyen okot, nem kell büntudattal és ítélet alatt élnünk, hanem továbbra is hitben kell járnunk.

3. *Az általános, szemben Isten valamely akaratával.* Bár a Biblia általánosan gyógyulást ígér az egyháznak, nem biztos, hogy Isten akarata az azonnali gyógyulás egy bizonyos esetben. Minden imát alá kell vetni Isten akaratának. Jézus így tanított minket imádkozni: „Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.” (Máté 6,10). Ő Maga így imádkozott a Getsemáné kertjében: „Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohárt; mindazáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen!” (Lukács 22,42). Isten megígérte, hogy meghallgat minket, és megadja, „ha kérünk valamit”, ám az ígért beteljesedése függ attól, hogy kérésünk az „ő akarata szerint” való-e (I. János 5,14-15).

A Jakab 5,14-16 arra utasít minket, hogy imádkozzunk a betegekért; tehát mindig Isten akarata szerint való, ha így teszünk. Imádkoznunk kell a beteg személy gyógyulásáért, és biztosak lehetünk abban, hogy Isten meghallgat minket, és válaszol az imánkra –, de az Ő módján és idejében, nem feltétlenül a mi elképzelésünk szerint. Gyógyíthat azonnal, elkezdhet egy fokozatos gyógyítási folyamatot, használhat olyan eszközöket, melyeket „természetes” eszközöknek nevezünk, gyógyíthat később, kegyelmet adhat a betegség idején, vagy megengedheti, hogy a személy meghaljon hitben, és a feltámadáskor kapja meg az imára a választ.

Számos oka lehet, amiért Isten nem gyógyít azonnal; van olyan ok, amelyet felismerünk, míg másokat csupán Isten szuverén értelme tud. Például ahelyett, hogy egy csodálatos gyógyítás által megszüntetné ideiglenes tüneteinket, megengedheti, hogy betegek maradjunk egy ideig, így megszüntethessük a betegségünk okát.

A fájdalom fontos ebben a tekintetben. Noha senki sem szereti a fájdalmat, arra szolgál, hogy odafigyeljünk a testünkre, ha fájdalmat érzünk. Ahelyett, hogy figyelmen kívül hagy-nánk egy krónikus fájdalmat, arra kell törekednünk, hogy megértsük az okát. A leprás betegek fokozatosan elveszítik végtagjaik érzékelését. Nem éreznek fájdalmat, ha például megsebesül a lábuk vagy az ujjuk, és órákig vagy napokig járnak anélkül, hogy ellátnának egy súlyos sérülést. Ennek következtében a testük fokozatosan helyrehozhatatlan állapotba kerül. Tehát áldás lehet Istentől, ha nem szünteti meg azonnal a fájdalmat, hanem hagyja, hogy segítségünk-re legyen.

***Isten néha felhasználhat egy betegséget arra, hogy elérjen egy bizonyos célt az életünkben.***

Isten néha felhasználhat egy betegséget arra, hogy elérjen egy bizonyos célt az életünkben. A János 9.-ben említett vak ember sok éven át élt világtalanul, míg Isten csodája be nem következett, és Jézus megmagyarázta, hogy Isten célja volt nyilvánvalóvá tenni munkáját ezen az emberen keresztül. Jézus sokszor haladt el a sánta ember mellett, aki a templom kapujánál ült, de nem gyógyult meg addig, amíg Péter és János nem imádkozott érte az Ap. Csel. 3. feljegyzése szerint.

Miután a családom egy szörnyű frontális ütközést szenvedett 1963-ban, a szüleimnek hetekig kórházban kellett feküdniük. Anyámat csupán egy hajszál választotta el a halától a nyaktörés és az agyrázkódás következtében. Apám orra és mindkét karja eltört. A baleset miatt egy évvel későbbre kellett halasztani a koreai utazásunkat. A mi szempontunkból a szenvedés és az idővesztés nem tűnt érthetőnek, de legalább egyetlen jó dolog mégis származott ebből a megpróbáltatásból. Apámnak alkalmat volt bizonyítani tenni egy nővérnek az üdvösségről. A nővér megtért a kórteremben, ahol apám mozgásképtelenül feküdt. Azután elment a gyülekezetbe, megkeresztelkedett Jézus nevében, betölte Szent Lélekkel, és mai is, sok évvel később, Istennek él.

Végül a Prédikátor 3,2 azt mondja, hogy „ideje” van „a meghalásnak”. Bizonyos időpontban Isten nem gyógyít csodálatosan, hanem engedi, hogy átmenjünk ebből az életből a következőbe. Még az olyan esetekben is, amikor úgy tűnik, hogy az élet méltatlanul ért véget, bízunk kell Isten ítéletében. Csak Ő tudja, mi történt volna, ha az illető tovább élt volna, és csak Ő tudja, mi fog történni az illető halála következtében.

Az örökkévalóságból mindent világosan fogunk látni. Az élet szenvedései könnyűeknek tűnnek majd, és minden földi élet egy pillanatnak tűnik.

Összefoglalásul, imádkoznunk kell gyógyulásért, hacsak Isten nem indít minket másként. Nem használhatunk fel egyetlen eddig tárgyalt tényezőt sem kifogásul arra, hogy nem hiszünk Isten gyógyulásra tett ígéretében. Hitben kell imádkoznunk és élnünk. Ha így teszünk, látni fogjuk és tapasztaljuk Isten csodálatos gyógyító erejét hétköznapi szinten. Leginkább pedig fel fogjuk ismerni azt, hogy Isten nem mindig úgy cselekszik, ahogy mi szeretnénk vagy elvárnánk, de minden a mi javunkra történik.

## Tizedik fejezet

### A GYÓGYULÁSBA VETETT HIT

Az isteni gyógyulás olyan jel, amely követi a hívőket. Jézus azt ígérte: „Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek; új nyelveken szólnak. Kígyókat vesznek föl; és ha valami halálost isznak, meg nem árt nékik: betegekre vetik kezeiket és meggyógyulnak.” (Márk 16,17-18). Minden hívő – nem csak az apostolok, a próféták, vagy a prédikátorok – győzedelmeskedhet a Sátán hatalma fölött, nyelveken szól, isteni oltalomban részesül, és sikeresen imádkozik isteni gyógyulásért a betegeknek.

Azok az emberek, akik nem hisznek abban, hogy a csodák ma is megtörténhetnek, megpróbálják a Márk 16,17-18 tanításának hitelét rontani oly módon, hogy azt mondják a hívőknek, vegyenek fel mérges kígyót, vagy igyanak mérgező italt. Ez az igeszakasz azonban nem az ilyen gyakorlatra vonatkozik. Nem arra buzdít minket, hogy kísértsük meg Istent, hanem megerősíti, hogy lehet hitünk isteni oltalomban veszély esetén. Amikor az ördög megkísértette Jézust, egy olyan ígéretet idézett, mely az isteni oltalomról szól a Zsoltárokból, és arra akarta rábeszélni Jézust, hogy ugorjon le a templom ormáról. Jézus az V. Mózes igéit idézve válaszolt: „Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet.” (Lukács 4,12). Ha szándékosan tesszük ki magunkat ártalmas dolognak, hogy ellenőrizzük Istent, vagy önmagunkat magasztaljuk, akkor nem bízhatunk Isten oltalomról szóló ígéretében.

Mivel az I. Kor. 12. a gyógyítást is azon természetfeletti ajándékok között említi, melyeket Isten ad különböző alkalmakkor különböző embereknek, de nem mindenkinek, arra következtethetünk, hogy nem mindenki részesül gyógyulásban minden alkalommal, amikor imádkozunk. Így tehát a Márk 16,17-18 arról szól, hogy minden hívőnek el kell várnia, hogy gyulást lásson válaszul az imáira.

***Imádkoznunk kell minden beteg hívőért, és Isten általános akarata az, hogy meggyógyítsa őket.***

Mindezek mellett a Jakab 5,14-15 azt mondja, hogy imádkoznunk kell minden beteg hívőért, és Isten általános akarata az, hogy meggyógyítsa őket. „Beteg-é valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úrnak nevében. És a hitből való imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegíti őt. És ha bűnt követett is el, megbocsáttatik neki.” A „beteg” szó a görög *astheneo* kifejezés fordítása, amely sokszor bukkan fel az evangéliumokban, azokra utalva, akik fizikai betegségben szenvednek. A magyar fordítás különböző szavakkal adja vissza: „beteg, tehetetlen, erőtelen”, stb. Az Úr az, aki felsegíti a beteget, és válaszol a „hitből való imádságra”.

A Márk 16,17-18 és a Jakab 5,14-15 egyaránt arra buzdít minket, hogy általános alapelvként számítsunk a betegek gyógyulására, amikor imádkozunk, és mindkét igeszakasz kihangsúlyozza a hit fontosságát a gyógyulás átvételében. Vizsgáljuk meg a hit szerepét a továbbiakban.

### A HIT LÉTFONTOSÁGÚ SZEREPE

Számos esetet látunk a gyógyulásra az Evangéliumokban, valamint az Apostolok cselekedeteiben, és legtöbbjükben a hit kiemelkedő fontosságú. Noha Isten szuverén, és bármikor tehet csodát, amikor neki tetszik, nyilvánvaló, hogy válaszol a hitre. Kell, hogy hite legyen annak a személynek, akinek gyógyulásra van szüksége; ha neki nincs, akkor másoknak kell hitet tanúsítaniuk az ő érdekében. Íme néhány bibliai példa, mely a hit szükségességét mutatja a gyógyuláshoz:

- \* „Akkor illeté az ő szemeiket, mondván: Legyen néktek a ti hitetek szerint.” (Máté 9,29).
- \* „Nem is tőn ott sok csodát, az ő hitetlenségök miatt.” (Máté 13,58).
- \* „Jézus pedig azoknak a hitét látván monda a gutaütöttnek: Fiam, megbocsátattak néked a te bűneid.” (Márk 2,5). Ez az ember képtelen volt Jézushoz jönni saját erejéből, de a barátai leeresztették őt a ház tetején keresztül, ahol Jézus tanította a sokaságot. Hitük eredményeként találkozott az Úrral, aki megajándékozta mind bűnbocsánattal (amely megtérést és hitet igényel az ember részéről), mind gyógyulással.
- \* „Óh asszony, nagy te hited! Legyen néked a te akaratod szerint. És meggyógyula az ő leánya attól a pillanattól fogva.” (Máté 15,28). Jézus meggyógyította a leányt az anyja hitéért.
- \* „Ő pedig monda néki: Leányom a te hited megtartott téged. Eredj el békével, és gyógyulj meg a te bajodból.” (Márk 5,34).
- \* „Jézus pedig amint hallá a beszédet, amit mondanak vala, azonnal monda a zsinagóga fejének: Ne félj csak higgy.” (Márk 5,36).
- \* „Jézus pedig monda néki: Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívőnek. A gyermek atyja pedig azonnal kiáltván, könnyhullatással monda: Hiszek, Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek!” (Márk 9,23-24). Ez az ember hitt, de felismerte, hogy kétségek szállják meg, és isteni segítséget kért a legyőzésükhöz. Az Úr válaszolt az imájára, és meggyógyította az ember fiát.
- \* „Akkor Jézus azt mondta néki: „Eredj el, a te hited megtartott téged. És azonnal megjött a szemevilága, és követi vala Jézust az úton.” (Márk 10,52).
- \* „És Listrában ül vala egy lábaival tehetetlen ember, aki az ő anyjának méhétől fogva sánta volt, és soha nem járt. Ez hallá Pált beszélni: aki szemeit reá függesztvén, és látván, hogy van hite, hogy meggyógyul, Monda nagy fennszóval: Állj fel lábaidra egyenesen! És felszökött és járt.” (Ap. Csel. 14,8-10). Nem úgy tűnik, hogy Pál imádkozott volna minden betegért vagy nyomorékért minden városban. Inkább ránézett azokra az emberekre, akiknek volt hitük. Ez alkalommal Isten megmutatta Pálnak, hogy ennek az embernek van hite a gyógyulásra. Pál bátran szólt, mivel észrevette az ember hitét, és az ember meggyógyult.
- Jézus mindenkit meggyógyított, aki hittel jött hozzá; a Máté 8,16 például azt mondja, hogy „meggyógyít vala minden beteget”. Amint látjuk azonban, még Ő sem gyógyított meg minden beteget, akivel találkozott, hiszen nem tett sok csodát Názáretben az emberek hitetlensége miatt. Az Ő példája jelzi, hogy nem kell elmennünk minden gondozóba és kórházba, hogy válogatás nélkül imádkozzunk mindenkért, de hirdetnünk kell a gyógyulás üzenetét, és imádkoznunk kell azokért, akik hitben válaszolnak.

### ***Jézus mindenkit meggyógyított, aki hittel jött hozzá.***

Az apostolok, Jézus csodálatos szolgálatának szemtanúi, nagy hittel rendelkeztek, amikor eljött saját szolgálatuk ideje. Legalábbis néhány alkalommal mindenki, akiért imádkoztak, ugyancsak meggyógyult. Az Ap. Csel. 5,14-16 feljegyzí: „Hívők pedig mindinkább csatlakoztak az Úrhoz, úgy férfiaknak, mint asszonyoknak a sokasága. Úgyannyira, hogy az utcákra hozák ki a betegeket, és letevék ágyakon és nyoszolyákon, hogy az arra menő Péternek csak az árnyéka is érje valamelyiket közülök. És a szomszéd városok sokasága is Jeruzsálembe gyűlt, hozva betegeket és tisztátalan lelkektől gyötretetteket: kik mind meggyógyulának.” Péter árnyékának nem volt mágikus hatalma, de az emberekben hit ébredt a jelenlétében, mivel érzékelték nyilvánvaló kapcsolatát Istennel, és Isten válaszolt a hitükre. Ennek ellenére, amint a 9. fejezetben látjuk, nem mindenki gyógyult meg azonnal a korai egyházban sem.

Imádkoznunk kell, és hinnünk kell az olyan gyógyító szolgálatban, mint az apostoloké volt, és így el kell várnunk számos gyógyulást, néha egyszerre egész sokaságét. Ha így tesszünk, az egyház több gyógyulást fog látni ma, mint Krisztus földi szolgálatának három éve alatt, így teljesítve be az Ő ígérétét, hogy „nagyobbakat is cselekszik” az Ő cselekedeteinél,

aki hisz Benne (János 14,12). Ugyanakkor fel kell ismernünk Jézus szolgálatának egyedül-lóságát: Neki tökéletes belelátása volt az emberek hitébe és Isten akaratába reájuk nézve, ren-delkezett minden hatalommal és tekintéllyel, mint Isten kinyilatkoztatása testben, és úgy al-kalmazta a gyógyításokat, hogy azok alátámasszák az Ő messiási mivoltát. (Lásd Máté 8,16-17; 28,18; János 2,24-25.) Tehát csak az Ő gyógyító szolgálata áll előttünk a tökéletesség pél-dájaként.

## SEGÍTSÉGÜL HÍVNI JÉZUS NEVÉT

Nem csupán hitünknek kell lenni, hanem szükséges, hogy Jézus Krisztusban legyen hitünk, abban, Aki megvette a mi gyógyulásunkat a hátára mért korbácsütésekkel a kiengeszteléskor. A hit ereje nem a mi értelmi hitünkön vagy szóbeli megvallásunkon alapul, hanem hitünk tár-gyán. Csak akkor gyógyulunk meg, ha az, akit segítségül hívunk, rendelkezik gyógyító hata-lommal, és Jézus az, Aki rendelkezik minden hatalommal.

Ezért utasít minket a Biblia arra, hogy Jézus nevében imádkozzunk a gyógyulásért. Az Ő neve nem egy mágikus formula, hanem amikor hittel kimondjuk a nevét, hitünket Jézus Krisz-tus személyébe és munkájába helyezzük, és kimutatjuk ezt a hitet mindenki előtt az Ő Igéjé-nek való engedelmesség által. Íme néhány bibliai állítás a Jézus nevében való imádság fontos-ságáról:

### *A Biblia arra utasít minket, hogy Jézus nevében imádkozzunk gyógyulásért.*

\* Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: az Én nevemben ördögöket űznek; új nyelveken szólnak, Kígyókat vesznek föl; és ha valami halálost isznak, meg nem árt nekik: betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak.” (Márk 16,17-18). Mindezek a cselekedetek Jé-zus nevében viszik végbe.

\* Jézus azt mondta: „Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt.” (János 14,14).

\* „Beteg-é valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úrnak nevében.” (Jakab 5,14).

\* „Ezüstöm és aranyam nincsen nekem; hanem amim van, azt adom néked: a názáreti Jé-zus Krisztus nevében, kelj fel és járj!” (Ap. Csel. 3,6). Ez a vers azt jegyzi fel, amit Péter mondott, amikor a templomnál kolduló sánta ember meggyógyult.

\* „És az ő nevében való hit által erősítette meg az ő neve ezt, akit láttok és ismertek” (Ap. Csel. 3,16). Péter itt megmagyarázza a sokaságnak, hogyan gyógyult meg a sánta ember.

\* „És amikor őket a közép-re állaták, tudakozzák vala: Micsoda hatalommal, vagy micsoda név által cselekedtetétek ti ezt?... Legyen tudtotokra mindnyájotoknak és Izrael egész népének, hogy a názáretbeli Jézus Krisztusnak neve által, akit ti megfeszítettetek, kit Isten feltámasztott halottaiból, az által áll ez ti előttetek épségben... És nincsen senkiben másban idvesség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.” (Ap. Csel. 4,7; 10; 12.) Péter itt a zsidó vallási vezetőknek magyarázza el, hogyan gyógyult meg a sánta ember.

\* „Lőn pedig, hogy Péter, mikor mindnyájukat bejárá, leméne a Liddában lakozó szentek-hez is. Talála pedig ott egy Éneás nevű embert, ki nyolc esztendő óta ágyban fekszik vala, ki gutaütött vala. És mondá néki Péter: Éneás, gyógyítson meg téged a Jézus Krisztus: kelj föl, vedd meg magad az ágyadat! És azonnal felkele. És láták őt mindnyájan, kik laknak vala Liddában és Sáronban, kik megtérének az Úrhoz.” (Ap. Csel. 9,32-35).

\* „Pál azonban megbosszankodván, és hátrafordulván, mondá a léleknek: Parancsolom né-ked a Jézus Krisztus nevében, hogy menj ki belőle. És kiméne abban az órában.” (Ap. Csel. 16,18).

## *A hit összpontosítása*

Nem elegendő általában hinni, hogy Isten gyógyíthat, vagy akár azt, hogy végül gyógyítani fog. A hitnek a jelenben kell cselekednie, és azt mondania: „Most veszem el a gyógyuláso-mat!” Jézus és az apostolok gyakran használtak szimbolikus cselekedeteket, hogy segítsenek az embereknek hitük összpontosításában a gyógyulásuk átvételére egy bizonyos pillanatban. Íme néhány példa:

\* „És hozának néki egy nehezen szóló siketet, és kéri vala őt, hogy vesse reá a kezét. Ő pedig, mikor kivitte vala azt a sokaság közül egymagát, az ujjait annak fülébe bocsátá, és köpvén illeté annak nyelvét. És föltekintvén az égre, fohászkodék, és monda néki: Effata, azaz: nyilatkozzál meg. És azonnal megnyilatkozáának annak fülei: és nyelvének kötele megoldódék, és helyesen beszél vala.” (Márk 32-35).

***Jézus és az apostolok gyakran használtak szimbolikus cselekedeteket, hogy segítsenek az embereknek hitük összpontosításában a gyógyulásuk átvételére egy bizonyos pillanatban.***

\* „Ezeket mondván a földre köpe, és az ő nyálából sárt csinála, és rákené a sarat a vak szemeire. És monda néki: Menj el, mosakodjál meg a Siloám tavában... Elméne azért és megmosakodék, és megjöve látva.” (János 9,6-7).

\* „És nem közönséges csodákat cselekszik vala az Isten Pál keze által: Annyira, hogy a betegekhez is elvivék az ő testéről a keszkenőket, vagy kötényeket, és eltávozáának azoktól a betegségek, és a gonosz lelkek kimenének belőlök.” (Ap. Csel. 19,11-12).

Ezekben a példákban nem szabad azt feltételeznünk, hogy a köpet, a sár, vagy a keszkenő szükséges volt a gyógyuláshoz. Egyszerűen csak eszközei voltak annak, hogy az illető összpontosítani tudja a hitét. Amikor Jézus megérintette a nehezen szóló ember nyelvét, az ember észlelte, hogy valami történik a nyelvével abban a pillanatban. Amikor a vak ember lemosta a szeméről a sarat Jézus parancsának engedelmeskedve, számított rá, hogy valami jó történik majd.

Amikor a Páltól elhozott imádságos keszkenőket a betegek helyezték, azok felismerték, hogy a hitnek egy embere imádkozott értük, és csatlakoztak hitükkel az övéhez. Ez az eljárás, bár nem kötelező, segítségre lehet, ha a gyülekezet vénei nem elérhetőek a beteg ember számára, hogy imádkozzanak érte. Imádkozhatnak egy kendő fölött, és elküldhetik a betegnek. A beteg és háza népe csatlakozhatnak azoknak az imájához a gyülekezetből, és azok hitéhez a gyógyulásban.

Egyetlen esetben sem tekinthetjük a kendőt mágikusnak vagy elengedhetetlennek, és nem vethetjük hitünket abba az egyénbe, aki imádkozott a kendő fölött. Ehelyett fel kell ismer-nünk, hogy a hit a kulcs, és a hitnek Jézus Krisztusban kell nyugodnia.

Két olyan szimbolikus cselekedet van, amelyet a biblia ajánl a betegekért való ima közben: az olajjal való megkenés és a kézrátétel. Mindkettő elsődleges célja, hogy a hitet összpontosít-sa egy bizonyos pillanatban. Az előzőeket most fejtjük ki, a továbbiakat pedig a 11. fejezet-ben.

## **MEGKENÉS OLAJJAL**

A Jakab 5,14 így utasít minket: „Beteg-é valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úrnak nevében.” A véneknek (lelkimunkások és pásztori tisztviselők) meg kell kenniük a beteget olajjal.

Néhány modern bibliamagyarázó azt állítja, hogy ez a vers orvosi kezeléstről szól. A korai időkben az orvosi technikák korlátozottak voltak, és az emberek olajat öntöttek a sérülésekre

és a sebekbe. De ha ez a jelentése a Jakab 5.-nek, akkor miért a véneknek kell orvosokként közreműködniük, és miért olajat kell használniuk mindenféle betegségre a fejfájástól a rákig? A Bibliában mindenhol szimbolikus felkenetésre használták az emberek az olajat, és ez a jelentés nyilvánvaló itt is.

Jó példát látunk erre a Márk 6.-ban. Itt Jézus kiküldi tizenkét apostolát, hogy hirdessék az evangéliumot. Nem úgy küldi őket, mint orvosokat, hanem hatalmat ad nekik arra, hogy démonokat űzzenek, és betegeket gyógyítsanak. A Márk 6,13 feljegyzí: „És sok ördögöt űznek vala ki, és olajjal sok beteget megkennek és meggyógyítanak vala.”

***Az olajjal való megkenetés mindenkit arra emlékeztet, hogy a gyógyulás a Szent Lélek erejétől származik.***

A Biblia során számos példában látjuk, hogy az olaj a Szent Lélek szimbóluma. Az Ószövetségben a prófétákat, a papokat és a királyokat kenték meg olajjal, így jelezvén, hogy Isten felkente őket arra a feladatra, amelyre elhívta őket.

Az Újszövetség utal erre a szimbolizmusra: „És néktek kenetek van a Szenttől, és mindent tudtok... És az a kenet, amelyet ti kaptatok tőle, bennetek marad, és így nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket; hanem amint a kenet megtanít titeket mindenre, úgy igaz is és nem hazugság, és amiként megtanít titeket, úgy maradjatok ő benne.” (I. János 2,20; 27).

Nekünk „kenetünk” van az életünkben. A „kenet” kifejezés szó szerint arra utal, hogy olajat öntenek valakire, de itt a Szent Lélekről van szó, mely kitöltetett ránk.

Az olajjal való megkenetés nem feltétlenül szükségszerű a gyógyuláshoz; valójában a gyógyulásról szóló biblia feljegyzések többsége nem említi. Amikor azonban a vének összegyűlnek, hogy imádkozzanak a beteg hívő felett, ajánlott az olajjal való megkenetés. Az olajjal való megkenetés mindenkit arra emlékeztet, hogy a gyógyulás a Szent Lélek erejétől származik. Arra is szolgál, hogy a beteg hitét összpontosítsa. Az olaj érintése Isten ígéretére emlékezteti őt, és az Isten érintésében való hit különleges pillanatában részesíti.

## **MINDEN HÍVŐ SZÁMÁRA**

Néhány modern teológus azzal érvel, hogy a csodák ideje elmúlt, és különösen az isteni gyógyulás, csak az apostolok szolgálatához tartozott. Amikor szembe kerülnek ellenkező bibliai példákkal, néha módosítják nézetüket úgy, hogy csak az apostolok, vagy akiket az apostolok felszenteltek, imádkozhattak a betegekért. De azok igeszakaszok, amelyeket a 9. fejezetben és ebben a fejezetben tárgyaltunk, nem szólnak ilyen korlátozásról; inkább a gyógyulás ígéretét hirdetik, minden hívő számára. Jegyezzünk meg néhány sajátos példát az Apostolok cselekedeteinek könyvéből, ahol Isten olyan embereket használt hatalmasan különböző csodatételekre, akik nem apostolok vagy próféták voltak.

\* „István pedig teljes lévén hittel és erővel, nagy csodákat és jeleket cselekszik vala a nép között.” (Ap. Csel. 6,8). István nem tartozott a tizenkét apostol közé, hanem egyike volt annak a hét férfinak, akit kiválasztottak az ételek elosztására, általában diakónusnak tartják.

\* „A sokaság pedig egy szívvel-lélekkel figyelmeze azokra, amiket Filep mondott, hallván és látván a jeleket, melyeket cselekedék. Mert sokakból, kikben tisztátalan lelkek voltak, nagy hangon kiáltva kimenének; sok gutaütött és sánta pedig meggyógyula.” (Ap. Csel. 8,6-7). Ez az ember nem Filep apostol volt, hanem akárcsak István, egyike volt a hét diakónusnak. Később a Biblia evangélistának nevezi őt (Ap. Csel. 21,8).

\* „Elméne azért Anániás és beméne a házba, és kezeit reá vetvén, monda: Saul atyámfia, az Úr küldött engem, Jézus, aki megjelent néked az úton, melyen jöttél, hogy szemeid megnyíljanak és beteljesedjél Szent Lélekkel. És azonnal, mintegy pikkelyek estek le szemeiről, és mindjárt visszanyeré látását; és felkelvén, megkeresztelkedék” (Ap. Csel. 9,17-18).

Anániás hívő volt, talán egy vén Damaszkuszban. Nem volt apostol, és nincs bizonyíték arra sem, hogy valaha is felszentelte volna egy apostol.

Ezek a példák arra bátorítanak minket, hogy higgyük, Isten ugyanazokat a kinyilatkoztatásokat megteszi ma is. Az isteni gyógyulás átvételének a kulcsa nem annak a személyében rejlik, aki imádkozik, hanem a Jézus Krisztusba vetett hitben.



## Tizenegyedik fejezet

### A KÉZRÁTÉTEL

Ahogy a tizedik fejezetben láttuk, a Biblia két fontos cselekvést ír le, melyek segíthetnek összpontosítani a hitet a gyógyulásra egy bizonyos pillanatban: ez az olajjal való megkenetés és a kézrátétel. Ebben a fejezetben ez utóbbi jelentőségét fejtjük ki.

Jézus azt ígérte: „Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben... betegek vetik kezeiket, és meggyógyulnak.” (Márk 16,17-18). Nyilvánvaló, hogy fontos megértenünk a kézrátételt, különösen, ha látni akarjuk a gyógyulás ígéretének beteljesedését a mai egyházban.

A Zsid. 6,1-2 az egyház alapvető tanításának nevezi ezt a gyakorlatot: „Annakokáért elhagyván a Krisztusról való kezdetleges beszédet, törekedjünk tökéletességre, nem rakosgatván le újra alapját a holt cselekedetektől való megtérésnek és az Istenben való hitnek, A mosakodásoknak, tanításnak, kezek rátevésének, holtak feltámadásának és az örök ítéletnek.” Itt a „kezek rátevése” többet jelent, mint egyszerű cselekedetet; úgy áll itt, mint kulcstanítás. Nyilvánvalóan a Szent Lélek csodálatos munkáját képviseli az egyházban, köztük a Lélek ajándékait, mert az Apostolok cselekedeteiben a Szent Lélek rendszerint kézrátétel által száll le.

### AZ ÓSZÖVETSÉGBEN

E téma teljes megértéséhez az Ószövetségben is meglévő jelentőségénél kell kezdenünk. A pátriárkák és a próféták az áldás imádságával és a felszenteléssel kapcsolatban gyakorolták a kézrátételt. Amikor Jákób megáldotta Efráimot és Manassét, rájuk helyezte a kezét (I. Mózes 48,14). Amikor Mózes utódjául szentelte fel Józsuét, ráhelyezte a kezét (IV. Mózes 27,18-20; V. Mózes 34,9).

A Kiengesztelés Napján a főpap két kecskét használt, hogy elvegye a nép bűneit. Az első megszentelte. Azután ráhelyezte kezét a másik kecskére, megvallotta a nép bűneit, majd kikergette a kecskét a pusztába (III. Mózes 16,21). Ez a „bűnbak” szimbolikusan elvette a bűnököt, és soha nem látták többé. Hasonlóképpen, amikor valaki áldozati állatot hozott személyes bűneiért, ráhelyezte kezét az állat fejére (II. Mózes 1,4; 4,4).

Az általános gondolatmenet ezekben a példákban a *lelki átadás szimbolizmusa*. Jákób átadta áldását unokáinak, Mózes átadta tekintélyét és felkenetését követőjének, a főpap átadta a nép bűneit a bűnbaknak, és a bűnbánó egyén átadta bűneit az áldozati állatnak. Ezek a dolgok nem áradtak át mágikusan vagy fizikailag a kézrátétel által, hanem a kézrátétel csupán képviselte azt, amit Isten tett lelkileg, és segített az embereknek elhinni és elfogadni Isten láthatatlan cselekedetét.

### AZ ÚJSZÖVETSÉGBEN

Az újszövetségben a kézrátétel ugyanazt a célt tölti be: egy lelki átadást szimbolizál és ösztönzi a hitet. Jézus, az apostolok és a korai hívők ráhelyezték kezüket az emberekre, hogy megáldják, meggyógyítsák őket, hogy azok betöltekezzenek Szent Lélekkel, és felszenteljék vagy elrendeljék őket a szolgálatra.

Nem minden esetben alkalmaznak azonban kézrátételt; tehát nem kötelező. (Lásd például Máté 8,5-13; Ap. Csel. 2,1-4; 10,44; 14,9-10.) Ahogy a 10. fejezetben már kifejtettük, a kulcs ezen áldások átvételéhez a hit, nem pedig egy fizikai cselekedet, mint olyan, de a kézrátétel egy isteni elrendelésű cselekvés, amely segít az ember hitét összpontosítani az áldás átvételére. Íme néhány újszövetségi példa:

### ***Áldások***

\* „Jézus pedig monda: Hagyjatok békét e kis gyermekeknek, és ne tiltsátok meg nekik, hogy hozzám jöjjenek; mert ilyeneké a mennyek országa. És kezeit reájuk vetvén eltávozék onnét.” (Máté 19,14-15).

### ***Gyógyulás***

\* „Nem is tehet vala ott semmi csodát, csak néhány beteget gyógyíta meg, rájuk vetvén kezeit.” (Márk 6,5). Jézus nem sok csodát tett Názáretben az emberek hitetlensége miatt, de amikor talált néhány olyan embert, akik hittek, rájuk vetette kezét, és meggyógyította őket. Nyilvánvaló, hogy a kézrátétel nem hatékony hit nélkül, de értéke abban rejlik, hogy bátorítja az emberek hitét.

\* „A nap lementével pedig, mindenek, akiknek különféle betegek valának, ő hozzá vivék azokat; ő pedig mindegyikükre reávetvén kezeit, meggyógyíta őket. (Lukács 4,40).

\* „Lőn pedig, hogy Publius atyja hideglelésben és vérhasban betegen feküvék. Kihez Pál beméne, és minkeutána könyörgött, kezeit reá vetve meggyógyíta őt.” (Ap. Csel. 28,8).

### ***Betöltekezés Szent Lélekkel***

\* „Akkor kezeiket reájuk veték, és vőnek Szent Lelket” (Ap. Csel. 8,17).

\* „És mikor Pál reájok vetette kezét, szálla a Szent Lélek ő reájuk: és szólnak vala nyelveken, és prófétálnak vala” (Ap. Csel. 19,6).

### ***Felszentelés a szolgálatra***

\* „Kiket állatának az apostolok elébe: és miután imádkoztak, kezeiket reájok veték” (Ap. Csel. 6,6). Az apostolok felszenteltek hét férfit, akiket kiválasztottak, hogy segítségükre legyenek az élelem elosztásánál a szükségben lévő szentek számára; ezek a férfiak voltak nyilvánvalóan az első diakónusok.

\* „Akkor, miután böjtöltek és imádkoztak, és kezeiket reájok vetették, elbocsáták őket” (Ap. Csel. 13,3). Az antiochiai vének kiküldték Pált és Barnabást, mint misszionáriusokat a pogányok közé. Isten hívta el őket, az egyház pedig felismerte elhívásukat, és ekkor jóváhagyta küldetésüket.

\* „Meg ne vesd a kegyelemnek benned való ajándékát, amely adatott néked prófétálás által, a presbitérium kezeinek reád tevésével.” (I. Tim. 4,14). „Minekokaért emlékeztetek téged, hogy gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, amely benned van az én kezeimnek rád tétele által.” (II. Tim. 1,6). Pál arra az ajándékra emlékeztette Timótheust, melyet a presbitérium (vének – új ford.) kézrátétele által kapott, beleértve önmagát is. Ez a két igeszakasz bizonyára Timótheus szolgálatra való felszentelésére utal, amikor egyúttal prófeciát is kapott. Az ajándék ebben az esetben valószínűleg egy különleges felkenetés volt a szolgálatra, melyet Istentől kapott ennél a felszentelésnél.

E két utalásra alapozva vannak, akik azt feltételezik, hogy saját tetszésük szerint osztogathatnak lelki ajándékokat másoknak kézrátétel vagy prófécia által. Ám ahogy láttuk, az I. Kor. 12. világosan kijelenti, hogy Isten az, Aki az ajándékokat osztogatja. Isten gyakran munkálkodik mások imádságán keresztül, de Ő adományozza a lelki ajándékokat saját belátása és döntése szerint, nem az imádkozók elgondolása alapján. Az a lelkimunkás, akit Isten hívott el, és akinek az elhívását és képességeit az egyház megvizsgálta, elvárhat egy különleges felkenetést és áldást, amikor a vének felszentelik őt kézrátétel által.

\* „A kézrátételt el ne hirtelenkedd, se ne légy részes a más bűneiben; tenmagadat tisztán tartsd.” ( I. Tim. 5,22). Timotheus rendelkezett azzal a felelősséggel, hogy gyülekezeteket szervezzon, és azokba véneket nevezzen ki. Pál arra inti, hogy ne szenteljen fel túl hamar sen-

kit a szolgálatra, mert ha a kiválasztottak nem bizonyulnak alkalmasnak a tisztségre, akkor az, aki felszentelte őket, felelősséggel tartozik a kudarcukért.

## CÉL ÉS JELENTŐSÉG

Ezekből az újszövetségi példákból a kézzátétel számos fontos célját állapíthatjuk meg. *Először* a kézzátétel *Isten áldásainak számunkra történő átadását szimbolizálja*. Ez a gyakorlat különösen segítségünkre van 1) az áldásnál, 2) a gyógyulásnál, 3) a Szent Lélek befogadásánál, és 4) a szolgálatra való felszentelésnél.

*Másodszor*, ez a gyakorlat *jelzi Isten lelkének és az egyháznak közös munkáját*, hogy elhozza ezeket az áldásokat az egyének számára. Bár Isten szuverén, és elvégezheti ezeket a munkákat emberi kéz nélkül is, mégis egyházán keresztül akar működni. Noha az áldások Istentől származnak, az egyház hirdeti őket, és ösztönzi az embereket arra, hogy higgyenek azok átvételében.

*Harmadszor, képviseli az Istennek és egyházának való alávetettséget*. A mindennapi életben a másik ember fejének a megérintése bizalmas viszonyt vagy tekintélyt fejez ki. Jellemző példa erre az, amikor egy felnőtt egy gyermek fejére teszi a kezét. Ritka eset, hogy egy felnőtt egy másik felnőtt fejét nyilvánosan megérintse. Amikor engedjük, hogy a vének a fejünkre helyezték kezüket imádság közben, kifejezzük alávetettségünket Istennek, és az Istentől való vezetőknél. Az imádság önmagában elismeri, hogy szükségünk van Istenre, de az imádság a kézzátétellel együtt elismeri mind Isten, mind az egyház iránti szükségletünket. Továbbá, mivel a Biblia tanítja a kézzátételt, annak elfogadása az engedelmes hit cselekedetét jelenti.

*Negyedszer*, ez a gyakorlat *képviseli az Istennek való felszentelést*. Az időről időre való alázatos meghódolás megszentelt szolgálathoz vezet. Amikor azok esetében, akik a Szent Lélekre törekednek, kézzátételt alkalmaznak, ők nem csupán a Lélek iránti vágyukat fejezik ki, hanem újonnan való odaszánásukat Istennek. A felszentelési alkalmon a résztvevők nem csupán az áldást és Isten kenetét keresik az életükben, hanem egyúttal jelzik odaszentelésüket Istennek és egyházának.

***A kézzátétel összpontosítja az emberek hitét, hogy elvegyék az ígéretet Istentől egy bizonyos pillanatban.***

*Ötödször*, a kézzátétel erőteljes eszköz *az emberek hitének összpontosítására, hogy átvegyenek egy ígéretet Istentől egy bizonyos pillanatban*. Koreában láttam, milyen hatékonyan lehetett alkalmazni a kézzátételt az öt estés ébredési alkalmon és sátoros összejövetelen. Általában az első két vagy három estén az evangélista hangsúlyozza a megtérést és az Istennek való önátadást. A két vagy három utolsó estén felépíti a hitet a befogadásra. Felvilágosítja a hívőket, hogy amennyiben felkészítették szívüket, akkor ha megérik a szolgálatot végzők kezét a fejükön, el kell várniuk, hogy betöltekezzenek Szent Lélekkel, megújuljanak, meggyógyuljanak, vagy bármi másban részesüljenek, amire szükségük van Istentől. Mindössze néhány percnyi ima után az emberek választ kapnak kéréseikre. Tömegek töltekeztek be Szent Lélekkel egy néhány napos ébredési szolgálaton a helyi gyülekezetekben, és százak töltekeztek be a sátoros alkalmon.

Tizenéves koromban Koreában egy amerikai katona látogatott el az egyik sátoros összejövetelünkre. Először volt pünkösdi istentiszteleten, és arra vágyott, ami nekünk volt, ezért elmagyaráztam neki a megtérést. Azután azt mondtam neki: „Ha teljesen megbántad a bűneidet, megtértél és alávetted mindent Istennek, nyisd meg a szíved hitben. Megnyugvást fogsz érezni, mert megvallottad a bűneidet. Ebben a percben kezdj hálát adni Istennek, és dicsőíteni Őt. Annak mintegy jeleként, hogy elértél eddig a pontig, emeld fel kezedet az imádatban. Amikor látom, hogy dicséred Isten, megkérem az egyik koreai lelkimunkást, hogy vesse rád a

kezét, ahogy az Apostolok cselekedeteiben írva van, és akkor hit által venni fogod a Szent Léleket.” Elég az hozzá, hogy amikor ráhelyeztük a kezünket és imádkoztunk, azonnal nyelveken kezdett szólni.

Annak érdekében, hogy kézrátétel a leghatékonyabb legyen a hit építésében, ne gyakoroljuk azt válogatás nélkül vagy félvállról. Akkor a leghatékonyabb, ha az emberek megértik jelentőségét, és amikor készek arra, hogy valami sajátosat vegyenek át Istentől. Ha imádkozom emberekkel a Szent Lélekért, nem teszem rájuk a kezemet addig, amíg nem látszik, hogy megtértek. Ha nem ismerik ezt a bibliai gyakorlatot, megmagyarázom nekik, néha röviden, miközben imádkoznak, és buzdítom őket arra, hogy higgyenek, amikor érzik, hogy a kéz megérinti a fejüket.

Mivel a kéz ráhelyezése az emberek fejére tekintélyt szimbolizál, nyilvános alkalmakkor általában az a leghelyesebb, ha fenntartjuk ezt a gyakorlatot a lelki vezetésben lévő embereknek – a véneknek (lelkimunkásoknak) vagy azoknak, akiket ők erre kijelölnek. A bibliai feljegyzésekben mindig lelki vezetők voltak azok, akik rávetették a kezüket másokra. Aki elfogadja a kézrátételt, könnyebben táplál bizalmat és hitet, ha tudja, hogy aki a kezét ráveti, egy elismert vezető. Ha azonban ilyen vezető nem elérhető, más hívők ugyancsak rávethetik a kezüket olyanokra, akik választ várnak Istentől. (Lásd Márk 16,17-18.) Egy másik lehetőség, ami tekintélytől függetlenül segít közvetíteni a támaszt és a hitet, ha a hívő a kezét a kereső vállára vagy karjára helyezi, miközben imádkozik vele.

A kézrátétel kiemelkedő szerepet játszott az első új személy megtérésénél, aki megkeresztelkedett Jézus nevében és betöltekezett Szent Lélekkel otthoni missziós gyülekezetünkben, Austinban (1992). Otthoni bibliatanulmányozást folytattunk vele; azután ellátogatott egy vásárnapi istentiszteletre, amely mélyen megérintette. Hétfőn nem ment dolgozni, hanem otthon maradt, és megtért. Akkor este eljött hozzánk az otthonunkba, hogy megbeszéljen velünk néhány döntést, amelyeket meg kellett hoznia annak érdekében, hogy Istennek éljen. Még több tudnivalót közöltem vele a megtérésről és az újjászületésről, majd elkezdtünk együtt imádkozni. Megtért, és Isten Lelke indítani kezdte őt, majd egy kicsivel később így szólt: „Kész vagyok arra, hogy megkeresztelkedjem.” Elvittük őt egy kerti úszómedencéhez, ahol elmagyaráztam neki: „Amikor kijössz a vízből, kezd dicsérni az Urat, amiért megtisztított minden bűnödől. Rád teszem a kezem, és ebben a pillanatban várd, hogy betöltekezz Szent Lélekkel.” Miután kijött a vízből, rávettem a kezem, és a Lélek leszállt. Nyomban nyelveken kezdett szólni, ahogy a Lélek adta szólnia.

1995-ben egy férfi, aki mániákus depresszióban szenvedett, eljött a gyülekezetünkbe. Gyakran kísérelt meg öngyilkosságot, és ki-be járt az ideggondozóból éveken keresztül. Miután buzgó szívvel megtért, felkészítettem őt a keresztségre. Elmondtam neki, hogy amikor rávetem a kezem a keresztség után, várja, hogy betöltekezz Szent Lélekkel a nyelveken szólás jelével. Azt válaszolta: „Én félek ettől.” Biztattam, hogy ne aggódjon emiatt, hanem higgyen és engedelmeskedjen, Isten majd elvégzi a munkát. Lényegében egyetértett. E megnyilvánulása és viselkedése miatt kíváncsi voltam, történik-e valami egyáltalán, de amint kijött a vízből és ráhelyeztem a kezem, elkezdett nyelveken szólni, ahogy a Lélek adta szólnia. Ezután idegi állapota hihetetlen mértékben javult, megszabadult az öngyilkos gondolatoktól, és képes volt szert tenni egy saját lakásra.

Amikor a kézrátétel jelentőségéről tanítunk, és felkészítjük az embereket arra, hogy átvegyenek valamit Istentől a kézrátétel pillanatában, akkor sok csodálatos gyógyulást látunk, és a Lélek rendkívüli kitöltését. Ha engedelmeskedünk Isten Igéje utasításainak és hitünket megfelelően összpontosítjuk, biztosak lehetünk abban, hogy Isten megajándékoz minket bőséges áldásaival.

## Tizenkettedik fejezet

### A NYELVEK NEMEI ÉS MAGYARÁZATA

A három *beszédbeli ajándék* a „prófétálás... nyelvek nemei... (és a) nyelvek magyarázása” (I. Kor. 12,10). Ezen ajándékok által Isten felken embereket arra, hogy közvetítsék az Ő gondolatait az egyháznak. A beszélő az „embereknek beszél épülésre, intésre és vigasztalásra.” (I. Kor. 14,3).

#### NYELVEK NEMEI

Az görög „nyelvek” szó az I. Korinthus 12-14.-ben a *glossa*. Akárcsak a magyar nyelvben, először is a test szervére utal, és azután kiterjed az értelmezése a beszélt nyelvre. Ez az igeszakasz egyértelműen ez utóbbi értelmében használja a szót, amint azt a következő példából látjuk: „Mert aki nyelveken szól, nem embereknek szól, hanem Istennek;... Aki nyelveken szól, magát építi” (I. Kor. 14,2; 4). A beszélő nem ismeri ezt a nyelvet: „Mert ha nyelvvel könyörgök, a lelkem könyörög, de értelmem gyümölcstelen.” (I. Kor. 14,14). Azok sem értik a beszélőt, akik hallják (hacsak egy külföldi vagy egy kétnyelvű személy nincs jelen): „senki sem érti.” (I. Kor. 14,2).

Meg kell jegyeznünk, hogy a nyelveknek különböző „nemei” vannak (I. Kor 12,10). Az egyik személy más nyelven szólhat, mint a másik. Ugyanaz a személy szólhat egynél több nyelven is. A nyelv lehet ma is használatos nyelv, vagy olyan amely már kihalt. Feltehetően lehet egyedi is, amelyet Isten kifejezetten az adott egyén számára alkotott. Az I. Kor. 13,1 beszél „embereknek vagy angyaloknak” a nyelvéről, ami arra utal, hogy valaki beszélhet angyali nyelven is. Az angyalok szellemi lények, és nem tudjuk, miként érintkeznek egymással, de lehet, hogy létezik egy mennyei nyelv, amelyet utánozhatunk, vagy megközelíthetünk az emberi beszéddel.

Megfigyeltem nyelveken szóló embereket szerte a világon – Afrikában, Ázsiában, Ausztráliában, Európában és Latin-Amerikában, csakúgy, mint az Egyesült Államokban –, és minden nyelvi csoportnál és kultúránál ugyanazt a jelenséget tapasztaltam. Hallottam nyelveken éneklést, ami mindig gyönyörű. Olykor egy létező dallamot vesz kölcsön; máskor új dallamot alkot. A legszokatlanabb nyelv talán, amit hallottam, egy dallamos, hangszínezett nyelv volt, amely keletiesen hangzott, és egy jacksoni férfi beszélt Mississippiben. A másik egy sziszegő, torokhangú nyelv volt, mely úgy hangzott, mint egy Észak Amerikai indián nyelv, melyet egy houstoni férfi beszélt Texasban.

A koreai Inchonhoz közel egy imatáborban hallottam egy koreai metodista lelkimunkást, aki mellettem ült, és nyelveken szólt, miután betöltekezett Szent Lélekkel. Gyorsan ismételte angolul, tökéletes előadásmódban és minden akcentus nélkül, hogy „Jézus eljön nagyon hamar. Jézus eljön nagyon hamar.” Később megkérdeztem tőle, beszél-e angolul, de egyáltalán nem beszélt. Semmit sem értett abból, amit mondott; angolul szólt nyelveken.

***A nyelvek nemei a természetfeletti beszéd ajándéka egy vagy több olyan nyelven, amely ismeretlen a beszélő számára.***

Meghatározhatjuk a nyelvek ajándékát úgy, mint *a természetfeletti beszéd ajándékát egy vagy több olyan nyelven, amely ismeretlen a beszélő számára*. Három használatát különböztetjük meg a nyelveknek az újszövetségi egyházban: úgy, mint a Szent Lélek keresztség elsődleges jelét, a személyes odaszánás során való használatot, és a nyilvános használatot, melyet magyarázat követ. A fizikai és a lelki folyamat minden egyes esetben ugyanaz, de a cél és a hatás különböző, ahogy azt az alábbi bibliai fejtegetés mutatni fogja.

## A SZENT LÉLEK KERESZTSÉG ELSŐDLEGES JELE

Először is a nyelveken szólás az az *elsődleges jel, mely a Szent Lélek keresztséghez társul*. Klasszikus példák erre a zsidó hívők Pünkösd napján, a pogányok Kornéliusz házában, és János tanítványai Efézusban. (Lásd Ap. Csel. 2,1-4; 10,44-48; 19,1-6.)

Pünkösd napjának példája ábrázolja, hogy míg a nyelveken szólás mindig érthetetlen a beszélő számára, lehetséges, hogy egy kívülálló rendelkezik a nyelv természetes emberi ismeretével, így megérti, amit a beszélő mond. (Lásd Ap. Csel. 2,5-11.) A nyelvek e fenti elsődleges használatának további tárgyalását, csakúgy, mint a nyelvek természetének tárgyalását általában lásd David K. Bernard *Az újjászületés* c. könyvének 9. fejezetében.

Szoros értelemben nem kellene alkalmaznunk a „nyelvek ajándéka” kifejezést erre az első használatra; inkább egy jel ez, mely a „Szent Lélek ajándékához” társul (Ap. Csel. 2,38). A Szent Lélek ajándéka minden hívő számára elérhető (János 7,38-39; Ap. Csel. 2,38-39; 11,15-17). Ennek ellenére nem mindenki gyakorolja a nyelvek ajándékát a test építésére (I. Kor. 12,4-10; 30).

### *A nyelveken szólás minden hívő számára elérhető.*

Ahogy Isten minden hívő számára felajánlja a bölcsességet, az ismeretet, és a hitet, úgy a nyelveken szólás is elérhető minden hívő számára. (Lásd Márk 16,17.) Mégis, minden esetben van egy olyan lelki ajándék, amely túl lép minden keresztyén napi tapasztalatán, és a szükség vagy az áldás különleges pillanataiban használatos: ilyen a bölcsesség beszéde, a tudomány beszéde, a hit ajándéka és a nyelvek ajándéka.

Vannak, akik tagadják a nyelvek bizonyító szerepét, és tagadják azt is, hogy mindenkinek törekednie kell a Szent Lélek keresztségére ezzel a hozzátársuló jellel. Általában az I. Kor. 12-14. kijelentéseit idézik érvelésül, melyben az áll, hogy nem mindenki szól nyelveken, vagy hogy a nyelveken szólást bizonyos módon szabályozni kell. Az Ap. Csel. és az I. Korinthus összehasonlítása azonban hamar felfedi, hogy összekeverik a nyelvek használatát.

Az I. Korinthus a Lélekkel betöltött hívők számára íródott; Valamennyien betöltek Szent Lélekkel és legalább egyszer valamennyien szóltak nyelveken. (Lásd I. Kor. 6,11; 19; 12,13.) Ők nyilvánvalóan ebből a szempontból értelmezték Pál levelét. Pál nem azt tanította, hogy némelyikük sohasem beszélt nyelveken, hanem azt magyarázta, hogy nem mindenki gyakorolja a nyelvek nyilvános ajándékát a gyülekezet életében, és azoknak, akik gyakorolják, bizonyos útmutatást kell követniük.

Pünkösd napján 120 hívő szólt nyelveken egyidejűleg, amikor betöltek Szent Lélekkel. (Lásd Ap. Csel. 1,15; 2,1-4.) Hasonlóan az Ap. Csel. 10-ben Kornéliusz egész házanépe együtt nyelveken szólt, és az Ap. Csel. 19-ben a tizenkét efézusi tanítvány is együttesen nyelveken szólt. Az I. Kor. 14,27 mégis azt mondja, hogy a nyilvános istentiszteleten a hívőknek a nyelveken szólást a gyülekezet felé kell gyakorolniuk, de csak kettő vagy három ember közlön ilyen üzenetet. Az Ap. Csel. eseteiben senki sem magyarázta a nyelveket, sőt nem is próbálta megmagyarázni. Ennek ellenére az I. Korinthus szerint, ha valaki nyelveken szól az istentiszteleten, imádkozzék a magyarázatért, és ha nincs magyarázat, hallgasson (I. Kor. 14,13; 28).

Ez az ellentmondás két következtetésre vezet el minket: vagy az apostoli egyház nem követte Pál apostol ihletett utasítását a nyelveken szólás vonatkozásában, vagy az Ap. Csel.-ben a nyelvek használata különböző az I. Korinthusban leírt használattól. Az első lehetőség tarthatatlan, mivel aláásná az egyház egységét, és a Biblia ihletettségét, illetve tekintélyét. Világos tehát, hogy az Ap. Csel. és az I. Korinthus két különböző helyzettel foglalkozik. Az Ap. Csel.

a nyelveknek azt a szerepét jegyzi fel, amelyet az egyén megtérésénél játszik, míg az I. Korinthus útmutatást nyújt a nyelvek folyamatos használatához a nyilvános összejöveteleken.

## SZEMÉLYES ODASZÁNÁS

A nyelvek második használata *a személyes odaszánásban, saját építésben* játszik szerepet. Az I. Kor. 14. számos esetben utal erre a használatra, és buzdítja azt:

\* „Aki nyelveken szól, magát építi... Szeretném ugyan, ha mindnyájan szólnátok nyelveken” (I. Kor. 14,4-5). A Biblia minden hívőt buzdít a nyelveken szólásra, hozzáfűzve, hogy ez a gyakorlat hasznos és áldásos az egyén számára.

\* „Mert ha nyelvvel könyörgök, a lelkem könyörög, de értelmem gyümölcstelen. Hogy van hát? Imádkozom lélekkel, de imádkozom értelemmel is; énekelek a lélekkel, de énekelek az értelemmel is.” (I. Kor. 14,14-15). Sokat segít a nyelveken való ima és ének, és ugyanakkor az egyén saját nyelvén való ima és ének is.

\* „Hálát adok az én Istenemnek, hogy mindnyájatoknál inkább tudok nyelveken szólni.” (I. Kor. 14,18). Pál nagy értéket tulajdonított a nyelvek használatának az odaszánás során személyes életében. Azzal, hogy Isten e magas értékelést ihlette, mint a Biblia részét, minden keresztényt buzdít a nyelveken szólásra személyes odaszánásukban.

***Kívánatos, hogy mindenki, aki betöltekezett Szent Lélekkel, továbbra is szóljon nyelveken az élete során.***

A fenti utalások szerint kívánatos, hogy mindenki, aki betöltekezett Szent Lélekkel, továbbra is szóljon nyelveken az élete során. Az I. Kor. 12,30 kijelentése, mely szerint nem mindenki szól nyelveken, úgy tűnik a harmadik használatra vonatkozik, melyet a következőkben tárgyalunk, nevezetesen a nyilvános üzenetet, melyet meg kell magyarázni. A gyakorlatban csaknem mindenki, aki betöltekezik Szent Lélekkel a nyelveken szólás kezdeti jelével, továbbra is szól nyelveken. Egyesek gyakran szólnak nyelveken a rendszeres imaéletük részeként, míg mások csak megújulás és nagy felkenetés különleges alkalmaikor.

Némelyek nem szólnak többet nyelveken, noha továbbra is szolgálják Istent. Sok esetben még kisgyermekként töltekeztek be Szent Lélekkel, és bár a Lélekben való élet mindennapos valóság a számukra, a nyelveken szólás tényleges tapasztalatát elhagyták. Általában ha egy Lélekkel betöltött személyt buzdítanak arra, hogy törekedjen a nyelvekre a személyes odaszánásban, és arra, hogy úgy higgyen benne, mint folytonosan meglévő tapasztalatra, akkor újra nyelveken fog szólani.

Hét éves koromban töltekeztem be Szent Lélekkel, de nem szóltam nyelveken addig, míg fiatal felnőtté nem váltam. Főiskolai hallgatóként megvizsgáltam személyes hitemet és Istenrel való tapasztalatomat, és elkezdtem kutatni Isten akaratát ezen a téren. Gyakran imádkoztam, hogy Isten adja meg nekem a szabadságot a nyelveken szólásra személyes odaszánásomban, mert úgy találtam, Isten akarata az, hogy minden hívő rendelkezzen ezzel az áldással. Fokozatosan kezdtek eloszlanı a fenntartásaim és a kétségeim, kezdett növekedni a vágyam és a hitem, és egyre inkább alávettem magam a Léleknek.

***Nem ítéltethjük meg üdvösségünket vagy lelki életünket abból, milyen gyakran szólunk nyelveken.***

Egy vasárnap este, amikor több emberrel imádkoztam együtt a szószéknél, elkezdtem közbenjárni értük mély buzgalommal. Hirtelen minden előzetes gondolat vagy tudatos vágy nélkül nyelveken kezdtem szólani. A következő néhány héten keresztül különböző nyelveken szóltam a közbenjáró imák során különböző időkben. Ma nem minden ima alkalmával szólok

nyelveken, és nem is próbálok így tenni, de gyakran szólok nyelveken, általában ha valaki másért imádkozom, vagy magával ragad a dicsőítés lelke.

Bár a nyelveken szólás nagyon hasznos a személyes odaszánásban, nem ítéld meg üdvösségünket vagy lelki életünket abból, milyen gyakran szólunk nyelveken. Nincs bibliai parancs arra nézve, hogy továbbra is nyelveken kell szólnunk, miután vettük a Szent Lelket, és arról sem beszél a Biblia, milyen gyakran szóljunk nyelveken. Ha valaki nem gyakran szól nyelveken, ne érezze magát bűnösnek, és ne támadjanak kétségei az üdvössége felől.

Ha valaki azelőtt gyakrabban szólt nyelveken, vagy úgy érzi, hogy gyakrabban kellene szólnia nyelveken, vizsgálja meg magát. Ha a nyelveken szólás hiánya az odaszánás vagy a buzgó ima hiányából fakad, akkor meg kell újítani az Istennel való kapcsolatát, nem pusztán azért, hogy nyelveken szóljunk, hanem azért, hogy közelebb kerüljünk Istenhez. Ha eltávolodtunk Istentől egy bűnös életmód felé, akkor meg kell térnünk és meg kell újulnunk a Lélekben. Ebben az esetben a nyelveken szólás ismét nagyon kívánatos, mint a hit megújulásának és az Isten Lelkének való alávetettség megerősítése az idő során.

Ahogy más lelki ajándék, áldás és kinyilatkoztatás, a nyelveken szólás sem bizonyítja önmagában, hogy tanításunk, életmódunk, vagy kapcsolatunk Istenhez helyes. Egyszerűen csak azt mutatja, hogy egy pontnál betölteztünk Szent Lélekkel, és hogy jelenleg hiszünk és meghódolunk Istennek e sajátos kinyilatkoztatás gyakorlásával. Ahelyett, hogy pusztán a nyelveken szólásra törekszünk, hangsúlyoznunk kell a buzgó imát, az élő hitet, az Isten Igéjének való engedelmisséget, és a szentségre való törekvést. Ha így teszünk, a nyelveken szólás jellegzetesen elfoglalja helyét az életünkben, mint a személyes építés eszköze, de nem válik rögeszmévé vagy csodaszerré.

Tanítottam egy szemináriumon Magyarországon 1987-ben, melyet elsőként tartottak az Egyesült Pümkösi Egyház keretein belül abban az országban, nem sokkal a kommunizmus bukása előtt. Az egyik téma a lelki ajándékok témája volt. Felkértek, hogy szenteljek fel a szolgálatra két fiatal cigány férfit, akik a hallgatóság között ültek. A tanítás során az egyik férfi azt mondta, hogy nem szólt nyelveken, mióta először betöltezték Szent Lélekkel, és megvallotta, hogy ennek következtében nagyon összezavarodott. Azt válaszoltam neki, hogy ne kérdőjelezze meg az üdvösségét vagy tapasztalatát emiatt, de a nyelveken szólás nagy nyereség volna a lelki életében és szolgálatában, és Isten meg akarja adni neki ezt a szabadságot. Amikor eljött az imádkozás ideje, bátorítottam őt a hitre, és e célból ráhelyeztük a kezünket. Hamarosan nyelveken kezdett szólni Isten hatalma alatt.

Alighogy vége lett az alkalomnak, a másik fiatalember is elismerte, hogy ugyanezzel a gonddal küzd. Emlékeztem őt a társa élményére, majd körülötte is összegyűltek az emberek. Miközben kézzel imádkoztunk érte, ő is nyelveken kezdett szólni.

## **NYILVÁNOS NYELVEKEN SZÓLÁS, MELYET MAGYARÁZAT KÖVET**

A nyelvek harmadik használata *a nyilvános nyelveken szólás, melyet magyarázat követ általános építésre*. Isten olykor a nyelvek nevei és magyarázata együttes ajándékán keresztül szól a gyülekezetnek. Az első ajándék, a nyelvek nevei magára vonja a figyelmet, és kijelenti, hogy Isten kapcsolatba próbál lépni a hallgatósággal. Mivel ez olyan csodálatos és látványos, gyakran meglehetősen hatásos a hallgatóság között ülő hitetlenek elérésére. A második ajándék, a nyelvek magyarázata felfedi az adott üzenetet, melyet Isten eljuttatni kíván. Íme két bibliai utalás a nyelveknek ilyen használatához:

\* „Azonképen ti is, minthogy lelki ajándékot kívántok, a gyülekezet építésére igyekezzetek, hogy gyarapodjatok. Azért, aki nyelveken szól, imádkozzék, hogy megmagyarázza.” (I. Kor. 14,12-13). A cél, hogy az egész gyülekezet áldást nyerjen.

***„Ha valaki nyelveken szól, kettő vagy legfeljebb három legyen...”***



\* „Ha valaki nyelveken szól, kettő vagy legfeljebb három legyen, mégpedig egymás után; és egy magyarázza meg. Ha pedig nincsen magyarázó, hallgasson a gyülekezetben; hanem magának szóljon és az Istennek.” (I. Kor. 14,27-28). Ez az útmutatás arra vonatkozik, ha valaki a gyülekezetbe szól nyelveken. Ha senki sem magyarázza meg a szavait, a beszélő ne folytassa újra és újra. Ehelyett magának szóljon és az Istennek. Ilyenkor lehet, hogy a nyelv csak saját áldására van, vagy az, akit Isten a magyarázathoz akar használni, nem vetette alá magát eléggé Istennek. Ilyen esetben, ha valaki továbbra is nyilvánosan nyelveken szól, nem tesz eleget Isten eltervezett céljának. Röviden, ha a beszélő magára vonja a gyülekezet figyelmét, csak akkor szóljon nyelveken, ha van magyarázó.

Néhányan úgy érvelnek ezzel az igazsággal, hogy soha senki ne szóljon nyelveken a gyülekezeti alkalmon magyarázó nélkül, akkor sem, ha mindenki dicséri Istent, vagy együtt imádkozik. De ilyenkor mindenki saját, személyes áldására szól nyelveken, ugyanúgy, mintha egyedül lenne. Senki sem próbálja magára vonni az egész gyülekezet figyelmét, hanem mindenki személyes építésére törekszik, így ebben az esetben a magyarázat nélküli nyelveken szólás helyénvaló. Ezt erősíti meg a 28. vers: még a gyülekezetben is helyénvaló a nyelveken szólás magyarázó nélkül, ha az az egyén Istennel való kapcsolattartásának eszköze.

Ha nem következik magyarázat, gondolhatjuk, hogy a gyülekezet nem működik megfelelően, de lehet, hogy Isten így is eléri célját azzal, hogy valakihez szól, vagy segít valakinek nagyobb érzékenységet kifejleszteni az Ő irányában. Egy szokványos alkalmon a Louisiana állambeli Baton Rouge-ban szemtanúja voltam egy erőteljes nyelveken jött üzenetnek, de nem követte magyarázat. Az üzenet mégis megérintett két embert igen hatásos módon.

Az első az egyik nagynéném volt, aki részt vett az alkalmon. Hallott már a pünkösdi elménről, de soha nem hallott senkit nyelveken szólni. Gyakran felmerült benne a kérdés, vajon valódi-e a nyelveken szólás. Azon az estén meggyőződött róla, hogy valódi, és azt állította, hogy Isten ezt a csodát az ő hasznára vitte végbe.

A második egy libanoni diák volt a Louisianai Állami Egyetemről. Azt mondta, hogy az üzenet az ő anyanyelvén, arabul hangzott el. Először megharagudott arra az emberre, aki elhívta őt a gyülekezetbe, és a szemére vetette: „Miért rendezted úgy, hogy valaki nyilvánosan szóljon hozzám, és megdorgáljon a bűneimért?” Természetesen, sem a társa, aki elhívta, sem az üzenetet közlő személy nem beszélt arabul, és fogalmuk sem volt az üzenetet jelentéséről. Isten felhasználta ezt a csodát, hogy személyesen szóljon a fiatal emberhez.

Egy istentisztelet során a gyülekezet gyakran érzékeli, mikor készül Isten szólni a nyelvek ajándékán keresztül. Gyakran bekövetkezik egy észlelhető szünet, egy szent csendesség. Az istentisztelet vezetője gyakran felismeri, hogy mi készül. Austinban, egy vasárnapi istentiszteleten, elérkezett a prédikáció ideje, mégis úgy éreztem, hogy Isten nyelveken és magyarázatban akar szólni, így tovább vezettem a hallgatóságot a dicsőítésben. Hamarosan a feleségem elmondott egy üzenetet nyelveken, és valaki más megadta a magyarázatot. Egy vasárnap esti istentiszteleten Austinban, miközben az imaszobában imádkoztam, éreztem, hogy az Úr a Lélek ajándékai által fog szólni a gyülekezetbe. Az alkalom végén üzenet érkezett nyelveken, valamint magyarázat és prófécia is elhangzott.

Ha Isten indít valakit, hogy nyelveken szóljon a gyülekezetbe, erős felkenetést érez, melyet könnyen meg tud különböztetni az odaszánás nyelveken szólásától. Képes meggyőződéssel és tekintéllyel szólni. Hasonlóképpen a gyülekezet is felismeri, hogy nyilvános üzenetet hall, és nem pusztán személyes odaszánásból fakadó nyelveket.

## A NYELVEK MAGYARÁZATA

A „magyarázat” szó görög megfelelője a *hermeneia*, melyből a *hermeneutika* kifejezésünk ered, az alapelvek magyarázatának a meghatározására. Megmagyarázni annyit jelent, mint

„közölni valaminek az értelmét” vagy „beszédre fordítani”. Azt jelenti, megadni valaminek az értelmét, de nem szükségszerűen jelent szó szerinti fordítást.

***A nyelvek magyarázata olyan ajándék, amely természetfeletti képességet ad egy nyelven elhangzott nyilvános üzenet lefordításához, vagy jelentésének megmagyarázásához.***

Amikor valaki nyelveken szól a gyülekezethez, a nyelvek magyarázatának ajándéka képessé teszi ugyanazt a személyt, vagy valaki mást, hogy kinyilatkoztassa az üzenet jelentését. „Azért aki nyelveken szól, imádkozzék, hogy megmagyarázza.... Ha valaki nyelveken szól, kettő vagy legfeljebb három legyen, mégpedig egymás után; és egy magyarázza meg.” (I. Kor. 14,13; 27). A nyelvek magyarázatát úgy határozhatjuk meg, mint *olyan ajándékot, amely természetfeletti képességet ad egy nyelven elhangzott nyilvános üzenet lefordításához vagy jelentésének megmagyarázásához.*

Sok esetben lehetetlen egy nyelvről egy szót lefordítani egy másik nyelv szavára, különösen, ha a nyelvek nincsenek közeli rokonságban. Azért van így, mivel néhány szónak nincs pontos megfelelője, és néhány szó árnyalatokat és mellékértelmezéseket hordoz, melyek magyarázatra szorulnak egy másik nyelvben.

A görögben például számos szóval fejezhető ki a magyar *szeretet* szó: *agape* (önzetlen szeretet), *phileo* (testvéri szeretet), és *eros* (erotikus szeretet). A koreai *kibun* szó valakinek a magatartására, érzelmeire, lelkületére és lélekjelenlétére utal; de pl. egyetlen angol szó sem adja vissza a jelentését. Egy szép nő leírására több szó is alkalmas: „csinos, bájos, gyönyörű, elragadó, vonzó, helyes, üde, észveszejtő” és így tovább, a jelentés különféle árnyalataival, de a koreai nyelv általában egy szót használ, *yehpun* vagy *ipun*. Ahhoz hogy az eredeti nyelv szavának teljes jelentését visszaadjuk, számos szóra, vagy akár mondatokra van szükség a másik nyelvből.

E különbözőségek miatt egy rövid üzenetnek hosszú magyarázata is lehet, vagy megfordítva. A „Dicsérd Istent!” szó szerinti fordítása koreai nyelven *hananim-keh chanyang-ul turimnida!* Az egyik ok, amiért a koreai felkiáltás hosszabb, az, hogy minden koreai mondatnak van egy lefordíthatatlan végződése, amely megfelel egy kimondott pontnak vagy kérdőjelnek, és amely a beszélő és a hallgató viszonyát jelzi. Egy egyszerű meghívás „Gyere ide” koreai nyelvre fordítása különböző módon lehetséges, attól függően, hogy a beszélő egy állathoz, egy gyermekhez, vagy egy közeli baráthoz (*wa*) intézi a szavait; másként hangzik a társadalmilag azonos szinten állók között (*osehyo*); ha egy vendéget vagy feljebbvalót hívnak (*oshipseo*); egy királyt vagy Istent (*osheopsusho*). Az utóbbi két esetben a „Kérlek, jöjj” így hangzik: *paramnida* és *oshegerul paramnahida*.

Emellett egy magyarázat gyakran tartalmazza az eredeti üzenet kifejtését vagy kiegészítését. Példa erre, amikor Dániel megadta Besazárnak azon szavak értelmét, melyeket Isten írt a falra. Ezek a szavak voltak: „MENE, MENE, TEKEL, UPHARSIN.” A szó szerinti fordítás így hangzana: „megszámoltatott, megszámlaltatott, megmértetett, megosztatott.” Dániel azonban a következő magyarázatot adta: „Ez pedig e szavaknak az értelme: MENE, azaz számba vette Isten a te országlásodat és véget vet annak. TEKEL, azaz megmértével a mérlegen, és hijjával találtattál. PERESZ, azaz elosztatott a te országod és adatott a médeknek és a persáknak.” (Dániel 5,26-28).

***Isten a magyarázatot a beszélő értelmi képességei, felfogása és várakozása szerint adja.***

Isten a magyarázatot a beszélő értelmi képességei, felfogása és várakozása szerint adja. Az illető személy szókincsét, kiejtését és nyelvtani fordulatait fogja használni az üzenete továbbítására. Ha valaki a Károli fordítású Biblián nevelkedett, és hajlamos Isten Igéjéről e régies

változat szóhasználatával gondolkodni, akkor erre jellemző szavakat használhat. Ha a beszélő nem jártas ebben a szóhasználatban, akkor valószínűleg modern nyelven fog szólni.

Nem hagyhatunk figyelmen kívül egy üzenetet, amiért tájszólással, gyenge nyelvtannal, rosszul ejtett szóval, vagy régies kifejezéssel hangzik el, hanem fel kell ismernünk azt, hogy Isten közli az üzenetét emberi edényen keresztül. Hasonlatképpen Isten ihlette a Biblia minden könyvét, és minden szó pontosan az Ő üzenetét közvetíti, ennek ellenére könyvek a stílusa, a szókincese és nyelvtana a különböző emberi szerzők személyiségét, háttérét és kultúráját tükrözik.

A különböző emberek különböző módokon kapják meg a magyarázatot. Némelyek először egy gondolatot, egy szót, egy kifejezést vagy akár egy képet kapnak. Ahogy elkezdenek hitben beszélni, Isten tovább közli üzenetét, és a szavak áradni kezdenek. Mások arról számolnak be, hogy a magyarázat úgy jelenik meg számukra, mint a nyelveken szólás – a nyelvükkel való együttműködés következtében, de anélkül, hogy értelmükkel felfognák. Úgy hallják és értik meg az üzenetet, ahogy mindenki más.

### ***A különböző emberek különböző módokon kapják meg a magyarázatot.***

Az I. Kor. 14. útmutatással szolgál a nyelvek, a magyarázat és a prófétálás ajándékának használatához a nyilvános istentiszteleten. (Lásd e könyv 14. fejezetét.) Bár ezen ajándékok igazi gyakorlása Istentől származik, nem lehet kizárnunk a tévedés lehetőségét. Minden hallgatónak meg kell ítélnie vajon valóban Istentől származik-e az üzenet, részben vagy egészben, és mennyiben vonatkozik az ő személyére. (Lásd I. Kor. 14,29: és e könyv 13. fejezetének fejezetését.) Lehetséges, hogy az üzenet fő vonala Istentől való, de az emberi közvetítő hozzáteszi saját, tévedhető gondolatait tudatlanságból, túlzott buzgalomból vagy büszkeségből. Van, aki olyannyira eltölt a büszkeség a kijelentés miatt, hogy feltételezik, minden gondolatuk és érzésük abban a pillanatban az Úrtól kell, hogy legyen. Az is lehetséges, hogy egy kijelentés teljességében testi vagy akár démonikus.

Ahogy a nyelvek ajándékáról, ugyanúgy megfigyeltem számos példát a nyelvek magyarázatáról is, szerte a világon. Különösen érdekes látni a nyelvek és a nyelvek magyarázatának működését olyan nyelven, amely más, mint a beszélő anyanyelve. Koreában hallottam egy nyilvános nyelveken szólást, amit koreai magyarázat követett, melyet értettem. Olaszországban is hallottam olyan nyelveken szólást, amit magyarázat követett, melyet nem értettem; az egyik ember, aki ismerte mind az olasz, mind az angol nyelvet, fordította le nekem a magyarázatot.

Amikor 1986-ban úgy éreztem, itt az ideje, hogy elköltözzünk a Jacksonból, főleg azért aggódtam, miként fog erre a feleségem válaszolni. Szerves részévé vált már a gyülekezetnek és a bibliaiskolának, sok barátja volt, és nagyon jól érezte magát. Szerettem volna, ha ugyanazt az indítást érzi, amit én. Együtt imádkoztunk Isten akaratáért.

Egy napon beszélt egy asszonnyal a gyülekezetből telefonon, és imádkozni kezdett. Ez az asszony mit sem tudott arról, mi foglalkoztat minket, de nyelveken szólt a feleségemhez, majd pedig magyarázatban. Lényegében ezt mondta: „Isten készen áll, hogy megváltoztassa életek irányát. Te ezt most nem érted, de ne aggódj. Minden rendben lesz.”

Legnagyobb meglepetésemre a feleségem épp olyan lelkes támogatójává vált a költözésnek, mint én, noha fogalmunk se volt róla, hová menjünk. Az Úr egyidejűleg végezte el munkáját mindkettőnk szívében, és a nyelvek, illetve a magyarázat ajándékát használta fel arra, hogy megerősítse a feleségemet.

Egy női konferencián a feleségem erős indítást érzett arra, hogy imádkozzon egy ismerőséért. Miközben imádkozott, Isten szólt rajta keresztül nyelveken és magyarázatban, bátorító üzenetet küldve egy próbatétel idejére. Noha a feleségem semmit sem tudhatott a körülmé-

nyekről, az asszony később megerősítette, hogy szavai az ő szükséglete szerint szóltak, és megerősítették őt egy válságos időben.

1995 őszén az austini fiatal gyülekezetünk egy sürgető helyzettel nézett szembe. Teljesen betöltöttük a bérelt épületünket, és fellépett az igény, hogy építsünk egy saját gyülekezeti házat, ha növekedni akarunk. Egy két éves időtartam után megvásároltuk az ingatlant, elkészítettük az építési terveket, megszereztük az építési engedélyeket, és biztosítottuk az anyagiakat. Amikor azonban készen álltunk az építkezésre, kiderült, hogy szükségünk van még százezer dollárra, mert felmerült bizonyos követelmény, és az építkezési árak ekkor ugrottak az égig. A helyzet reménytelennek látszott.

### ***Azonnal a Lélek elsőprő bizonyágtételét éreztük.***

Október 19-én, csütörtökön imaalkalmat tartottunk a gyülekezetben. Amikor az összejövetel a vége felé közeledett, hirtelen egy fiatalember fakadt szóra. Nyelveken és magyarázatban szólt. Az Úr azt mondta nekünk: „Ti nem látjátok a gyógyulást, de én látom a gyógyulást. Ti nem látjátok a csodát, de én látom a csodát. Ti nem látjátok az új épületet, de én látom az új épületet.”

Azonnal a Lélek elsőprő bizonyágtételét éreztük. Az anyósom meggyógyult azon az estén a hátfájásából. A következő kedden a feleségem nagyapja támadt életre egy nyilvánvaló agyvérzésből egy heti szolgálatunk közepén. A következő csütörtökön egy nagy bank Austinban jóváhagyta a tizenöt évre szóló építkezési kölcsönkérelmünket a teljes összegre, amire szükségünk volt, alacsonyabb kamattal, mely miatt ugyanannyi maradt a havi törlesztés, ahogy azt a korábbi költségvetésben terveztük. Tehát egy héten belül, az Úr kezdeti szavai után, láttunk egy gyógyulást, egy csodát, és jóváhagyását az új gyülekezeti házunkat.

## Tizenharmadik fejezet

### A PRÓFÉTÁLÁS

Az utolsó beszédbeli ajándék, amelyről szólunk, a prófétálás. A görög *propheteuo* ige alap jelentése „ihletés alatt beszélni” (Strong angol szótár). Mivel Isten gyakran kijelentette a jövőt a bibliai prófétákon keresztül, az igének kell tulajdonítanunk a második jelentést is: „előre megmondani az eseményeket”. A magyar prófétálás szónak, mely a görög *prophesy*-ből származik, tehát két, a fentivel megegyező jelentése van: „isteni ihletés alatt beszélni” és „bizonyossággal jövendőlni, mintegy isteni ihletés által.” A magyar *prófécia* főnév hasonlóképpen „ihletett beszédet” vagy „jövendőlést” jelent „isteni ihletés alatt”. Más szavakkal a prófécia lehet „a jövendő előre megjelentése”.

Általános értelemben tehát minden Isten által felkent beszéd prófécia. (Lásd például Ezékiel 37,4; 9.) Ily módon magában foglalja a prédikálást, a dicsőítést és a bizonyágtételt. A jövendülés nem követelmény. János kalauza a Jelenések könyvében azt mondja Jánosnak: „...szolgatársad vagyok néked és a te atyádfiainak, akiknél a Jézus bizonyágtétele van; Istent imádd, mert a Jézus bizonyágtétele a prófétaság lelke.” (Jelenések 9,10). Ebben az értelemben minden újszövetségi hívő prófétálhat (Jóel 2,28; Ap. Csel. 2,17), és a prófétálás egyike a szolgálati ajándékoknak.

Az I. Kor. 12,10 azonban szűkebb értelemben beszél a prófétálásról. Minden hívőnek kell rendelkeznie egy felkent bizonyágtétellel (Ap. Csel. 1,8). Minden prédikátornak hirdetnie kell az evangéliumot a Lélek kenetével (I. Kor. 2,1-4). Az I. Kor. 12,4-11 szerint mégis létezik a prófétálásnak egy különleges ajándéka, melyet nem mindenki gyakorol.

***A prófétálás olyan ajándék, mely természetfeletti kijelentés közvetlenül Istentől a beszélő és a hallgatóság nyelvén.***

Ez az ajándék megfelel a magyarázattal kísért nyelvek ajándékának. „Aki nyelveken szól, magát építi; de a ki prófétál, a gyülekezetet építi. Szeretném ugyan, ha mindnyájan szólnátok nyelveken, de inkább, hogy prófétálnátok; mert nagyobb a próféta, mint a nyelveken szóló, kivéven, ha megmagyarázza, hogy a gyülekezet épüljön.” (I. Kor 14,4-5). A prófétálás ajándéka tehát kijelentés Istentől, mely épp oly természetfeletti és különleges mint a nyelvek ajándéka és magyarázata. Úgy is meghatározhatjuk mint *olyan ajándékot, mely természetfeletti kijelentés közvetlenül Istentől a beszélő és a hallgatóság nyelvén.*

Az I. Kor. 14. prófétának nevezi azt a személyt, aki ilyen kijelentést közvetít. Ismételten, ez egy különleges, szűk értelemben vett használat, mely kifejezetten az alkalomra vonatkozik. Az, aki prófétál, nem szükségszerűen egy állandó próféta az Efézus 4,11-16-ban felsorolt ötféle szolgálat meghatározása értelmében. Amint azt az I. fejezetben láttuk, ez az igeszakasz a prófétai hivatalra utal. Természetesen, lényegénél fogva elvárhatjuk, hogy valaki betöltse a próféta hivatalát, és időnként gyakorolja a prófétálás ajándékát.

A prófétálás ajándéka többféle módon működhet. Egy igehirdető is beszélhet prófétikusan az istentisztelet alatt. Intézhet valaki a gyülekezethez egy nyilvános kijelentést az ismert nyelven, hasonlóan a nyelvek magyarázatához. Néha Isten felken egy személyt arra, hogy adjon át egy próféciát valakinek.

Általános értelemben minden felkent prédikátor prófétál, amikor prédikál, de olykor az üzenete alatt Isten közvetlenül adhat szavakat a szájába a gyülekezethez, vagy bizonyos egyénekhez. Időnként a prédikátor tökéletesen tisztában van azzal, mi történik, de máskor csak annyit tud, hogy különleges szavakat közvetít valakinek. Lehet, hogy nem tudja, kinek szólnak, de az is lehet, hogy Isten pontosan kijelenti neki, kinek szánja az üzenetet. Ahogy Kaja-

fás főpap példája mutatja, úgy is szólhat Isten valakin keresztül, hogy az illető egyáltalán nem ismeri fel a prófécia tényét vagy értelmét. (Lásd János 11,49-52.)

## BIBLIAI PÉLDÁK

Az Ap. Csel. 11,27-28 feljegyez egy példát a nyilvános prófétálásra: „Ez időtájban pedig menének Jeruzsálemből Antiokhiába próféták. Felkelvén pedig egy azok közül, név szerint Agabus, megjelenté a Lélek által, hogy az egész föld kerektségén nagy éhség lesz; amely meg is lőn Klaudius császár idejében.” Az antiochiai gyülekezet azzal válaszolt erre a prófeciára, hogy anyagi segítséget küldött a júdeai hívőknek, akik viszonylag szegények voltak.

Filep, az evangélista leányai jól ismertek voltak prófétálásukról. „Ennek pedig vala négy szűz leánya, akik prófétálnak vala.” (Ap. Csel 9-11). Ahhoz, hogy ilyen különleges említésre méltók legyenek, a szolgálatuknak többet kellett jelentenie az átlagosnál; valószínűleg egyaránt prédikáltak és gyakorolták a prófétálás ajándékát.

Az Ap. Csel. 21,10-11 példát szolgált a személyes prófeciára: „Mialatt pedig mi több napig ott maradánk, alájöve egy Júdeából való próféta, névszerint Agabus. És mikor hozzánk jött, vevé Pálnak az övét, és megkötözvén a maga kezeit és lábait, monda: Ezt mondja a Szent Lélek: A férfiút, akié ez az öv, ekképen kötözik meg a zsidók Jeruzsálemben, és adják a pogányoknak kezébe.”

Korábban néhány tirusi tanítvány hasonló üzenetet adott át Pálnak: „És ott maradánk hét napig, miután feltaláltuk a tanítványokat, kik Pálnak mondják vala a Lélek által, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe.” (Ap. Csel. 21,4). Az Apostolok Cselekedetei feljegyezte, hogy Pál elment Jeruzsálembe, ahol letartóztatták. Onnan tárgyalásra hurcolták, hónapokra bebörtönözték, végül pedig fellebbezésére Rómába szállították. A könyv befejezése előtt házi őrizetben volt. A hagyomány úgy tartja, hogy végül Rómában kivégezték. Nincs azonban utalás arra, hogy tévedett volna ebben a dologban Isten akaratát illetően. Valójában nagyon is meg volt győződve arról, hogy Isten akarata az ő Jeruzsálembe utazása a körülmények ellenére, és munkatársai is elfogadták végül döntését, mint Isten akaratát (Ap. Csel. 21,13).

## EGY PRÓFÉCIA ALKALMAZÁSA

A fenti történet mutatja, végső elemzésben, hogy csak akikre a prófécia vonatkozik, azok dönthetik el, mit jelent az üzenet a számukra. Nekik kell megállapítani, hogy egy prófécia Istentől való-e, és ha igen, hogyan alkalmazható rájuk. „A próféták pedig ketten vagy hárman beszéljenek; és a többiek ítélik meg” (I. Kor. 14,29).

***Csak akikre a prófécia vonatkozik, azok dönthetik el, mit jelent az üzenet a számukra.***

Pál esetében a tényleges prófécia nem az volt, hogy „Nem szabad Jeruzsálembe menned”, hanem „Ha Jeruzsálembe mész, üldöztetéssel és fogsággal kell szembenézned.” Mindenki más feltételezte, hogy ez a prófécia Isten eszköze volt arra, hogy óva intse Pált az utazástól, ezért kérték az apostolt, hogy ne menjen, de Pál tudta, mire utasította őt Isten. Helyesen úgy látta, hogy a prófécia célja nem az volt, hogy eltérítse az utazási szándékától, hanem az, hogy felkészítse arra, mi vár rá, és bátorítsa őt jelezvén, hogy Isten kézben tartja a helyzetet az elenséges körülmények ellenére. A tényleges figyelmeztetés és a veszély megjövendölése „a Lélek által” történt, de nem abból a célból, hogy Pál ne menjen Jeruzsálembe.

Ahogy az 1. fejezetben kifejtettük, a lelki ajándékok elsődleges célja nem az, hogy tekintéllyé váljon valakinek az életében, vagy hogy felfedje Isten akaratát, mely máskülönben ismeretlen maradna. Ehelyett része az építés és a megerősítés folyamatának. Annak aki prófétál, óvakodnia kell attól, hogy saját feltételezésével színezzé a prófeciát, és következtetésekbe bo-

csátkozzon a prófécia jelentéséről, mely valaki másnak szól. Annak, aki a próféciát kapja, óvakodnia kell attól, hogy a próféciával helyettesítse saját kapcsolatát Istennel, és saját lelki megítélését.

Például, ha valaki azt profétálja valakinek, hogy „Isten misszionáriusnak hívott el téged Brazíliába,” annak, aki a próféciát kapja, gondosan kell értékelnie, mit cselekszik Isten az életében. Nem kell ennek a szónak alapján cselekednie, hacsak ez nem annak a folyamatnak a csúcspontja, mely által Isten már foglalkozott vele ebben a dologban, vagy hacsak Isten nem erősíti meg azt egy további imából és isteni tanácsolásból álló folyamat során. A lelki ajándékok gyakorlása elvethet egy magot, vagy megerősítésül szolgálhat, de nem helyettesítheti az imát, a bibliatanulmányozást, és a pásztori tanácsadást az Isten akaratának keresésében.

### ***A prófécia nem tévedhetetlen, mint a Biblia.***

Ahogy azt a nyelvek magyarázatának esetében is megjegyeztük, a próféciák nem tévedhetetlenek, mint a Biblia. Természetesen minden, ami Istentől származik, igaz, de még egy jó szándékú személy esetében is előfordulhat, hogy saját gondolatait vegyíti a próféciába. Tülbonyolíthat egy gondolatot, melyet Istentől kapott, vagy tévesen alkalmazhatja azt. Egyszer hallottam egy prédikátort nyilvánosan kihirdetni, hogy Isten meg fog gyógyítani egy bizonyos egyént, aki gyógyíthatatlan betegségben haldoklott. A szívemben reménykedtem és imádkoztam, hogy a szavai igaznak bizonyuljanak, de nem éreztem bizonyosságot. Miután a beteg meghalt, egy vezető ezekkel az jótékony szavakkal magyarázta meg a prédikátor hibáját: „A remény hangját hallottuk szólni.” A prédikátor hibázott, nem gonosz indítékok hatására, hanem mert emberi érzelmeket és vágyakat követett.

### **JELENKORI PÉLDÁK**

Számos alkalommal hallottam nyilvános próféciát az Úrtól. Ezek jellegzetesen intő, bátorító üzenetek, melyek különleges szükségletet töltenek be, vagy különleges áldást jelentenek egy bizonyos alkalmon. Egy figyelemre méltó prófécia egy általános konferencia során figyelmeztetett arra, hogy egy újonnan kiküldött misszió nagy próbatétellel kerül szembe a missziós területen, és a prófécia épp úgy teljesedett be, ahogy a kijelentés szólt.

Amikor a Lelkimunkás képző Jackson Főiskolán tanítottam, egy látogató lelkimunkás imádkozott velem az istentisztelet után, és mondott egy próféciát. A lényege az volt, hogy Isten hamarosan új ajtót fog nyitni előttem. Azután a lelkimunkás megkérdezte tőlem: „Te tudod mire vonatkozik ez a prófécia? Szólt már neked az Úr valamiről?” Nem állt szándékában kioktatni arról, hogyan alkalmazzam a próféciát, de jelezte azt, amit Isten tudatni fog velem.

Akkoriban adódott néhány új lehetőség, de nem láttam a prófécia határozott alkalmazását. Néhány hónappal később azonban a körülmények jelentősen megváltoztak, egy új ajtó nyílt meg, és tudtam, hogy itt az ideje az átmenetnek, noha más módon, mint ahogy azt korábban véltem. Ez a prófécia segített elvetni a magot a gondolataimban, így már nyitott voltam az új irányra, amikor az előadódott. Nem sokkal ezután az Úr a szolgálat következő fázisába vezett el minket. St. Louise-ba költöztünk, ahol szerkesztő asszisztens lettem az Nemzetközi Egyesült Pünkösdi Egyház szerkesztőségi részlegénél.

### ***„Az Úr be akar tölteni valakit Szent Lélekkel itt ma.”***

1989 júniusában, nem sokkal a kommunizmus bukása előtt az apostoli lelkimunkások összejövetelén prédikáltam Leningrádban, a Szovjetunióban (ma Szentpétervár, Oroszország). A Kelet-Európai missziónk nem sokkal azelőtt találkozott szemtől szembe az apostoli hívőkkel Oroszországban első ízben Andrew Urshan 1916-os missziója óta, aki röviddel a kommuniz-

mus uralomra jutása előtt munkálkodott. Ekkor a mi Finnországi misszionáriusunk másodszor is odautazott, hogy segítsen megszervezni ezt az összejövetelt. Ezúttal én is vele utaztam, hogy találkozzam a gyülekezetek képviselőivel Szovjetunió-szerte. Prédikálni, tanítani szándékoztam, és megmagyarázni hitvallásunkat, válaszolni a kérdésekre, és megtalálni a közös alapot ezekkel a hívőkkel.

Amikor vasárnap reggel elkezdtem prédikálni, azt mondtam: „Az Úr be akar tölteni valakit Szent Lélekkel itt ma.” Abban a percben nem tekintettem ezt az állítást próféciaának, hanem egyszerűen egy olyan érzésnek, mely Isten általános akaratán alapult. Tudtomon kívül azonban ezek a szavak meglehetősen kihívást jelentettek a hallgatóság számára. A hosszú éveken át tartó titkolózás, üldöztetés és elszigeteltség következtében kialakult egy olyan szokásuk, hogy csak otthon imádkoztak Szent Lélekért. A nyilvános istentiszteleteiket csendesen, formális kezek között tartották, és ha az emberek be akartak töltekezni Szent Lélekkel, egy másik találkoztól beszéltek meg velük. Senki sem töltekezett be Szent Lélekkel a gyülekezetben.

A prédikáció után az Úr hatalmasan kezdett munkálkodni a gyülekezetben. Az emberek elkezdtek imádkozni és könnyezni, de a pásztor az istentisztelet befejezésére törekedett. Kiválasztott valakit, hogy mondja el az áldást, de ez az ember imádkozni kezdett a Lélekben, majd pedig egy másik ember folytatta az imát ugyanazzal a lelkes tüsszel. A pásztor mégis hirtelen berekesztette az alkalmat.

Azon a délutánon a férfiak visszatértek tanításért, hogy kérdéseket tegyenek fel és megvitassák azokat. Az egyik téma, amelyről kérdeztek az isteni gyógyulás volt, és én határozottan megerősítettem, hogy minden helyi gyülekezetnek imádkoznia kell gyógyulásért. Végül az egyik kérdezőm előre jött, és imát kért kézrátétellel a gyógyulásáért. Amikor ily módon megtörte a hagyományt, a többiek is, akik a teremben voltak, előre jöttek imáért. Isten Lelke hatalmasan mozdult, és az egyik ember hamarosan betöltekezett Szent Lélekkel. Az Ukrajnai Odesszából érkezett – csaknem ezer mérföldnyi távolságból – azzal a reménnyel, hogy részesül ebben az élményben. Ekkor a vendéglátó pásztor felállt, és azt mondta megváltozott hangvétellel: „Nyugati vendégünk arról prófétált, hogy valaki ma itt betöltekezik Szent Lélekkel. Íme, Isten betöltötte prófétikus szavait.”

Mialatt a feleségem és én 1989-ben a kenyai Nairobiban jártunk missziós úton, felhívott az édesanyám Amerikából. Karen húgomnak életszerű álma volt, amelyről úgy érezte, az Úrtól való. Álmában megtámadtak engem, és karomat, lábamat levágták. Karent olyannyira megzavarta ez az álom, hogy zokogva ébredt fel, és anyám fontosnak tartotta, hogy figyelmeztessen engem egy küszöbön álló veszély lehetőségére. Talán tekinthetjük ezt az álmot az ismeret beszédének a húgom szemszögéből, de az ebből fakadó üzenet számomra prófécia volt.

Tudomásom szerint nem találkoztam semmiféle veszéllyel Kenyában, de röviddel Amerikába való visszaérkezésem után több ember meglepő szembenállásába ütköztem, akik félreértették vagy elleneztek az egyik, tanítással kapcsolatos cikkemet.

***Miután előre figyelmeztetett ez a prófécia, megmaradtam abban a bizalomban, hogy Isten kézben tartja a dolgokat.***

Éreztem, hogy ez az erős szembenállás a húgom álmának beteljesedése volt, és miután előre figyelmeztetett ez a prófécia, megmaradtam abban a bizalomban, hogy Isten kézben tartja a dolgokat. Megmagyaráztam állásfoglalásomat azoknak, akik erre igényt tartottak, de igyekeztem az egész helyzetet az Úr kezében hagyni. Végül a teljes helyzet békésen oldódott meg, azok kezdeményezésére, akik ellenem fordultak.

Számos alkalommal, mialatt egy szolgálatot vezettem, prédikáltam, imádkoztam, vagy tanácsot adtam, az Úr arra ösztönzött, hogy megtervezés, kipróbálás nélküli szavakkal szóljak, melyek bizonyos helyzetre vagy személyre vonatkoznak. Egyes esetekben nem ismertem fel, milyen mértékben beszél Isten rajtam keresztül, míg egy idő el nem telt. Más esetekben azon-



nal éreztem, hogy a szavakon különleges kenet van, és gyakran valaki később megerősítette, hogy a szavak személyesen hozzászóltak. A feleségemnek hasonló tapasztalatai voltak a tanácsadás és a bátorítás során.

1997-ben egy vasárnap este Austinban prédikáltam Isten kegyelméről. Az istentisztelet vége felé hirtelen erőteljes kenetet éreztem egy komoly figyelmeztetés kimondására az önigazultság és ítélkezés ellen. A téma nem szerepelt a terveim között, és nem is illeszkedett közvetlenül a gondolatmenetembe, de nyomban láttam, hogyan tudnám kapcsolni a megjegyzéseim sorába. Később a feleségem, az anyósom és egy pásztori asszisztens mind azt mondták, hogy elváltozást láttak rajtam, miközben azt a néhány szót mondtam. Úgy értékelték, hogy az előadásmód nem az én stílusomra és személyiségemre volt jellemző, hanem egyértelműen Istentől jött.

Miközben beszéltem, azonnal tudtam, kinek szólnak a szavak, de arról nem volt fogalmam, elfogadja-e azokat. A benyomás oly erős volt, hogy aggódtam, nem fog-e megvádolni azzal, hogy szándékosan támadtam neki, noha nem céloztam közvetlenül semmiféle azonosítható helyzetre. Tudtam, hogy az haragot vagy megkeseredést váltana ki az illetőből.

A következő szerda este a férfi megtéréssel jött előre hozzám. Azonnal tudta, hogy a kijelentés, amit tettem, az Úrtól volt, és személyesen neki szólt. Isten keményen szólt hozzá a következő két napon át, míg csak meg nem változtatta szemléletét és magatartását. A prófétikus kijelentés hatástalanított egy küszöbön álló súlyos problémát, és lelki átformálódást hozott létre.

## Tizennegyedik fejezet

### **I. KORINTHUS 14.: BESZÉDBELI AJÁNDÉKOK A NYILVÁNOS ISTENTISZTELETEN**

Miután az I. Korinthus bemutatta a lelki ajándékokat, tanította az egység és a szeretet fontosságát azok gyakorlásában, az ajándékok nyilvános istentiszteleten való megfelelő használatára utasít minket. Útmutatása arra szolgál, hogy kiküszöbölje a zűrzavart, és rendet teremtsen annak érdekében, hogy a lelki ajándékok betöltsék céljukat – dicsőítsék Krisztust és építsék az Ő testét. Az I. Kor. 14. különösen a három beszédbeli ajándékról szól – nyelvek nemei, nyelvek magyarázata, és prófétálás –, mivel ezek esetében a legnagyobb a lehetőség a visszaélésre az istentiszteleten.

Néhány biblíamagyarázó lebecsüli vagy tagadja a lelki ajándékok mai használatát, és álláspontjuk alátámasztására rámutatnak egyes magyarázatokra az I. Kor. 14. beszédbeli ajándékok szabályozásával foglalkozó részével kapcsolatosan. Sajnos azok, akiknek nincs lelki tapasztalatuk ezekben a kérdésekben, nem alkalmasak a biblíamagyarázatra. Az I. Kor. 2,12-14 így szól: „Mi pedig nem evilágnak lelkét vettük, hanem az Istenből való Lelket; hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk. Ezeket prédikáljuk is, nem oly beszédekkel, melyekre emberi bölcsesség tanít, hanem amelyekre a Szent Lélek tanít; lelkiekhez lelkieket szabván. Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképen ítéltetnek meg.” Csak azok, akik be vannak töltkezve Lélekkel, képesek teljességgel felfogni és alkalmazni a lelki ajándékokról szóló tanítást.

#### ***A túlkapások orvoslása nem a megszüntetés, hanem a megfelelő használat.***

Isten azért ihlette Pál apostolt az I. Kor. 12-14 megírására, hogy megszüntesse a túlkapásokat a korinthusi gyülekezetben. A hívők lelkesen, de éretlenül gyakorolták a lelki ajándékokat, figyelmen kívül hagyva a célt, amiért Isten adta azokat. Az eredmény káosz és zűrzavar lett, az építés helyett. Pál szándéka a helyesbítéssel nem a lelki ajándékok eltörlése volt, hanem hogy buzdítson használatukra és növelje azoknak hatékonyságát. A túlkapások orvoslása nem a megszüntetés, hanem a megfelelő használat. Az I. Kor. 14. csak azoknak szól, akik gyakorolják a természetfeletti lelki ajándékokat, vagy törekednek azok használatára.

Ahelyett, hogy a legcsekélyebb mértékben is visszaszorítaná a lelki ajándékokat, az I. Korinthus határozottan buzdít azokat folyamatos használatára a megfelelő módon, amint azt a következő kijelentések felfedik:

\* „Amint megerősítettet ti bennetek a Krisztus felől való bizonyágtétel. Úgy, hogy semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szűkölködtek, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak megjelenését.” (1,6-7).

\* „Igyekeztek pedig a hasznosabb ajándékokra.” (12,31).

\* „...kívánjátok a lelki ajándékokat, leginkább pedig, hogy prófétáljatok.” (14,1).

\* „Szeretném ugyan, ha mindnyájan szólnátok nyelveken, de inkább, hogy prófétálnátok.” (14,5).

\* „Azonképen ti is, minthogy lelki ajándékokat kívántok, a gyülekezet építésére igyekezzetek, hogy gyarapodjatok.” (14,12).

\* „Hálát adok az én Istenemnek, hogy mindnyájatoknál inkább tudok nyelveken szólani.” (14,18).

\* „Hogy van hát atyámfiai? Mikor egybegyűltök, mindeniteknek van zsoltára, tanítása, nyelve, kijelentése, magyarázata. Mindenek épülésre legyenek.” (14,26).

\* „Azért atyámfiai, törekedjete prófétálásra, és a nyelveken szólást se tiltsátok.” (14,39).

## PRÓFÉTÁLÁS ÉS NYELVEKEN SZÓLÁS A NYILVÁNOS ISTENTISZTELETEN (I. KORINTHUS 14,1-14)

Ez az igeszakasz azt parancsolja nekünk, hogy törekedjünk a lelki ajándékokra, majd pedig elmagyarázza a három beszédbeli ajándék viszonylagos értékét a nyilvános istentiszteleten.

*„Kövessétek a szeretetet, kívánjátok a lelki ajándékokat, leginkább pedig, hogy prófétáljatok.” (1. vers)*

A mondat első fele két korábbi fejezetet helyez megvilágításba: először a szeretetet kell követnünk, és ha ezt megtettük, akkor kívánjuk a lelki ajándékokat. Azután a vers elmondja nekünk, hogy a prófétálás különösen kívánatos a nyilvános összejöveteleken.

*„Mert aki nyelveken szól, nem embereknek szól, hanem Istennek; mert senki sem érti, hanem lélekben beszél titkos dolgokat. Aki pedig prófétál, embereknek beszél épülésre, intésre és vigasztalásra. Aki nyelveken szól, magát építi; de aki prófétál, a gyülekezetet építi. Szeretném ugyan, ha mindnyájan szólnátok nyelveken, de inkább, hogy prófétálnátok; mert nagyobb a próféta, mint a nyelveken szóló, kivéven, ha megmagyarázza, hogy a gyülekezet épüljön.” (2-5. vers).*

***Aki nyelveken szól Istennek szól, míg aki prófétál másoknak beszél.***

A 2-5. vers ellentétbe állítja a nyelveken szólást és a prófétálást, megmagyarázva, hogy a prófétálás hasznosabb a nyilvános istentiszteleten, mint a nyelveken szólás, hacsak ez utóbbit nem magyarázzák meg. Az, aki nyelveken szól, Istennek szól, míg aki prófétál, másoknak beszél. A nyelveken szólás csak a beszélőnek hasznos, míg a prófétálás az egész gyülekezet hasznára van. Tehát a csoportos összejövetelen a prófétálás értékesebb, mint a nyelveken szólás. Ha azonban a nyelveken szóláshoz magyarázat társul, ugyanolyan értékű, mint a prófétálás.

*„Ha már most, atyámfiai, hozzátok megyek, és nyelveken szólok, mit használok néktek, ha vagy kijelentésben, vagy ismeretben, vagy prófétálásban, vagy tanításban nem szólok hozzátok? Hiszen ha az élettelen hangszerek, akár fuvola, akár citera, nem adnak megkülönböztető hangokat, mimódon ismerjük meg, amit fuvoláznak vagy citeráznak? Mert ha a trombita bizonytalan zengést tész, kicsoda készül a harcra? Azonképen ti is, ha érthető nyelven nem beszéltek, mi módon értik meg, mit szóltok? Csak a levegőbe fogtok beszélni. Példa mutatja, oly sokféle szólás van a világon, és azok közül egy sem érthetetlen. Hogyha azért nem tudom a szónak értelmét, a beszélőnek idegen leszek, és a beszélő is idegen előttem.” (6-11. vers).*

Ezek a versek példát szolgáltatnak az érthető üzenet feljebbvalóságára. A fuvolának és a citerának megkülönböztethető hangjegyeket kell kiadnia ahhoz, hogy dal legyen belőle, és a hadi trombitának vagy vadászkürtnek megkülönböztethető jeleket kell játszania, ha csatára szólít. Hasonlóképpen, ha valaki a gyülekezethez beszél, érthető nyelven kell szólnia, hogy megértsék, máskülönben olyan lesz, mint egy idegen.

Ez a fejtegetés igaz mind a prófétálás természetfeletti ajándékára, mind az általános értelemben vett prófétálásra, mely magában foglal minden felkent beszédet, köztük a prédikálást is. A 6. vers négy szót használ az ismert nyelven történő megnyilvánulás leírásához. Ezek nem szükségszerűen zárják ki egymást, hanem együtt ölelik fel a lelki beszéd minden típusát

az egyházon belül, akár közvetlenül Istentől erednek („kijelentés”), akár Isten Igéjének tanulmányozásán keresztül tettek szert rájuk („ismeret”).

*„Azonképen ti is, minthogy lelki ajándékokat kívántok, a gyülekezet építésére igyekezzetek, hogy gyarapodjatok.” (12. vers).*

Ez a mondat kifejti a gyülekezet javára való törekvés alapelvét. Ha igazán lelki emberek akarunk lenni, mások szükségletére kell gondolnunk. A test szolgálatában kell jeleskednünk.

Egyértelmű, hogy ez az igeszakasz nem arról szól, aki betöltekezik Szent Lélekkel, vagy egyénileg imádkozik. A csoportos imádatra utal. Nyilvánvaló, hogy a korinthusi hívők olyannyira lelkesedtek a lelki ajándékokért, hogy amikor összejöttek, a nyelveken szólás túlsúlyba került az közös imádattal szemben. Számos alkalmuk volt azonban a nyelveken szólásra a személyes épülésben. Az értékes együttlétek idején olyasmire volt szükségük, amely a testet építi.

*„Azért aki nyelveken szól, imádkozzék, hogy megmagyarázza. Mert ha nyelvvel könyörgök, a lelkem könyörög, de értelmem gyümölcstelen.” (13-14. vers).*

Ezek a versek gyakorlati tanácsot adnak a nyilvános istentiszteleten történő nyelveken szóláshoz: Ha Isten arra indít valakit, hogy nyelveken szóljon a csoporthoz, akkor imádkoznia kell, hogy Isten adja meg a magyarázatot rá. Ily módon áldást tud nyújtani mindenki számára, nem csupán önmagának.

### **ÖSSZEFOGLALÁS A NYILVÁNOS ISTENTISZTELETEN GYAKOROLT BESZÉDBELI AJÁNDÉKOKRÓL (I. KORINTHUS 14,15-25)**

*„Hogy van hát? Imádkozom a lélekkel, de imádkozom az értelemmel is; énekelek a lélekkel, de énekelek az értelemmel is.” (15. vers).*

Íme az összefoglalása a nyelveken szólás személyes használatának: értékes a nyelveken való ima és ének, és értékes a saját nyelven elmondott ima és ének is. Mindkettő fontos; egyiket sem szabad alábecsülni vagy mellőzni. A következtetés az, hogy mindegyiknek meg van a megfelelő helye és ideje.

*„Mert ha lélekkel mondasz áldást, az ott lévő avatatlan miképen fog a te hálaadásodra Áment mondani, mikor nem tudja, mit beszélsz? Mert jóllehet, te szépen mondasz áldást, de más nem épül abból. Hálát adok az én Istenemnek, hogy mindnyájatoknál inkább tudok nyelveken szólani; De a gyülekezetben inkább akarok öt szót szólani értelemmel, hogy egyebeket is tanítsak, hogy nem mint tízezer szót nyelveken.” (16-19. vers)*

Ezek a versek tovább fejtegetik a nyilvános és személyes nyelveken szólás közötti különbséget, elismételve az 1-14 versekben felvetett gondolatot. Ha valakit felkérnek hangos imára, helyesebb, ha ismert nyelven beszél, mert úgy mindenki hozzájárulását tudja adni az imához a saját részéről (16-17. vers). A nyelveken szólás nagyon értékes a személyes odaszánásban; valójában Pál szerint senki sem múlja őt felül ebben a tekintetben (18. vers). Mégis „a gyülekezetben” – a hívők összejövetelén – néhány érthető szó értékesebb, mint sok ismeretlen nyelven elmondott szó.

***A nyelveken szólás nagyon értékes a személyes odaszánásban.***

A 15-16. és a 18-19. versek párhuzamosak egymással. A 15. és a 18. vers egyaránt a nyelveken szólás értékét hangsúlyozza a személyes odaszánásban. Másfelől a 16. és a 19. vers az érthető beszéd feljebbvalóságát ábrázolja a nyilvános istentiszteleti tevékenység során.

*„Atyámfiaim, ne legyetek gyermekek értelemben; hanem a gonoszságban legyetek gyermekek, értelemben pedig érettek legyetek.” (20. vers).*

Aki nem fogja fel ezeket az alapelveket, lelkiileg éretlen. Gyermeki módon kell viselkednünk a gonosz tekintetében – mint például a gyűlölet, a rosszakarát, vagy a bosszú –, de lelki felfogásban éretteknek kell lennünk. (Lásd Róma 16,19.)

*„A törvényben meg van írva: Idegen nyelveken és idegen ajakkal szólok e néphez, és így sem hallgatnak rám, azt mondja az Úr. A nyelvek tehát jelül vannak, nem a hívőknek, hanem a hitetleneknek; a prófétálás nem a hitetleneknek, hanem a hívőknek.” (21-22. vers).*

A nyelveken szólás céljának további magyarázata során a 21. vers Ésaías könyve 28,11-12 igeszakaszt idézi, a 22. vers pedig rávilágít, hogy az ószövetségi igeszakasz egy előkép, vagy prófétikus bemutatása a nyelveken szólásnak az újszövetségi egyházban. A nyilvános nyelveken szólás sajátos módon a hitetleneknek szolgál jelül, akár a meg nem tért emberekre gondolunk, akár olyan keresztényekre, akiknek kérdéseik, bizonytalankodásuk vagy kétségeik vannak. Jóllehet, könnyen alul értékelnek vagy figyelmen kívül hagynak egy üzenetet saját nyelvükön, a csodálatos kijelentés szembesíti őket a természetfelettil. El kell döntenünk: hamis-e ez az üzenet, vagy Istentől való csoda? Ha az utóbbi, akkor mi az Isten akarata, mit tegyünk? A nyelveken elhangzott üzenet felkelti a hitetlenek figyelmét, így komolyabban fogják venni az azt követő magyarázatot.

Egy főiskolai hallgató, aki közgazdasági szakon tanult, több alkalommal eljött az austini gyülekezetünkbe. Találkozott ott egy okleveles könyvvizsgálóval, és nagy tisztelet ébredt benne annak mind szakmai tudása, mind lelki élete iránt. Egy vasárnap délután a könyvelő elmondott nyelveken egy nyilvános üzenetet, melyet magyarázat követett. Noha a diák némiképp kételkedett, ez a csoda meggyőzte arról, hogy a nyelveken szólás valódi. Meggyőző jel volt tehát egy hitetlen számára.

### ***A prófétálás elsősorban a hívők javát szolgálja.***

A prófétálás másfelől elsősorban a hívők javát szolgálja – azokat, akik megváltottak, vagy akik legalább elismerik a természetfelettit. Nekik nincs szükségük a nyelveken szólásra ahhoz, hogy meggyőzze őket, higgyenek a csodálatosban, és figyeljenek Isten üzenetére, noha a nyilvános nyelveken szólás nekik is bátorító és megerősítő lehet.

*„Azért, ha az egész gyülekezet egybegyűl, és mindnyájan nyelveken szólnak, bemenvén az idegenek vagy hitetlenek, nem azt mondják-é, hogy őrzöngtök? De ha mindnyájan prófétálnak és bemegy egy hitetlen, vagy avatatlan, az mindenektől megfeddettik, mindenektől megítéltetik. És ilyen módon az ő szívének titkai nyilvánvalókká lesznek; és így arcra borulva imádja az Istent, hirdetvén, hogy bizonynyal az Isten lakik bennetek.” (23-25. vers).*

A 23-25. vers közvetlenül a nyilvános istentiszteletre vonatkozik – amikor „az egész gyülekezet egybegyűl”. A nyelveken szólás magyarázat nélkül nem használ a hitetlennek, vagy az avatatlan személynek, aki a gyülekezetbe látogat. Ha mindenki személyes imádatban nyelveken szól a nyilvános istentiszteleten, a hitetlen, aki jelen van, nem ért semmit, hanem azt hi-

szi, mindenki megőrült. De a prédikáció, a bizonyágtétel, vagy a prófétálás ajándéka ismert nyelven meg fogja ítélni a hitetlent, feltárja szívének titkait, és megtérésre, imádatra vezeti őt. Itt látjuk a lelki ajándékok használatának fontosságát mások áldására, különösen pedig a hitetlenek elérésére.

Első pillantásra a 23-25. vers ellentmondónak látszik a 22. verssel, de nem az. A 22. vers a jel értékéről szól a nyelveken való nyilvános beszédnek, melyet magyarázat követ. A nyelveken szólás magára vonja a hitetlenek figyelmét, és Isten munkája nyomán hívőkké teszi őket. Ekkor a magyarázat útmutatásul szolgál nekik. Ebben az értelemben a magyarázat azonos értékű a prófétálással. Mindkettő áldásos azoknak a számára, akik hitetlenként jöttek el a gyülekezetbe, de akik megnyitották szívüket és értelmüket hitben a Lélek kinyilatkoztatásának köszönhetően.

A 23-25. vers szembe állítja a személyes odaszánáskor használt nyelveken szólást a prófétálással, rámutatva, hogy az előbbi nem használ, ha túlsúlyba kerül egy nyilvános istentiszteleten, míg az utóbbi igen. A 22. vers elmagyarázza a nyelveken szólás érvényes célját – jelül szolgál a hitetleneknek –, ha helyesen használják az istentiszteleten, míg a 23. vers elmagyarázza, hogy a nyelveken szólás hátrányát – összezavarja a hitetleneket –, ha nem alkalmazzák helyesen.

### **ÚTMUTATÁS A NYILVÁNOS ISTENTISZTELET RENDJÉRE NÉZVE (I. KORINTHUS 14,26-40)**

*„Hogy van hát, atyámfiai? Mikor egybegyűltek, mindeniteknek van zsoltára, tanítása, nyelve, kijelentése, magyarázata. Mindenek épülésre legyenek.” (26. vers).*

Egy tipikus újszövetségi gyülekezet istentisztelete magában foglalta a dicsőítést, a tanítást, a nyelveken szólást, a kijelentést (prófétai beszédet), és a magyarázatot. Azok, akik ma lebecsülik vagy ellenzik a nyelveken szólást, figyelmen kívül hagyják az istentiszteletnek ezt a módját. Az ő dicsőítő alkalmuk soha sem tartalmazzák ezeket az elemeket, tehát világos, hogy felfogásuk és tapasztalatuk hibás. Ez a vers a Lélek ajándékai mellett foglal állást a nyilvános istentiszteleten, amennyiben helyes céllal alkalmazzák azokat: a test építésére.

*„Ha valaki nyelveken szól, kettő vagy legfeljebb három legyen, mégpedig egymás után; és egy magyarázza meg: Ha pedig nincsen magyarázó, hallgasson a gyülekezetben; hanem magának szóljon és az Istennek. A próféták pedig ketten vagy hárman beszéljenek; és a többiek ítéljék meg. De ha másik ott ülő vesz kijelentést, az első hallgasson. Mert egyenként mindnyájan prófétálhattok, hogy mindenki tanuljon, és mindenki vigasztalást vegyen.” (27-31. vers).*

Itt gyakorlati útmutatást találunk a gyülekezeti összejövetelekhez annak biztosítására, hogy a beszédbeli lelki ajándékok gyakorlása az egész hallgatóság épülésére legyen:

1. *Egy összejövetelen kettő vagy legfeljebb három nyilvános nyelveken szólás hangozzék el* (mely az egész gyülekezethez szól) (27. vers). Bár a nyelveken szólás figyelemre méltó jel a hitetlenek számára, három ilyen megnyilvánulás elegendő Isten csodálatos hatalmának bemutatására és a jel felmutatására. A további kijelentések csak csekély mértékben növelnék az a jel értékét és elterelhetik a figyelmet.

2. *Egy nyilvános nyelveken szólás után várni kell a magyarázatra* (27. vers). Máskülönben a nyelveken szólás nem válik hasznára a hallgatóságnak.

3. *Ha nem következik magyarázat, a beszélőnek hallgatnia kell* (28. vers). Nem beszélhet tovább a hallgatósághoz nyelveken, mert nem válik azok hasznára, de tovább imádkozhat magában nyelveken a saját épülésére.

4. *Egy összejövetelen kettő vagy három nyilvános prófécia megengedett* (természetfeletti kijelentés ismert nyelven az egész hallgatósághoz) (29. vers). Ennyi felszólalás elegendő ahhoz, hogy felvessék Isten üzenetét az adott összejövételre vonatkozóan.

***Bár Isten tévedhetetlen, egyetlen emberi lény sem az.***

5. *A hallgatóságnak ki kell értékelnie a prófétikus kijelentéseket* (30. vers). Bár Isten tévedhetetlen, egyetlen emberi lény sem az. Ezért minden, emberen át érkező kijelentés lehet teljesen vagy részben téves. Ahogy a 13. fejezetben kifejtettük, minden hallgatónak felelőssége, hogy megítélje, vajon Istentől való-e a prófécia, és ha igen, hogyan alkalmazza azt az életére. Ebben a szövegösszefüggésben a megítélés nem hibakeresést, ítéletet vagy nyilvános ellenvetést jelent. Egyszerűen csak annak értékelését kell érteni alatta, mennyire érvényes és odatartozó az adott üzenet.

Ha mind a beszélő, mind a hallgató be van töltve Szent Lélekkel, és a Szent Lélek mozgatja, a hallgatóban lévő Lélek bizonyosságot fog tenni arról, hogy valóban az Úrtól hall üzenetet. Ha elmarad ez a bizonyágtétel, akkor a hallgatónak fontolóra kell vennie, elég érzékeny-e a Lélekre, és hogy ugyanazt érzi-e, amit a gyülekezet többi tagja. Az alábbi bibliai állítás, bár némiképp különböző szövegösszefüggésben, azt az alapvető ábrázolja, melynek alapján az érett hívó meg tudja különböztetni a Lélek munkáját: „Ez a Lélek bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt...” (Róma 8,16). „Mi pedig nem e világnak lelkét vettük, hanem az Istentől való Lelket; hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk... A lelki ember azonban mindent megítél...” (I. Kor. 2,12; 15). „Akinak van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek” (Jel 2,7).

Ahogy a 3. fejezetben kifejtettük, a mérvadó tekintély, mely alapján mindent megítélünk, közöttük a próféciát is, a Biblia. A Lelki megkülönböztetés bizonyos fokig szubjektív, de az írott Ige objektív. Ha egy kijelentés ellentmond a Bibliának, nekünk mindig az utóbbit kell követnünk.

6. *Ha több, mint egy prófécia hangzik el, a szólóknak felváltva kell beszélniük* (30-31. vers). Nem szabad versengeniük a figyelemért, sem nem prófétálhat két ember egyszerre. Miután az egyik személy prófétált, és nyilvánvaló, hogy egy második személynek szintén van próféciaja, akkor az elsőnek abba kell hagynia, és teret kell engednie a másinak. A test akkor részesül leginkább áldásban, ha mindenkinek van lehetősége beszélni is, és másokat hallgatni is. Ha többféle embert hallanak prófétálni, valamennyien tanulhatnak, és bátorítást meríthetnek. Mindenki gyakorolhatja ezt az ajándékot, akit Isten képessé tesz rá.

Természetesen a korábbi útmutatásokból megtudhattuk, nem mindenkinek lehetséges szólni egy istentisztelet alatt. Egy időszakon belül azonban mindenkinek meg kell kapnia a lehetőséget arra, hogy valamilyen módon részt vegyen a gyülekezet életében, bizonyágtétellel, bibliai eszmefuttatással, igemagyarázattal vagy különleges prófeciával.

Amikor a 27. vers azt mondja, hogy „egy magyarázza meg”, ezt egyszerűen úgy érti, hogy „valaki magyarázzon”. Nem arra utasít, hogy ha valaki nyelveken szól, valaki más magyarázza azt meg, hiszen a 13. vers arra buzdít, hogy a nyelveken szóló „imádkozzék, hogy magyarázza”. Arról sem szól a 27. vers, hogy csak egyetlen személy magyarázhat meg több nyelveken szólást. Egy magyarázat ugyanazt a célt tölti be, amit a prófécia; ahogy több ember prófétálhat, úgy több ember szólhat nyelveken, és több ember magyarázhat is.

*„És a prófétalelkek engednek a prófétáknak; Mert az Isten nem a visszavonásnak, hanem a békességnek Istene; miként a szentek minden gyülekezetében.”* (32-33. vers).

***Az ajándékot lehet megfelelő, vagy helytelen módon használni, és a mi felelősségünk, hogy helyesen használjuk.***

A 32. vers leszögezi, hogy képesek vagyunk az előzőekben lefektetett szabályokhoz alkalmazkodni, és a 33. vers megmagyarázza, miért szükségesek ezek a szabályok. Ahogy a 4. fejezetben kifejtettük, amikor Isten ajándékot adományoz nekünk, nem iktatja ki emberi akaratunkat, sem nem nyomja el döntési szabadságunkat. Az ajándékot lehet megfelelő, vagy helytelen módon használni, és a mi felelősségünk, hogy helyesen használjuk. Ha valaki tüzesen imádkozik addig, amíg nyelveken szól, Isten nem akadályozza meg ezt a megnyilvánulást csak azért, mert a körülmények nem megfelelőek. A nyelveken szólónak kell szabályoznia azt Isten Igéjének alapelvei szerint. Ha így tesz, nem oltja meg a Lelek, hanem megfelelően él az ajándékkal és azzal a döntési szabadsággal, melyet Istentől kapott.

Tegyük fel, hogy Isten prófétai üzenetet adott valakinek. Az egyénen áll a döntés, hogy ez az üzenet kizárólag saját javára szól, vagy valaki máséra, vagy az egész gyülekezetére. Arról is neki kell döntenie, mikor megfelelő az időpont az üzenet továbbadására. Még ha helyesen ismeri is fel Isten célját és időzítését, akkor is együtt kell működnie az egyház lelki vezetőivel, nehogy szakadást vagy zavart okozzon.

Isten minden gyülekezetben előbbre valónak tartja a békességet, az egységet, az együttműködést, és a kölcsönös alázatot, mint egy bizonyos prófécia pontos időzítését és átadását. Isten teljesítheti egy prófécia célját bármikor és bármilyen módon, különböző embereken keresztül, de soha nem hagyja jóvá a rendbontást, a versengést vagy a lázongást. A prófécia elmondója tehát megtanulhat, és meg is kell tanulnia fegyelmezni saját lelkét, hogy oly módon és akkor szóljon, ahogy és amikor építheti ezzel a testet.

*„A ti asszonyaitok hallgassanak a gyülekezetekben, mert nincsen megengedve nekik, hogy szóljanak; hanem engedelmesek legyenek. Hogyha pedig tanulni akarnak valamit, kérdezzék meg otthon az ő férjüket; mert éktelen dolog asszonymak szólni a gyülekezetben.” (34-35. vers).*

A 34-35. vers egy másik problémával foglalkozik, mely zavart okozott a korinthusi szentek összejöveleiben. Nem csak a fejetlen, szabályozatlan nyelveken szólás okozott zűrzavart, hanem néhány asszony rendzavaró kérdései is.

Csupán sejthetjük a probléma pontos mibenlétét, de valószínű, hogy egyes korinthusi asszonyok félbeszakították az istentiszteletet a hangosan bekiabált kérdéseikkel. Abban az időben az asszonyok általában nem rendelkeztek hivatalos iskolázottsággal, mint a férfiak. A nyilvános összejöveleken a férfiaknak joguk volt nyilvános kérdéseket feltenni a szónoknak, de az asszonyoknak nem volt ilyen joguk. Lehetséges, hogy a keresztény asszonyok Korinthusban odáig terjesztették ki új szabadságukat Krisztusban, hogy megsértették ezt a társadalmi szokást, és kérdéseket tettek fel a prédikátornak az igehirdetés alatt, ha nem értettek valamit abból, amit mondott. Vagy az is lehet, hogy a gyülekezeti alkalmakon a férfiak az egyik oldalon ültek, az asszonyok pedig a másikon, akárcsak a mai ortodox zsinagógákban, és az asszonyok átkiáltottak a férjüknek, ha kérdés merült fel bennük.

Bárhogyan is volt, a probléma megoldásaként az asszonyoknak hallgatniuk kellett a gyülekezetben, és a kérdéseiket otthon kellett feltenniük a férjüknek. Az istentisztelet megzavarásával szégyent hoztak önmagukra, és lebecsülték férjük vezetői mivoltát.

Egyesek úgy magyarázzák az asszonyok hallgatásra intését, mint abszolút tiltását annak, hogy asszonyok prédikáljanak vagy prófétáljanak a gyülekezetben. Ám mind az közvetlen szövegösszefüggés, mind a Biblia teljességében tekintve, eloszlatja ezt a feltevést. A szövegösszefüggésben az asszonyok csendességre való intése a kérdésekhez társul, melyeket otthon kell feltenniük a férjeiknek, arra mutatva, hogy a tiltás a gyülekezetben való zajongás megfékezésére vonatkozik, amikor az asszonyok nem a férjüktől várják kérdéseik megválaszolását.



Az I. Korinthus 11,5 arról beszél, hogy az asszonyok nem imádkozhatnak vagy prófétálhatnak fedetlen fővel. Ebből következik, hogy ha hosszú hajat viselnek (I. Kor. 11,15), azáltal elismerik a férjük tekintélyét maguk fölött, és úgy már imádkozhatnak és prófétálhatnak a nyilvános istentiszteleten. Az I. Kor. 14,31 valóban azt mondja: „Mert egyenként mindnyájan prófétálhattok”, és nem tesz különbséget férfiak és nők között ebben a tekintetben. Továbbá az Apostolok cselekedetei kifejezetten állítja, hogy Isten utolsó időkre vonatkozó terve szerint az asszonyok prófétáltak a korai gyülekezetben (Ap. Csel. 2,17; 21,9).

Az I. Tim. 2,11-12 ugyancsak tanítja, hogy az asszonyok legyenek csendben a gyülekezetben. Ez az utasítás megint csak nem abszolút tiltás, de a szövegösszefüggésben megtiltja az asszonyoknak, hogy a vezető szerepet elbitorolják a férfiak elől, és tekintéllyel bíró tanítók legyenek a férfiak fölött. Mindkét Testamentum azt mutatja, hogy általános férfi irányítás alatt az asszonyok sokféle vezető szerepet tölthetnek be Isten országában. Debora Izrael bírása volt, és akárcsak Hulda és Ésaiás felesége, ugyanakkor prófétanő is (Bírák 4,4; II. Krón 34,22; Ésa 8,3). Fébé „szolgáló” volt (görögül *diakónus*, gyakorlati értelemben talán diakonissza) a Kenkhrébeli gyülekezetben. Priscilla, férjével, Aquilával együtt Pál munkatársa volt, és bibliatanulmányt oktatott Apollóssal, a „keresztelő” prédikátorral (Ap. Csel. 18,26; Róma 16,3). Más női evangéliumi munkásokról is olvasunk, Persisről, Trifénáról, és Trifósáról (Róma 16,12), Júniát pedig még apostolnak is tekintették Andronicussal, valószínűleg férjével együtt (Róma 16,7).

*„Avagy ti tőletek származott-e az Isten beszéde, avagy csak hozzátok jutott el? Ha valaki azt hiszi, hogy ő próféta, vagy lelki ajándék részese, vegye eszébe, hogy amiket néktek írok, az Úr rendeletei azok. Aki pedig tudatlan, legyen tudatlan.” (36-38. vers)*

Itt az ihletett apostol megelőzi néhány éretlen keresztény valószínű válaszát e fejezet útmutatásaira: „De én lelki ember vagyok, tehát nem olthatom meg a Lelket. Én próféta vagyok, és Isten egy üzenet átadását bízta rám, függetlenül a te szabályaidtól. Isten hamarabb szólt hozzám, mint hozzád. Sőt, nekem szólt, és nem neked!” Pál apostoli dorgálásban részesíti azokat, akik így gondolkodnak. Az igazán lelki emberek felismerik, hogy az egyháznak rendre van szüksége, a vezetésnek való engedelmességre, és az ajándékok elővigyázatos gyakorlására, hogy javukra legyenek az egész testnek. Felismerik, hogy ezek a rendeletek Magától Istentől származnak. Aki elutasítja ezeket az útmutatásokat, lelkileg éretlen és tudatlan marad.

*„Azért atyámfiai törekedjete a prófétálásra, és a nyelveken szólást se tiltsátok. Mindenek ékesen és jó renddel legyenek.” (39-40. vers).*

A 39-40. vers összefoglalja a fejezet tanítását, mintegy keretet adva a korinthusi gyülekezet zavarait okozó probléma megoldásának. A korinthusiak nem voltak híjával a lelki ajándékoknak és kinyilatkoztatásoknak, de amint a levél során látjuk, híjával voltak az érettségnek és az egységnek. (Lásd például az I. Kor. 1,10-13; 3-14.) A legfontosabb lelki kinyilatkoztatás, melyre szükségük volt, a prófétálás – érthető üzenetek az egész gyülekezet számára, melyek megerősítik a testet. Kiegészítő egyéni kinyilatkoztatások helyett olyan ajándékokra volt szükségük, amely erősíti az egységet és érett jellemvonásokhoz vezet az egymás iránti törődés és egymás figyelembe vétele által.

***A közös alkalmakon az elsődleges célunk Isten imádása, Isten szavának hallgatása, és egymás szolgálata legyen.***

Itt az általános alkalmazás egyik fontos alapelvét találjuk: A közös alkalmakon az elsődleges célunk Isten imádása, Isten szavának hallgatása, és egymás szolgálata legyen. Imádkoz-

nunk kell Istenhez, hogy szóljon hozzánk együttesen prófécia által, a szó minden értelmében – felkent prédikáció, tanítás és bizonyoságtétel formájában csakúgy, mint természetfeletti kijelentésben közvetlenül Istentől a helyi nyelven. Ugyancsak szükségünk van a nyelveken szólásra magyarázattal, mely együtt nyújtja ugyanazt az áldást, mint a prófétálás.

Miközben a leghasznosabb ajándékokat hangsúlyozza a nyilvános istentiszteleten, Pál, el-lentétben sok mai bibliamagyarázóval, nem becsüli le és nem szorítja vissza egyik lelki ajándékot sem. Míg megpróbál rendet teremteni a zűrzavaros istentiszteleteken, nem akarja, hogy bárki azt szűrje le szavaiból, ellenzi az olyan ajándékokat, mint például a nyelvek nemei. Nem akarja, hogy bárki tévesen értelmezze vagy helytelenül alkalmazza útmutatásait, és ezért tiltsa a nyilvános nyelveken szólást akár elméletben, akár gyakorlatban. Egyszerűen csak azt akarja biztosítani, hogy a nyilvános felszólalások mindenki javát szolgálják.

Végül bármit teszünk a nyilvános istentiszteleten, mindennek ékesen és rendben kell történnie. A görög szó, melyet „ékesen”-nek fordít a Biblia az *euschemonos*, mely az *euschemon* kifejezésből ered, és a jelentése „illelmes, helyénvaló, nemes, tiszteltetreméltó.” Ez a melléknév tűnik fel az I. Kor. 7,35-ben és a 12,24-ben, ahol a Biblia „illendőképén”-nek, illetve „ékesek”-nek fordítja. Nem szabad megengednünk a zűrzavart, a rendetlenséget, a lázongást vagy az önzést, hanem mindennek a test javát kell szolgálnia.

Mindannyiunk felelőssége, hogy eleget tegyünk ennek az intésnek a helyi gyülekezetünkben. A pásztor rendelkezik a végső felelősséggel arra nézve, hogy helyesen irányítsa a gyülekezetet. Az istentisztelet vezetője felelős azért, hogy kövesse a Lélek vezetését, hogy ne oltsa meg a Lelket, de ne is engedje megsérteni azokat a lelki útmutatásokat, melyekről fentebb szoltunk. Jellegzetesen, a rendbontó helyzeteket kezelhetjük tapintatosan, csoportos dicsőítéssel folytatva az istentiszteletet, vagy megváltoztatva az istentisztelet rendjét, vagy, ha szükséges, néhány szóval adhatunk nyilvános, vagy személyes útmutatást. Ritkán nyílt pásztori dorgálás szükséges, hogy megfékezzünk egy démoni vagy testi befolyást, amely az istentisztelet uralására törekszik.

Minden tag felelőssége, hogy kövesse az adott útmutatásokat, hogy érzékeny legyen a Lélekre, és kövesse a pásztor és az alkalom vezetőjének az irányítását. Az érett gyülekezet felül tud kerekedni minden negatív szellemi befolyáson, egységesen ér el szellemi győzelmet a gyülekezetben.

Az I Kor. 12-14 lelki ajándékokról szóló teljes tanítását összefoglalhatjuk azokkal az alapelvekkel, melyeket a két utolsó versben találunk. *Először is* buzgón kell kívánnunk a Lélek minden ajándékát, különösen azokat, amelyek az egész gyülekezet javát szolgálják az adott körülmények között. *Másodszor* nem kell tiltanunk, vagy korlátoznunk egyetlen lelki ajándékot sem, amennyiben azt mindenki áldására használják. *Végül* minden lelki tevékenységet ékesen és rendben kell folytatnunk, hogy betöltsük a legfőbb célt: dicsőítsük Jézus Krisztust és építsük az Ő testét.

## ÖSSZEFOGLALÁS

Isten „véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb, hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint.” (Efézus 3,20). Mi, akik be vagyunk töltelve Szent Lélekkel, ismerjük fel a természetfeletti lehetőséget, mely bennünk rejlik, és engedi Isten lelkét keresztüláramlani rajtunk. A mi Istenünk nincs távol; jelen van az életünkben csodálatos erővel. Ha a Szent Lélek bennünk van, bennünk lakozik mind a kilenc ajándéknak a szerzője, és működésbe hozhatja bármelyiket, amelyikre szükségünk van.

Gyakoroljunk egyszerű hitet, hogy átvegyük Isten csodálatos ajándékait, és élesszük fel magunkban az ajándékokat, melyeket Isten már közénk helyezett. Bármikor merül fel szükség, hinnünk kell az Ő Igéjében, és hinnünk kell abban, hogy Ő munkálkodhat rajtunk keresztül. Az Ő ereje működik „bennünk”; engedjük áradni rajtunk keresztül, hogy betöltsük a szükségleteket. Ily módon a Lélek ajándékai létfontosságú eszközeivé válnak a szentek erősítésének, és az elveszettek elérésének Jézus Krisztus evangéliumával.

## A SZERZŐRŐL

DAVID K. BERNARD az austini (Texas) Új Élet Egyesült Pünkösdi Egyház alapítója és pásztor, a Nemzetközi Egyesült Pünkösdi Egyház kiadójának szerkesztő munkatársa, és Texasi Kerületi Tanács tagja. Korábban főiskolai professzor és a Texasi Állami Ügyvédi Kamara tagja. A Texasi Egyetemen a jogtudományok kitüntetéses doktora, és a matematikai tudományok baccalaureusa *magna cum laude* fokozattal. A Rice Egyetemen menedzseri tanulmányokat folytatott. Görög nyelvet tanult a Wesley Bibliai Szemináriumon. Könyvei húsz nyelven jelentek meg, és számos országban szolgált öt kontinensen. Neve megtalálható a *Vallási Ki Kicsoda*, *A Ki kicsoda; Egyesült Államokbeli szerzők*, és a *Szerkesztők és költők* c. kiadványokban. Három gyermeke van: Jonathan, Daniel és Lindsey.

## DAVID K. BERNARD egyéb könyvei

### Pünkösdi Teológiai Sorozat:

1. Kötet: *Az Isten teljessége*
2. Kötet: *Az újjászületés*
3. Kötet: *A szentség kutatása*
4. Kötet: *Gyakorlati Szentség: Második áttekintés*  
*Tanulmányozási útmutató az Újjászületéshez*  
*Tanulmányozási útmutató az Isten teljességéhez*

### Füzetek:

- Az Egyetlenség-teológia alapismeretei*
- Az Újjászületés alapismeretei*
- A Szentség alapismeretei*
- A Biblia Tanításainak alapismeretei*

### Kommentárok:

- A Kolossébeliekhez és Filemonhoz írott levél üzenete*
- A Rómabeliekhez írott levél üzenete*

### Egyéb könyvek:

- Alaptanítások kézikönyve*
- A Keresztény tanítások története, 1. és 2. kötet.*
- Isten tévedhetetlen Igéje*
- Jézus nevében*
- Egyetlenség és Szentháromság, I.u. 100-300*
- The Oneness View of Jesus Christ*
- The Trinitarian Controversy in the Fourth Century*

## TARTALOMJEGYZÉK

|                                                                         |    |
|-------------------------------------------------------------------------|----|
| <b><u>ELŐSZÓ</u></b> .....                                              | 3  |
| <b>Első fejezet</b> .....                                               | 5  |
| <b>LELKI AJÁNDÉKOK A BIBLIÁBAN</b> .....                                | 5  |
| <b>SZOLGÁLATI AJÁNDÉKOK</b> .....                                       | 6  |
| <b>Második fejezet</b> .....                                            | 12 |
| <b>A TERMÉSZETFELETTI LELKI AJÁNDÉKOK</b> .....                         | 12 |
| <b>AZ AJÁNDÉKOK TERMÉSZETFELETTI TULAJDONSÁGA</b> .....                 | 12 |
| <b>Harmadik fejezet</b> .....                                           | 17 |
| <b>A LELKI AJÁNDÉKOK CÉLJA</b> .....                                    | 17 |
| <b>A VÉGSŐ CÉL</b> .....                                                | 17 |
| <b>AZONNALI CÉL</b> .....                                               | 17 |
| <b>NEM CÉLOK</b> .....                                                  | 18 |
| <b>Negyedik fejezet</b> .....                                           | 22 |
| <b>A LELKI AJÁNDÉKOK GYAKORLÁSA</b> .....                               | 22 |
| <b>A LELKI AJÁNDÉKOK ELÉRHETŐSÉGE</b> .....                             | 22 |
| <b>A LELKI AJÁNDÉKOK KÍVÁNÁSA</b> .....                                 | 23 |
| <b>Ötödik fejezet</b> .....                                             | 32 |
| <b>AZ I. KORINTHUS 12.:</b> .....                                       | 32 |
| <b>LELKI AJÁNDÉKOK KRISZTUS TESTÉBEN</b> .....                          | 32 |
| <b>A LELKI AJÁNDÉKOK BEMUTATÁSA</b> .....                               | 32 |
| <b>Hatodik fejezet</b> .....                                            | 40 |
| <b>I. KORINTHUS 13.: SZERETET A LELKI AJÁNDÉKOK GYAKORLÁSÁBAN</b> ..... | 40 |
| <b>A SZERETET FELSŐBBSÉGE</b> .....                                     | 40 |
| <b>A SZERETET TERMÉSZETE</b> .....                                      | 41 |
| <b>A SZERETET ÁLLANDÓSÁGA</b> .....                                     | 42 |
| <b>Hetedik fejezet</b> .....                                            | 44 |
| <b>BÖLCSESSÉG, ISMERET ÉS LELKEK MEGÍTÉLÉSE</b> .....                   | 44 |
| <b>A BÖLCSESSÉG BESZÉDE</b> .....                                       | 44 |
| <b>Nyolcadik fejezet</b> .....                                          | 52 |
| <b>HIT ÉS CSODÁK</b> .....                                              | 52 |
| <b>HIT</b> .....                                                        | 52 |
| <b>Kilencedik fejezet</b> .....                                         | 58 |
| <b>A GYÓGYÍTÁS AJÁNDÉKA</b> .....                                       | 58 |
| <b>Tizedik fejezet</b> .....                                            | 67 |

|                                                         |            |
|---------------------------------------------------------|------------|
| A GYÓGYULÁSBA VETETT HIT.....                           | 67         |
| A HIT LÉTFONTOSSÁGÚ SZEREPE .....                       | 67         |
| MEGKENÉS OLAJJAL .....                                  | 70         |
| MINDEN HÍVÓ SZÁMÁRA.....                                | 71         |
| <b>Tizenegyedik fejezet .....</b>                       | <b>73</b>  |
| A KÉZRÁTÉTEL .....                                      | 73         |
| AZ ÓSZÖVETSÉGBEN .....                                  | 73         |
| <b>Tizenkettedik fejezet .....</b>                      | <b>77</b>  |
| A NYELVEK NEMEI ÉS MAGYARÁZATA .....                    | 77         |
| NYELVEK NEMEI.....                                      | 77         |
| A SZENT LÉLEK KERESZTSÉG ELSŐDLEGES JELE .....          | 78         |
| SZEMÉLYES ODASZÁNÁS .....                               | 79         |
| <b>Tizenharmadik fejezet .....</b>                      | <b>85</b>  |
| A PRÓFÉTÁLÁS.....                                       | 85         |
| BIBLIAI PÉLDÁK .....                                    | 86         |
| EGY PRÓFÉCIA ALKALMAZÁSA .....                          | 86         |
| JELENKORI PÉLDÁK .....                                  | 87         |
| <b>Tizennegyedik fejezet.....</b>                       | <b>90</b>  |
| I. KORINTHUS 14.: .....                                 | 90         |
| BESZÉDBELI AJÁNDÉKOK A NYILVÁNOS ISTENTISZTELETEN ..... | 90         |
| <b><u>ÖSSZEFOGLALÁS</u>.....</b>                        | <b>99</b>  |
| <b>A SZERZŐRŐL .....</b>                                | <b>100</b> |
| <b><u>DAVID K. BERNARD egyéb könyvei</u>.....</b>       | <b>101</b> |
| <b>TARTALOMJEGYZÉK .....</b>                            | <b>102</b> |

Hátlapszövegek:

„Mindig élénken érdeklődtem a lelki ajándékok iránt a szolgálatom évei alatt, és ez a legátfogóbb tanulmány, amit valaha olvastam. David Bernard felbecsülhetetlen szolgálatot végzett az egész kereszténység számára azzal, hogy megírta ez a könyvet. Mély meggyőződéssel ajánlom minden lelkimunkásnak és laikusnak, éljenek a kiváltsággal, hogy e könyvet felvehetik az olvasmányaik sorába.”

Cleveland M. Becton

Általános titkár

Nemzetközi Egyesült Pünkösdi Egyház

„Az ajándékokról szóló tanításával David Bernard maga is ajándék a pünkösdiek számára. Bernard egyetlen követ sem hagy félregördítetlenül ebben a tudományos és rendszerezett tanulmányban az ajándékok témájáról. A *Lelki ajándékok* társítja a teológiát a gyakorlati tapasztalatokkal, ezáltal Bernard eddigi legjobb könyvét tartja kezében az olvasó. Elvezetes, ajánlatos olvasmány minden Lélekkel betöltött hívő számára.”

Darrel Johns

Pásztor, Atlantai Nyugati Pünkösdi Egyház

Atlanta, Georgia

„A *Lelki ajándékokban* azt a jellegzetes tudományos, átfogó és alkalmazhatósági igényt találjuk, mellyel David Bernard valamennyi könyvében találkozunk. Ez a könyv a legátfogóbb és leggyakorlatibb megközelítése mind a klasszikus, mind a kevésbé ismert lelki ajándékoknak, melyet valaha olvastam. Hasznos forrás mindazok számára, akik szeretnék, ha Isten használná őket.”

Ken Gurley

A Texasi Bibliaoktató Főiskola asszisztense,

Pásztor, Első Egyház, Pearland, Texas

A lelki elemzést jelenkori példákkal ötvözve David Bernard leírja a kijelentés, az erő és a beszéd természetfeletti ajándékait, melyet Isten biztosít az Ő egyháza számára. Számos személyes tapasztalatot fűz tanulmányához otthonából és öt kontinensen folytatott külföldi miszsióiból csakúgy, mint és sok éves bibliatanulmányaiból, hogy élethű portrét fessen az I. Korinthus 12. lelki ajándékairól. Bernard megjegyzi: „Minden Lélekkel betöltött ember gyakorolhatja bármelyik lelki ajándékot, ahogy Isten akarja és képessé teszi rá, és hogy Isten szándéka ezekkel az ajándékokkal az, hogy működjenek minden hívőben.” Felszólít minket, hogy „engedjük Isten lelkét keresztüláramlani rajtunk, és gyakoroljunk egyszerű hitet, hogy átvegyük Isten csodálatos ajándékait.” Egyaránt felvilágosítja és ösztönzi az olvasót, miközben elétárja bibliai fejtegetését és a Lélek ajándékainak modern megközelítését.